

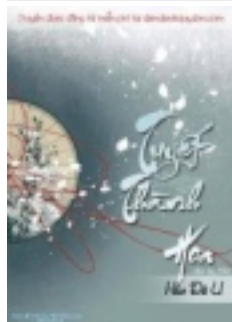
Tuyết Thành Hoa

Contents

Tuyết Thành Hoa	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	22
9. Chương 9	24
10. Chương 10	26
11. Chương 11	30
12. Chương 12	33
13. Chương 13	35
14. Chương 14	37
15. Chương 15: Chương 15	39
16. Chương 16	41
17. Chương 17	44
18. Chương 18	46
19. Chương 19	49
20. Chương 20	51
21. Chương 21	53
22. Chương 22	56
23. Chương 23	58
24. Chương 24	60
25. Chương 25	64
26. Chương 26	66
27. Chương 27	70
28. Chương 28	72
29. Chương 29	74
30. Chương 30	77
31. Chương 31	78
32. Chương 32	81
33. Chương 33	83
34. Chương 34	86
35. Chương 35	88
36. Chương 36	91
37. Chương 37	94
38. Chương 38: Chương 38	96
39. Chương 39	99
40. Chương 40	102
41. Chương 41: Chương 41	104

42. Chương 42	107
43. Chương 44: Chương 43	110
44. Chương 45	112
45. Chương 46	114
46. Chương 47	116
47. Chương 48	119
48. Chương 49	121
49. Chương 50	124
50. Chương 51: Ngoại Truyện 1	127
51. Chương 52: Ngoại Truyện 2	129
52. Chương 53: Ngoại Truyện 3	131
53. Chương 54	133

Tuyết Thành Hoa

Giới thiệu

Gia Gia của hắc nghe được hắc bị người ta gạt thì cao hứng trên chọc hắc, nhanh chóng đến Ưu Trì

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-thanh-hoa>

1. Chương 1

Nhìn nữ nhân mặc hỉ phục ngồi trên giường, hắc chỉ lặng thinh đứng đó nhếch mép cười, nhớ lại tình cảnh xảy ra ngày hôm ấy, một thánh chỉ giáng xuống.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết:

Xét thấy tiểu thư nhà Thừa Tướng hiền lương thực đức, ngôn hạnh đoan trang, nay trẫm tứ hôn cho Uy vương làm chánh phi.

Tạ ơn.”

Lương Quế Chi, ái nữ của Lương thừa tướng, đệ danh mỹ nữ đệ nhất Nam quốc, được cả thái tử Nam Thiên Nhất và cả tam hoàng tử Nam Thiên Phong mang lòng yêu thích. Hoàng đế vì không muốn thấy hai con của mình vì một nữ nhi mà xảy ra tranh chấp nên đã ra một quyết định: gả nàng cho vị vương khác họ là Uy vương.

Ở hỷ phòng, Uy vương – Trần Duy Cẩn nhìn tân nương đang ngồi trên giường, nhếch mép cười, thầm nhủ:

“Đơn giản vì không muốn hai người xảy ra xung đột sao?”

“Lương Quế Chi? Có được nàng ta chính là thể lực của thừa tướng! Ta rất được lòng tin của ngài nên ngài mới an tâm giao nàng ta cho ta sao?”

Trần Duy Cẩn tiến lên một bước, tay khê đưng vào hỉ khăn, bất ngờ giật mạnh xuống. Tân nương vẫn ngồi bất động trên giường, không vì hành động thô lỗ của hắn mà bị giật mình. Đôi mắt vẫn chỉ hé mở, cũng không ngược mặt lên nhìn hắn. Kẻ biến sắc ở đây lại chính là Trần Duy Cẩn. Sau phút bất ngờ, Trần Duy Cẩn bật cười mỉa mai:

- Tốt... Thật hay cho Lương thừa tướng.

Tức thì, bên ngoài có tiếng gõ cửa dồn dập. Trần Duy Cẩn ra lệnh cho vào, một thị vệ mặc áo xanh đến trước mặt hắn bẩm báo:

- Gia, bên nhà Lương thừa tướng có người đến báo... tân nương đã bị tráo đổi. Nhị tiểu thư Lương Tiểu Nguyệt đã đánh ngất Lương Quế Chi rồi thay nàng xuất giá, Lương thừa tướng đang chờ trị tội.

Nghe vậy, Trần Duy Cẩn cười lên thành tiếng cảm thán:

- Lương thừa tướng ơi Lương thừa tướng, người quả nhiên vẫn chưa chết tâm.

Trần Duy Cẩn phất áo bước ra khỏi phòng, Thanh Phong theo sau lên tiếng hỏi:

- Gia, vậy còn người trong phòng tính sao?

Trần Duy Cẩn nghĩ cũng không cần đã quyết định:

- Đưa nàng đến Ưu Trì viện đi.

Cho đến giờ, vị tân nương kia vẫn ngồi yên vị trí của mình, không lộ ra một tí cảm xúc nào, như những việc đang xảy ra trước mắt không hề liên quan đến nàng. Một lúc sau, có một tì nữ bước vào dẫn nàng đi.

- Cô nương, vương gia đã phân phó sẽ để nàng đến Ưu Trì viện, nàng hãy đi cùng ta.

Tiểu Nguyệt lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn, ngơ ngác hỏi:

- Nàng đang nói ta sao?

Người tì nữ tên là Thanh Ca, là tì nữ thân cận của Uy vương xác nhận:

- Phải. Chính là nàng.

Bởi vì việc tráo đổi tân nương mọi người ai cũng đã biết. Dù Lương Tiểu Nguyệt đã bái đường thành thân với Uy vương, nhưng bây giờ thân phận của nàng ai dám thừa nhận đây? Làm sao lại gọi nàng một tiếng “vương phi” được chứ.

Tiểu Nguyệt không phản bác, gật đầu xem như đồng ý rồi lặng lẽ đi theo Thanh Ca đến Ưu Trì viện. Đó là một cái viện nhỏ nằm một nơi hẻo lánh nhất trong vương phủ, bình thường ít người lui tới.

Nghĩ rằng Tiểu Nguyệt sẽ lên tiếng phản đối nào ngờ nàng thật nhu thuận tuân theo như thế, khi tận mắt thấy Ưu Trì viện cũng không có một tia xúc động nào, Thanh Ca trong lòng nẩy lên một tia ngờ vực.

“Nàng ta đây là ẩn nhẫn hay thật sự là một kẻ ngốc đây?”

Dừng chân ở trước viện, Thanh Ca sắc mặt nghiêm túc nói với Tiểu Nguyệt:

- Đây chính là nơi ở của nàng. Nàng có thể tùy ý chọn một phòng mình thích.

Tiểu Nguyệt gật đầu, nhỏ tiếng đáp:

- Ồ, đã hiểu.

Thanh Ca nhíu mày, thật sự không hiểu được người trước mắt này, nàng ta thật sự không để tâm?

- Nếu đã không còn gì nữa, mời cô nương nghỉ ngơi. Thanh Ca cáo lui.

Tiểu Nguyệt gật đầu. Khi Thanh Ca xoay người quay đi thì nghe thấy tiếng gọi:

- Thanh Ca?

Thanh Ca nhìn lại, Tiểu Nguyệt nhẹ giọng nói:

- Cám ơn.

Đúng thật là người quái lạ. Lại đi cám ơn với một nô tì? Đang mua chuộc lòng người? Vì biết nàng là tì nữ hầu cận Uy vương sao? Ánh mắt của Tiểu Nguyệt lại thật thuần khiết, không nhìn ra một chút ý xấu nào. Nếu ở một hoàn cảnh khác, một tình thế khác, Thanh Ca chắc chắn sẽ tin rằng nữ tử trước mặt nàng là một người thuần lương, nhưng đây lại không phải, nàng không thể tin tưởng được.

Thanh Ca khẽ gật đầu rồi bỏ đi không chú ý tới Tiểu Nguyệt nữa. Ở Ưu Trì viện bây giờ chỉ còn một ánh nến le lói và một nữ tử mặc hỉ phục đứng trơ trọi ở đó.

Đến tận mờ sáng, Trần Duy Cẩn mới trở về vương phủ. Sau khi biết được việc tân nương bị tráo đổi, hắn nhận được lệnh gọi vào cung diện kiến. Vừa bước vào liền nhìn thấy Lương thừa tướng đã tới trước hắn từ bao giờ. Trần Duy Cẩn cười lạnh.

Vừa thấy Trần Duy Cẩn bước vào, Lương thừa tướng đã quỳ xuống thỉnh tội với lão hoàng đế.

- Hoàng thượng, tội thần quả giáo không nghiêm. Lại để cho chuyện đại nghịch thế này xảy ra, thần thật hổ thẹn, xin hoàng thượng hãy trị tội thần để Uy vương có thể trút hận.

Lão hoàng đế không thèm liếc lấy nửa con mắt, cứ để mặc Lương thừa tướng độc diễn. Trần Duy Cẩn tiến tới thỉnh an lão hoàng đế, cũng không nhìn Lương thừa tướng đang diễn trò.

- Thần, Duy Cẩn bái kiến hoàng thượng.

Lão hoàng đế phát tay bình bình nói:

- Uy vương miễn lễ. Hôm nay là ngày đại hỉ của khanh, nào ngờ lại xảy ra chuyện thế này. Khanh xem bây giờ nên làm sao?

Trần Duy Cẩn cười nhạt đáp:

- Cái này còn phải xem ý của Lương thừa tướng.

Lương thừa tướng đỏ mặt hơi lạnh.

Uy vương là vương, nhưng dù sao cũng là một vị vương khác họ. Cha của hắn là Trần đại tướng quân, có công bảo vệ giang sơn, hy sinh oanh liệt nơi sa trường, lại từng cứu mạng tiên hoàng nên hoàng thượng mới phong cho Trần Duy Cẩn, đứa con còn lại của Trần gia làm Uy vương, chịu sự sủng ái vô hạn, còn cho hắn nối nghiệp cha, tiếp tục nắm giữ binh quyền trong tay. Nhưng con người Trần Duy Cẩn thẳng thắn, trước giờ luôn tỏ rõ mình không hứng thú với quyền lực, xa cách với quần thần. Lại nghe nói, hắn hành sự ngoan độc, không nương tay với kẻ thù.

Quế Chi gả ột hung vương như vậy chẳng phải là thiệt thòi cho nàng sao? Đã vậy, nàng lại lọt vào mắt xanh của thái tử và tam hoàng tử, dù nàng ưng thuận ai, với thế lực của Lương thừa tướng ủng hộ, đều có cơ hội trở thành hoàng đế, nàng sẽ là hoàng hậu, còn Lương thừa tướng chính là quốc cữu.

Hôm nay, đã bước đến nước này, Lương thừa tướng đã đặt một canh bạc lớn. Tráo đổi tân nương. Chỉ còn lại một bước cuối cùng này thôi, chỉ cần qua được lúc này, tương lai nhất định sẽ xán lạn...

- Bẩm hoàng thượng, Uy vương. Tân nương hôm nay Uy vương thành thân cũng là một con gái của thần, từ nhỏ sức khỏe không tốt, lại không thích giao thiệp nên luôn sống trong hậu viện, bên ngoài không mấy người biết tới... Thần trước giờ vì niệm tình thân nên luôn đối xử tốt, nào ngờ, nàng vì mến mộ Uy vương mà lại gây ra chuyện đại nghịch như vậy...

Đang đỏ mặt sao? Cũng là con gái? Vì trong thánh chỉ không nêu đích danh tên của Lương Quế Chi nên đổi thành một nữ nhi khác cũng được sao? Vì mến mộ hắn? Vậy cuối cùng, lỗi là do hắn ư?

Trần Duy Cẩn thật muốn cười to.

- Thôi đủ rồi!

Đột ngột, hoàng đế ngắt lời. Lão đã không còn kiên nhẫn nghe những lời xảo trá này nữa. Sắc mặt lão hoàng đế trầm xuống, dám chống đối ý chỉ của lão làm sao lão tốt được chứ.

- Uy vương, nói cho cùng, đây là chuyện hôn sự của người. Người muốn thế nào?

Trần Duy Cẩn ngẫm hiểu lão hoàng đế đang trao quyền quyết định lại cho hắn. Nếu hắn bảo “có tội” nhất định Lương thừa tướng sẽ phải trả giá đắt, nhưng hắn lại có suy nghĩ khác...

Trần Duy Cẩn tâu:

- Bẩm hoàng thượng, mọi việc ra thế này cũng chỉ xem là thần và Lương Quế Chi tiểu thư không có duyên phận. Dù sao “tiểu thư nhà Lương thừa tướng” cũng đã vào phủ của thần, thần không có ý kiến gì khác.

Lão hoàng đế nhíu mày nhìn Uy vương, cũng đã rõ ý của hắn. Trong thánh chỉ, chỉ ghi là tiểu thư nhà Lương thừa tướng, không nói đích danh là ai, Lương thừa tướng lợi dụng điểm đó, đưa nhị tiểu thư đổi mặn thay đào đem gả cũng không thể nói là kháng chỉ. Chỉ là... Uy vương dễ dàng buông tha cho kẻ dám xúc phạm tới mình đơn giản như vậy? Xem ra, tên tiểu tử không chỉ là một tên mãnh phu chỉ biết chém giết. Hoàng đế khẽ gật đầu hài lòng. Xong, lại nhìn sang Lương thừa tướng đang quỳ dưới điện, trong mắt xoẹt ra một tia lạnh ý rồi biến mất trong thoáng chốc.

Lão hoàng đế lười biếng nói:

- Nếu như Uy vương cũng không có ý kiến gì thì việc này xem như kết thúc ở đây đi. Được rồi, hãy lui ra hết đi.

Nghe vậy, hai người hành lễ lui ra ngoài. Cánh cửa thư phòng được khép lại.

Lương thừa tướng không ngờ Uy vương hôm nay không làm khó dễ hắn, lại dễ dàng cho qua mọi chuyện như vậy. Chẳng lẽ hắn có hứng thú với Tiểu Nguyệt nên không thèm chấp nhất hay là... hắn có mưu đồ gì khác?

- Uy vương...

Lương thừa tướng chần chừ gọi. Trần Duy Cẩn chỉ quăng cho hắn một ánh mắt xem thường, không nói một lời mà đi luôn một nước.

“Lương thừa tướng... người xem như cũng một đời xông pha quan trường. Tại sao bây giờ lại trở nên ngu ngốc như vậy? Bị quyền lực làm mờ mắt rồi sao? Hoàng thượng lại dễ dàng để người thực hiện được ý đồ của mình? Nếu người đã từ bỏ cơ hội sống sót cuối cùng của mình, ta cũng chỉ chúc phúc cho người...”

2. Chương 2

- Tiểu tử, tiểu tử thôi người đâu rồi.

- Lão thái gia, vương gia còn đang ngủ. Nô tì sẽ đi báo ngay...

- Chắc tên tiểu tử đó vì mất mặt nên trốn rồi chứ gì.

Tiếng la hét vang khắp vương phủ, tiếp đó, một lão giả xuất hiện, đào bới khắp nơi, nhảy lên nóc nhà hay gõ đến từng viên gạch lên để tìm, như thể Trần Duy Cẩn có thể ẩn nấp ở đó, làm những người xung quanh bối rối không biết làm sao.

Nghe ồn ào, Trần Duy Cẩn bước ra khỏi phòng, bị tình cảnh trên đập vào mắt làm hắn đen mặt, trầm giọng gọi:

- Gia gia.

Nghe tiếng của Trần Duy Cẩn, lão giả liền ngược mặt lên nhìn, thấy được mặt tôn tử đen thui, lão lại càng hứng khởi chạy tới vỗ vai Trần Duy Cẩn trên chóc:

- Ha ha ha... lão tử ta nghe nói người bị người ta lừa gạt, xấu mặt khắp kinh thành, có phải không? Có phải không?

Trần Duy Cẩn trong lòng bức bối nhưng không cách nào phát ra, ai bảo đây là gia gia của hắn? Nhưng an tâm, sẽ có người phải nhận lấy sự phẫn nộ của hắn.

Trần Duy Cẩn càng lúc càng lạnh giọng hỏi:

- Ngài nghe vậy nên mới quay về sao?

- Ha ha, đúng rồi. Nếu không người có đem tám kiệu tới rước ta cũng không thềm về. Tiểu tử thói nhà người chơi không vui.

Những nô bộc gần đó lại càng đen mặt, đầu cúi càng thấp xuống, đem sự hiện diện của mình nhỏ hết mức có thể, lòng thâm oán:

“Lão thái gia à, đừng chọc vương gia nổi giận nữa. Còn nữa, tám kiệu là rước tân nương a...”

Không có cách nào đối phó với lão, Trần Duy Cẩn đành bỏ mặc không chú ý đến, lão nói gì cũng xem như không nghe thấy, tiếp tục xử lý công việc của mình.

Lão giả sau một lúc quây phá cũng thấy khát, nên ngồi lên bàn lấy bình trà rót vào miệng. Uống xong lại ợ một cái thật to, như nhớ ra chuyện gì, lại quay sang hỏi Trần Duy Cẩn:

- À, nghe nói người đã thành thân. Cháu dâu của ta đâu?

Nghe đến đây, Trần Duy Cẩn lại càng giận, hắn hỏi:

- Vậy ra gia gia không biết người ta đang châm chọc ta việc gì sao?

Lão giả nghe vậy càng vui vẻ đáp:

- Ha ha ha... ta chỉ nghe người bị người khác lừa gạt là ta đã vội quay về cười nhạo người rồi, còn biết người ta nói cái gì sao.

Thanh Ca này giờ vẫn ở trong phòng thu mình lại như người vô hình, càng nghe thấy lời của lão giả chỉ hận không tìm được cái hố nhảy xuống luôn. Đang cầu khẩn trăm ngàn lần, lỡ vương gia thật nổi giận, nàng không phải chịu khổ sao?

Thấy Trần Duy Cẩn không trả lời, lão giả lại càng tò mò, bám theo hắn hỏi mãi:

- Sao? Nàng ở đâu? Người giấu nàng đi rồi sao? Tiểu tử... Tiểu tử thói...

Trán của Trần Duy Cẩn lúc này đã nổi đầy gân xanh, cuối cùng, hắn vẫn không chịu đựng được mà thét lên:

- Thanh Ca.

Thanh Ca cả người rung lên một cái, đáp:

- Có nô tì.

- Đưa lão thái gia đi.

- Dạ.

Nhận được phân phó, Thanh Ca xoay sang nài nỉ lão giả:

- Lão thái gia, xin người đi theo nô tì.

- Hừ. Người có gì chơi vui đâu. Ta không đi!

Thanh Ca mếu máo nài nỉ:

- Lão thái gia, nô tì dẫn ngài đi xem vương... vị cô nương kia, được không?

- Là cháu dâu của ta sao?

- Phải. Phải.

- Vậy thì nhanh đi.

Thanh Ca chưa kịp làm gì đã bị lão giả lôi kéo ra khỏi phòng, chỉ có thể âm thầm khóc hận.

Ưu Trì viện.

- Lão thái gia. Vị cô nương đó ở đây.

- Hả? Tên tiểu tử thối kia sợ ta tìm được cháu dâu nên mang nàng giấu ở nơi hẻo lánh như thế này à. Thật là một tên nhỏ mọn.

“Nàng ấy là bị đày tới đây chứ không phải giấu...”

Trong lòng Thanh Ca gào thét, thật chịu thua với suy nghĩ của lão giả.

Sau khi đạt được mục đích của mình, lão giả không màng đến Thanh Ca nữa mà lên tiếng xua đuổi:

- Được rồi. Người đi đi. Để ta đi tìm cháu dâu của ta.

Trong viện, Tiểu Nguyệt đang ngồi ngẩn người bên cửa sổ.

- Hù!!! Ta là ma đây!

Lão giả đột ngột xuất hiện đu người trên cửa sổ hù dọa Tiểu Nguyệt. Nàng vẫn tròn mắt nhìn lão, không có vẻ bất ngờ. Thấy nàng không la hét hoảng sợ, lão giả liền mất hứng.

- Người không vui. Người không vui. Không chịu giật mình gì hết.

Lão giãy nảy trên đất la hét, Tiểu Nguyệt ngơ ngác nhìn lão, thật thà hỏi:

- Phải ngạc nhiên sao?

Nghe nàng hỏi, lão giả liền ngồi dậy hùng hồn nói:

- Đúng vậy. Người phải giật mình chứ. Phải ngạc nhiên thế này nè, phải la lên như vậy...

Lão vừa nói vừa múa may tay chân làm mình họa. Tiểu Nguyệt ngẩn ngơ nhìn theo, rồi lại bắt chước làm lại y hệt lão, la hét thất thanh mà trên mặt không có một tí cảm xúc. Thấy vậy, lão giả càng cảm thấy mình thất bại, ngồi dưới đất khóc oa oa.

- Người dám trêu chọc ta. Ta sẽ méc tên tiểu tử thối kia.

Tiểu Nguyệt lại càng mờ mịt, không hiểu gì cả, nhìn lão khóc lóc không biết làm gì. Rồi đột nhiên nhớ ra điều gì nên hỏi lão:

- Lão đói sao?

Nghe vậy, lão ngẩn ra, quát lớn:

- Hừ, sao không đói được chứ? Từ tối đến giờ lão hồng hộc chạy về, còn chưa kịp ăn cơm, tên tiểu tử kia cũng không biết lấy cơm cho lão, giờ lại còn lăn lộn thế này...

Tiểu Nguyệt tiếng hiểu tiếng không, biết lão đang đói thật liền chạy vào nhà bưng ra một tô cơm cho lão.

- Lão ăn đi.

Lão giả quệt mũi nói:

- Xem như ngươi cũng có lòng tốt, không như tên tiểu tử kia.

Vừa nói lão vừa ăn nhồm nhoàm, cơm dính đầy trên râu.

- Người nói, người tên gì?

- Tên? Tiểu... Nguyệt. Còn lão?

- Người giống tiểu tử kia gọi ta là Hoàn gia gia là được.
- Hoàn gia gia.
- Ngoan. Đúng là cháu dâu ngoan ngoan hơn tên tiểu tử kia. Nói ta nghe, người biết chơi cái gì, ta sẽ cùng người chơi.
- Chơi?
- Nhìn thấy nàng mờ mịt, lão càng sốt ruột, liền múa may minh họa.
- Chơi lò cò nè. Trốn tìm nè. Người biết chơi cái gì?
- Tiểu Nguyệt lắc đầu. Lão ôm đầu kêu trời:
- Người thật là chán mà. Người không biết chơi gì hết vậy ta không thềm ở lại nữa.
- Thấy lão muốn bỏ đi, nàng liền níu lão lại, năn nỉ:
- Đừng, đừng đi. Lão dạy ta được không?
- Nghe nàng chịu chơi cùng mình, lão đã mừng không kịp sao từ chối được, nhưng vẫn cứng miệng nói:
- Được rồi. Người đã năn nỉ như vậy, ta sẽ chơi cùng người.
- Nghe lão đồng ý, Tiểu Nguyệt liền vui sướng, khẽ nở nụ cười.

Ở bên kia, Trần Cẩm Duy cũng đã nghe những việc xảy ra ở Ưu Trì viện. Hắn quắc mắt nói:

- Tiếp tục theo dõi.
- Gia, thuộc hạ cảm thấy người trong viện kia cũng không hẳn là người có tâm cơ gì.
- Người đang bấm báo chính là thị vệ mặt áo xanh hôm trước, Thanh Phong. Nghe Thanh Phong nói vậy, Trần Duy Cẩm khẽ nhíu mày hỏi:
- Người đang cảm thông cho nàng?
- Thanh Phong biết mình phạm lỗi liền cúi người nói:
- Thuộc hạ không dám.
- Thanh Phong lui ra rồi, chỉ còn một mình, Trần Duy Cẩm mới lẩm nhẩm:
- Người có thể sinh tồn trong thừa tướng phủ đến giờ vẫn giữ được sự hiền lương? Nếu đó không phải là một kẻ ngốc, chính là người có tâm cơ sâu đậm.

3. Chương 3

- Tiểu Nguyệt. Tiểu Nguyệt. Hoàn gia gia ta lại đến nè.
- Từ xa đã nghe thấy tiếng Hoàn lão kêu gọi, như đã quen, Tiểu Nguyệt liền bước ra khỏi phòng chờ đợi. Mỗi lần xuất hiện, Hoàn lão đều có một cách hiện thân khác nhau, có khi từ đất ngoi lên, từ trên cao lao xuống hay cứ đùa giỡn sau lưng nàng không để nàng bắt được. Và mỗi khi như vậy, nàng sẽ lại “giật mình” như Hoàn lão đã chỉ, lúc đầu lão còn hờn giận, nhưng dần dà lại thấy hứng thú, mỗi lần như vậy sẽ lại chỉ nàng thêm nhiều kiểu “giật mình” mới.
- A, đoán xem ta là ai đây?
- Một cái mặt nạ ma quái xuất hiện trước mặt Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt thần thờ một lúc lại ngoan ngoãn đáp:

- Gia gia.

Hoàn lão giận dỗi quăng cái mặt nạ đi, la hét:

- Không đúng! Không đúng! Người phải la lên “A a a... quý! Có quý!” mới đúng.

- Xin lỗi. Ngài chưa dạy...

Nhìn bộ dạng hối lỗi của nàng làm Hoàn lão càng tức giận, bứt tóc tai. Tiểu Nguyệt lí nhí nói:

- Chúng ta... làm lại nha.

Tiểu Nguyệt đưa mắt mong chờ nhìn lão nài nỉ khiến lão càng điên tiết.

- Không chơi! Không chơi nữa!

Thấy lão giận vậy, nàng cúi đầu hối lỗi, nhỏ tiếng hỏi:

- Gia gia đã ăn cơm chưa? Tiểu Nguyệt có để lại thức ăn...

Thấy nàng nhu thuận như vậy cũng làm lão bớt giận, lão hừ một cái, nói:

- Còn không mau dẫn đường.

Tiểu Nguyệt gật đầu, dẫn lão vào trong phòng. Trên bàn ăn có một chén cơm đã ăn một nửa và hai đĩa rau xào cũng đã ăn một nửa. Hoàn lão trở mắt ra nhìn.

- Ngài mau ăn đi. Người ta đến lấy mất.

- Người... người...

- Tiểu Nguyệt no rồi. Thật đấy.

Tiểu Nguyệt còn xoa xoa cái bụng nhỏ của mình để chứng minh làm Hoàn lão đỡ khóc đỡ cười. Dù biết nàng cũng không phải cố ý để cơm thừa lại cho lão, nhưng ăn thì không nuốt nổi mà không ăn cũng không được.

- Đói sẽ bị ngất đi.

Tiểu Nguyệt sợ lão vì muốn tranh cơm của mình lại càng sốt ruột hối thúc.

Hoàn lão đành đau khổ lê từng bước tới bàn ăn, nặng nề cầm đũa gấp từng cọng rau bỏ vào miệng và ráng nuốt xuống. Ăn được vài đũa, lão chịu hết nổi, đập đũa xuống bàn hét lên:

- Thịt! Ta muốn ăn thịt!

Tiểu Nguyệt không hiểu nhìn Hoàn lão, lí nhí nói:

- Đây là thịt mà.

Lão nghe mà giật mình hỏi lại:

- Cái nào là thịt?

Nàng chỉ vào mấy cọng nấm trong đĩa nói:

- Đây là thịt nê. Trước kia, thỉnh thoảng mới có ăn. Rất hiếm.

Lão thật khóc không ra nước mắt, ai đã dạy ra đứa nhỏ khờ khạo này chứ. Lại nhẫn tâm đi gạt nàng như vậy. Không được, lão phải dạy dỗ lại nàng mới được.

- Nghe này, đồ ngốc.

Tiểu Nguyệt gật đầu đáp:

- Vâng, đồ ngốc.

- Ta nói chính là người ngốc đó.

- Tiểu Nguyệt là đồ ngốc? Gia gia cũng là đồ ngốc, phải không?

Hắn xin thề với trời, nếu như trước mặt hắn là một người khác, hắn nhất định sẽ chém kẻ đó mấy đao. Hắn không có khả năng để dạy nàng.

Trần Duy Cẩn đang xử lý công việc trong thư phòng thì thấy Hoàn lão hậm hực xông vào, uống hết cả bình trà trên bàn nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ còn lấy luôn ly trà trên bàn của hắn ừng ực uống hết.

- Gia gia làm sao vậy?

Hoàn lão trừng mắt nhìn Trần Duy Cẩn nói:

- Không lợi hại bằng người, bị người đả bại!

Trần Duy Cẩn khó hiểu, ai lại có thể đánh bại được gia gia của hắn chứ. Lão không gây chuyện với người khác đã là tốt rồi.

Hoàn lão ngồi phịch xuống bàn làm việc của Trần Duy Cẩn, mấy văn kiện bị lão đè bẹp dưới móng.

- Không nói việc này nữa. Đây tiểu tử, dù ngươi không thích Tiểu Nguyệt, nhưng nàng dù sao cũng thê tử của ngươi, ngươi lại đối xử tệ với nàng như vậy sao?

Liên tưởng Tiểu Nguyệt hướng Hoàn lão cáo trạng, Trần Duy Cẩn liền cảnh giác. Biết hắn đã nghĩ sai, Hoàn lão cũng chỉ đơn giản nói:

- Là ta tận mắt chứng kiến.

Nghe vậy, Trần Duy Cẩn cũng chỉ hừ lạnh, không tin tưởng, nhất định là nàng đã bày sẵn để gia gia phát hiện.

- Đây, tiểu tử, ngươi thật không muốn ngó ngang đến nàng sao?

- Gia gia, đừng quá thân cận nàng ta. Ta sẽ không bao giờ chấp nhận nàng.

- Tại sao?

- Hừ, gia gia hắn là không biết. Nàng ta là nữ nhi của Lương thừa tướng.

Nghe vậy, Hoàn lão cũng nhú mày khó xử, nhưng vẫn cứng miệng:

- Thì sao nào? Phụ thân nàng không tốt chẳng lẽ nàng cũng phải xấu sao?

Trần Duy Cẩn không đáp, thấy vậy Hoàn lão cũng chỉ thở dài nói:

- Tiểu tử. Tiểu Nguyệt không xấu như ngươi tưởng đâu, nếu tiếp xúc, biết đâu ngươi lại thấy được mặt tốt của nàng.

Đêm hôm đó, khi Tiểu Nguyệt đã ngủ say, một bóng đen xuất hiện trong phòng của nàng. Nhìn nàng co người ôm chăn ngủ, Trần Duy Cẩn khẽ lên tiếng tự hỏi:

- Nàng thật sự đơn thuần như vậy sao? Chắc chắn không phải giả vờ? Nếu để ta biết được mưu tính của nàng, ta nhất định sẽ...

Tiểu Nguyệt đang ngủ say chẳng hay biết nguy hiểm đang kề bên, nàng đang nằm mơ. Trong giấc mơ, nàng vẫn còn rất nhỏ, quần áo rách nát, dơ bẩn đang trông theo bọn trẻ đang chơi đùa. Nàng muốn được chơi cùng, nhưng nàng không biết nói và bọn chúng cũng không cho nàng chơi chung...

Một đứa bé hỏi:

“Ngươi là ai?”

Một bé gái ăn mặc xinh đẹp nhìn mặt hừ lạnh:

“Tại sao trong phủ lại có một kẻ ăn xin như vậy? Mau kêu quản gia đến đuổi nó đi đi. Có thấy bản tiểu thư đang chiêu đãi bạn bè không?”

Một đứa nhỏ khác ăn mặc tầm thường, có thể là con của một hạ nhân trong phủ liền chạy tới thưa:

“Tiểu thư, nó chính là đứa nhỏ trong cái viện kia đó.”

“Là nó?”

Lúc này, Tiểu Nguyệt đã bị mấy đứa nhỏ khác xô đẩy té ngã trên mặt đất. Bé gái xinh đẹp kia tiến tới gần nhìn nó.

“Quế Chi, đừng đến gần. Coi chừng nó sẽ cắn đó.”

Một đứa bé lên tiếng can ngăn.

Đứa bé gái xinh đẹp kia chính là đại tiểu thư phủ thừa tướng – Lương Quế Chi, nàng không nghe lời cảnh báo, ngồi xuống hỏi Tiểu Nguyệt:

“Người muốn chơi cùng phải không?”

Tiểu Nguyệt nghe xong ngẫm nghĩ, “chơi” chính là như lúc những đứa trẻ khác đang đùa? Tiểu Nguyệt khờ khạo gật gật đầu, nhìn Lương Quế Chi với ánh mắt cảm kích.

Lương Quế Chi nhếch mép cười.

Sau đó, những đứa trẻ khác dùng đá và gậy đánh vào người Tiểu Nguyệt.

“Đây chính là trò chơi “đánh chó”. Mọi người có vui không?”

“Vui! Vui!”

Đau!

Đau quá!

Ngừng tay đi. Đừng đánh...

Tiểu Nguyệt dù đang nằm mơ nhưng vẫn cảm thấy sự đau đớn vì bị ức hiếp trong giấc mơ, nàng co rúm người lại, mồ hôi thấm ướt áo, bật tiếng rên:

- Đau...

4. Chương 4

- Tối nay trong cung có yến tiệc à?

Trần Cẩm Duy đang luyện công thì Hoàn lão xông vào hỏi han. Bị gián đoạn, tâm tình của hắn không vui.

- Phải. Gia gia có hứng thú?

Hoàn lão liền phẩy tay nói:

- Có cho vàng lão cũng không thêm đi đâu.

Trần Duy Cẩm dừng tay múa kiếm, lấy khăn lau mặt, hắn đương nhiên biết Hoàn lão không thích những nơi quy cũ như cung đình. Chỉ không hiểu tại sao lại nhắc đến, chẳng biết lão lại có ý định gì.

- Người khác đều đưa gia quyến đi cùng. Người bây giờ cũng đã có thê tử, thế định đi một mình để thiên hạ cười nhạo sao?

Hắn xem như đã hiểu nguyên do của Hoàn lão, ra là muốn hắn mang Tiểu Nguyệt cùng tiến cung. Chê cười? Mang theo nàng đi mới thật bị thiên hạ chê cười.

- Gia gia. Ta đã nói nàng ta là thê tử của mình rồi mà.

Hoàn lão nghe thế liền phản đối, chống hai tay lên hông oai dũng nói:

- Bậy bậy. Người một ngày chưa hưu nàng thì nàng vẫn là thê tử của người. Tối nay người phải mang nàng đi dự tiệc cùng.

Trần Duy Cẩn nhấn mạnh từng từ:

- Ta. Sẽ. Không.

Thấy Trần Duy Cẩn khẳng khái như vậy, Hoàn lão biết lấy cứng chọi cứng không được. Cứng không chịu thì lão dùng chiêu mềm vậy.

- Hu hu hu... nữ nhi ơi, người coi con của người bây giờ không thêm xem lão già này ra gì nữa. Hắn muốn chọc ta tức chết mà. Nữ nhi ơi, người trên cao nhìn xuống này, ta nuôi hắn bao nhiêu năm, vậy mà yêu cầu có một chuyện nhỏ cũng không đáp ứng... nữ nhi ơi...

Nhìn lão già đầu đã bạc trắng lẫn lộn ăn vạ trên đất làm Trần Duy Cẩn choáng váng, đầu nổi đầy gân xanh, mặt hết đen lại đỏ. Hắn quả thật... quả thật muốn đánh một ai đó mà.

Tiểu Nguyệt đang mơ màng ở Ưu Trì viện thì Thanh Ca cùng mấy nha hoàn khác ùn ùn kéo vào. Thanh Ca chỉ đơn giản nói:

- Vương gia phân phó trang điểm cho cô nương, tối nay, ngài sẽ đưa nàng vào cung dự yến tiệc.

Tiểu Nguyệt cái hiểu cái không, đơn giản gật đầu một cái rồi để mặc cho bọn họ lần quay xào nấu.

Ngồi trong thùng gỗ bóc hơi nghi ngút, trên mặt nước lại rải đầy hoa tươi.

- Thơm! Dùng hoa để tắm để có mùi giống vậy sao?

Nghĩ rằng Tiểu Nguyệt đang giả vờ nên Thanh Ca cũng đáp qua loa.

- Vâng. Người của cô nương thật quá dơ, đã bao lâu người không tắm rồi?

- Tắm? Hôm thành thân ta cũng được tắm nha.

Nghe xong, Thanh Ca liền giật mình đánh rơi cả gáo nước, nhìn Tiểu Nguyệt với bằng cặp mắt kinh dị. Nàng thành thân với Trần Duy Cẩn cũng đã được nửa tháng hơn nha. Sau đó, vì để thử nàng, Trần Duy Cẩn bỏ mặc nàng tự sinh tự diệt ở Ưu Trì viện một mình, mỗi ngày chỉ cho người đưa cơm tới, còn những việc khác không quan tâm tới. Nhắc mới nhớ, cũng vì không thể để nàng mặc bộ giá y mãi được nên hôm sau Thanh Ca đã đem tới một số quần áo cho nàng. Lúc đó, thấy nàng lóng nga lóng ngóng không biết làm sao thì Thanh Ca nghĩ đơn giản rằng trước giờ đều có người giúp nàng thay y phục nên nàng không biết. Thế là Thanh Ca cũng tốt bụng giúp nàng một lần. Bộ y phục đó, hình như chính là bộ vừa được thay ra. Hèn gì nó trông dơ bẩn tới như vậy.

Đã hiểu rõ, Thanh Ca càng ra sức chà rửa cho Tiểu Nguyệt. Mặc dù đau, nhưng Tiểu Nguyệt vẫn cố chịu đựng không dám lên một tiếng than vãn.

Sau khi tắm rửa thay xong cung y phục, Thanh Ca búi tóc và trang điểm cho Tiểu Nguyệt. Dù không thể so với Lương Quế Chi, mỹ nhân đệ nhất kinh thành thì Tiểu Nguyệt cũng thuộc dạng thanh tú, người hơi gầy, gương mặt nhỏ, cái mũi cũng nho nhỏ, đặc biệt là đôi mắt trong suốt như không vướng bụi trần, nhưng... tổng hợp lại lại có cảm giác nhạt nhòa. Có phải vì tính cách không tranh không chấp đó nên tự làm lu mờ chính mình?

Thật ra, Thanh Ca không ghét Tiểu Nguyệt, so với những tiểu thư giả tạo ngoài kia thì nàng cảm thấy Tiểu Nguyệt đơn thuần, đáng quý hơn. Nhưng rất tiếc, nàng lại là con gái của Lương thừa tướng, thân phận đó thật khiến người khác nghi kỵ.

- Cô nương, đã xong rồi. Mau ra tiền sảnh, vương gia đang chờ người.

Trần Duy Cẩn từ sớm bị Hoàn lão gây sự đã nổi giận lắm rồi, giờ lại còn bị bắt chờ Tiểu Nguyệt chuẩn bị, sự nhẫn nại của hắn đang bị thử thách, cơn giận có thể bùng phát bất cứ lúc nào.

Thanh Phong vẫn luôn theo sát Trần Duy Cẩn, hần sớm đã luyện thành mặt sắt không để lộ chút cảm xúc, cả sự chịu đựng cũng hơn người thường. Vậy mà, bây giờ hần cũng cảm thấy chột dạ.

- Nàng ta vẫn chưa xong?

Đây là lần thứ ba Trần Duy Cẩn lên tiếng hỏi. Mấy người nô tì đứng hầu hạ ở đó run rẩy đáp:

- Bẩm vương gia, một khắc trước Thanh Ca cô nương nói sắp xong rồi.

Thật ra mà nói, Trần Duy Cẩn có thể xem là một chủ tử tốt, trước nay không có chuyện mang hạ nhân ra đánh đập như những chủ nhân khác. Nhưng, có thể vì tính tình lạnh lùng khó thân cận của hần cộng thêm cái danh “giết người không chớp mắt” mà vô hình chung, mọi người trong vô thức đều sợ hãi, không dám tiếp cận hần.

Tay Trần Duy Cẩn bắt giắc siết chặt ly trà như muốn bóp nát nó ra. Hoàn lão từ lúc nghe hần đồng ý dẫn Tiểu Nguyệt tiến cung, lão như đoán được kết cuộc này nên đã chuẩn đi trước. Đúng lúc hần sắp bực phát thì nghe bên ngoài có tiếng bẩm báo:

- Vương gia, Tiểu Nguyệt cô nương đã chuẩn bị xong rồi.

Tiểu Nguyệt từ bên ngoài tiến vào, đây là thứ hai hần chính thức gặp mặt Tiểu Nguyệt. Lần đầu tiên là trong ngày hôn lễ, nàng lẳng lặng ngồi đó chịu đựng, hai mắt sụp xuống không nhìn thấy rõ mặt, còn có vài lần lúc nàng đã ngủ say. Hôm nay, hai người mới thật sự đối mặt nhau.

Tiểu Nguyệt mặc cung trang màu hồng biểu thị thân phận vương phi của mình. Đáng cười là, y phục trang nghiêm quý phái đó mặc vào thân người nàng lại có cảm giác như nàng đang bị một cái chăn bao lấy, còn nàng là một con thỏ lạc đường, bơ vơ, lạc lõng ở đó.

Thỏ ư? Hần chính là ghét nhất nhất loài thỏ đó. Vô dụng. Không có cả sự tự vệ căn bản nhất.

- Đi thôi!

Hần ra lệnh rồi đi thẳng ra cửa, nơi xe ngựa đang chờ cũng không thèm đợi Tiểu Nguyệt cùng đi.

Tiểu Nguyệt thân phận bây giờ là vương phi của Trần Duy Cẩn nên đương nhiên phải cùng xe với hần. Thấy bộ dạng rứt rứt thu người lại ngồi trong một góc, mỗi lần xe ngựa bị dẫn chạm phải Trần Duy Cẩn lập tức liền tách ra của Tiểu Nguyệt lại càng khiến hần tức giận. Nàng đây là đang sợ hần sao?

Một lúc sau, cũng đến nơi, xe ngựa ngừng trước cửa cung.

Thấy nàng lóng ngóng không biết xuống xe thế nào, Trần Duy Cẩn xem như mình là một người tốt, đưa tay đỡ lấy nàng. Nàng ngờ nghệch nhìn hần, như cảm thấy hần không có ý xấu cũng im lặng nghe theo, không giãy giụa. Trần Duy Cẩn nắm lấy tay nàng cũng rất bất ngờ, thật không ngờ, tay của nàng lại nhỏ như vậy, nằm trọn trong tay hần và... hần nhú mày nghi vấn.

Tại sao tay của nàng lại có nhiều vết chai như vậy? Lại một lần nữa, nắm chặt lấy tay nàng để dò xét, không chỉ có vết chai mà còn có nhiều vết thương nữa. Gương mặt hần trở nên âm trầm.

Bị nắm tay đau, Tiểu Nguyệt không dám phản kháng, chỉ chịu đựng, mặt nàng đỏ ửng lên. Người bên ngoài nhìn vào lại nghĩ rằng tình cảm của Uy vương và Uy vương phi thật tốt, không giống như lời đồn Uy vương rất ghê lạnh vương phi nhà.

Đột ngột, Trần Duy Cẩn nhìn thấy một người mà hần không muốn gặp nhất, Lương thừa tướng. Nhìn Uy vương đối xử tốt với nữ nhi của mình, Lương thừa tướng không biết nên vui hay buồn đây, chẳng lẽ hần thật sự thích Tiểu Nguyệt – một đứa ngốc? Trong ánh mắt của Uy vương Trần Duy Cẩn khi nhìn Lương thừa tướng không thêm giấu giếm sự khinh thường. Lương thừa tướng cũng không màng nhìn Tiểu Nguyệt lấy một lần, khẽ cúi đầu chào với Uy vương rồi bỏ đi chỗ khác.

Còn Tiểu Nguyệt khi nhìn thấy Lương thừa tướng, cả người Tiểu Nguyệt bỗng run lên trong tích tắc rồi ngay đó trở lại bình thường, nhưng điều đó không qua được mắt Trần Duy Cẩn. Hần cúi xuống thấp giọng nói với nàng:

- Nàng không đi chào phụ thân của mình sao?

Tiểu Nguyệt không hiểu đưa mắt nhìn Trần Duy Cẩn, hỏi:

- Phụ thân? Là ai?

Tiểu Nguyệt ngờ nghệch hỏi Trần Duy Cẩn:

- Phụ thân? Là ai?

Trần Duy Cẩn không tin được mà hỏi lại Tiểu Nguyệt:

- Nàng không biết phụ thân của mình?

Tiểu Nguyệt suy nghĩ một lúc lại lắc đầu.

Trần Duy Cẩn bắt ngờ, rồi lại hỏi nàng:

- Vậy còn mẫu thân?

- Mẫu thân? Tứ di nương là mẫu thân của Tiểu Nguyệt.

- Còn gì nữa?

Tiểu Nguyệt không hiểu Trần Duy Cẩn muốn hỏi gì nên lại lắc đầu.

- Hết rồi?

Tiểu Nguyệt gật đầu.

Xem bộ dáng nàng không như nói dối, Trần Duy Cẩn thầm nhủ có lẽ lần này hắn đã phạm sai lầm, tự ình là đúng rồi. Hắn cần điều tra lại chuyện này một lần.

5. Chương 5

Sau khi vào trong đến khi nhập tiệc, nam nữ tạm thời phân ra để trò chuyện, Trần Duy Cẩn để Thanh Ca theo bên hầu Tiểu Nguyệt.

Hoàng cung hôm nay ở được thấp sáng rực rỡ, khắp nơi được trang trí bằng rèm châu và hoa tươi thơm ngát, nhưng không vì thế mà làm mất đi vẻ trang nghiêm mà càng làm tôn lên quyền uy tối thượng của bậc đế vương.

Bởi vì xú danh “đoạt chồng của tỷ tỷ” nên những mệnh phụ phu nhân khác chẳng ai thèm lại làm thân với Tiểu Nguyệt. Nhìn Tiểu Nguyệt bị bài xích, Thanh Ca không biết nên vui hay buồn đây, nếu những người đó mà tiếp xúc với Tiểu Nguyệt liền sẽ biết nàng không bình thường, không hơn gì một kẻ ngốc, sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của vương gia. Nhưng nhìn nàng bị bỏ rơi như vậy, Thanh Ca càng không thích, dù gì bây giờ nàng trên danh nghĩa cũng là vương phi của Uy vương, chỉ cần vương gia không lên tiếng phản đối, dám khinh rẻ nàng như vậy, không phải cũng đang xem thường Uy vương sao?

Tiểu Nguyệt cũng không cảm thấy chạnh lòng, cứ ngoan ngoãn ngồi đó chờ đợi, nhìn nàng yếu ớt như vậy, Thanh Ca thật buồn bực.

“Nếu như... nàng không phải gốc tới vậy thì tốt rồi.”

Thanh Ca thầm nhủ.

Tiểu Nguyệt thật không có ý đồ mờ ám với vương gia, nhưng một thê tử gốc nghiệt như vậy cũng không thể giúp ích gì cho vương gia. Dù rằng đáng thương nhưng nàng cũng không hy vọng Tiểu Nguyệt thật sự trở thành thê tử của vương gia.

Thê tử của vương gia nhất định phải là người có khả năng chống đỡ cùng vương gia.

Một lúc sau, yến tiệc sắp bắt đầu, mọi người lui về chỗ của mình. Tiểu Nguyệt cũng được Thanh Ca dẫn đến ngồi cùng bàn với Trần Duy Cẩn, còn mình thì lui ra sau. Giọng một thái giám ẻo lả vang lên:

- Hoàng thượng và hoàng hậu giá lâm.

Mọi người đồng loạt quỳ xuống tung hô:

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế. Hoàng hậu thiên tuế, thiên thiên tuế.

Đế vương dặt tay để hậu đi đầu cùng với một đoàn tùy tùng phía sau tiến vào trong điện. Sau khi đã an vị, hoàng đế vui vẻ phát tay nói:

- Các ái khanh bình thân.

- Tạ ơn hoàng thượng.

Hoàng đế nhân từ nói:

- Hôm nay, hãy xem như là gia yến bình thường. Các ái khanh hãy thoải mái vui chơi, không cần quá câu nệ nguyên tắc.

Mọi người lại cúi đầu nói:

- Thần không dám.

Lúc này, Phượng hoàng hậu mới quay sang nói với hoàng đế:

- Hôm nay, bệ hạ thật cao hứng.

- Ha ha... đã lâu lắm rồi mọi người mới có dịp tụ hội lại với nhau, trầm làm sao không cao hứng cho được.

Phượng hoàng hậu chính là mẫu thân của thái tử, tuổi đã hơn bốn mươi nhưng do bảo dưỡng rất tốt nên nhìn bề ngoài vẫn như thiếu phụ ba mươi, mắt phượng sáng quắc, môi đỏ khê nhếch, toàn thân toát ra quý khí. Mỗi khi nàng chuyển động, trâm phượng trên đầu lại rung rinh quyến rũ, nàng nhu mì nói:

- Được bệ hạ vui vẻ chính là chuyện vui cho giang sơn xã tắc.

Hoàng đế Nam Thiên Quân, tuổi đã hơn năm mươi, râu tóc sớm đã có sợi bạc, mặt có nhiều nếp nhăn nhưng vẫn không giấu được đôi mắt tinh tường, sâu sắc của mình. Hoàng đế nghe thấy lời của hoàng hậu liền bật cười vui vẻ.

Yến tiệc được bắt đầu. Một lúc sau, một nữ tử bước ra khỏi hàng, nàng ta mặc trang phục màu tím cao quý, trên làn váy thêu những đoá hoa rực rỡ, theo từng bước đi của nàng, váy dài lay chuyển như muôn hoa khoe sắc, nhan sắc của nàng lại không cần phải nói tới, chim sa cá lặn chính là như vậy đi. Người này, giai nhân tuyệt sắc ấy chính là mỹ nhân đệ nhất kinh thành, Lương Quế Chi.

Nàng quỳ xuống giữa điện, giọng như vàng oanh thánh thót:

- Hồi hoàng thượng, hoàng hậu nương nương. Nhân ngày vui hôm nay, Quế Chi xin dâng lên hoàng thượng, hoàng hậu nương nương một khúc nhạc cầu cho quốc thái dân an, Nam quốc trường tồn muôn đời.

Hoàng đế nghe được liền cao hứng nói:

- Được! Chuẩn tấu.

Cung nhân dâng đàn lên, Lương Quế Chi an tọa, bắt đầu xướng khúc.

Tiếng đàn vang lên, mọi người không ngừng trầm trồ khen ngợi, quả nhiên là khúc hát chỉ thiên giới mới nghe được.

Trần Duy Cẩn lúc đầu cũng thưởng thức khúc nhạc, nhưng chỉ một lúc lại dứt ra, nhấp một ngụm rượu. Hắn khê nhếch mép cười, nghe qua thì có vẻ thanh cao, nhưng cũng chỉ vậy thôi, che giấu bên trong là sự xấu xa, giả tạo. Đột nhiên, hắn xoay qua nhìn Tiểu Nguyệt. Cả người nàng đang run rẩy, hoảng sợ, hai tay nắm chặt lại chịu đựng.

Nàng đang sợ hãi điều gì? Tiếng đàn hay là Lương Quế Chi? Bất giác, hắn đưa tay qua nắm lấy bàn tay đang siết chặt của nàng. Tiểu Nguyệt cũng bị bất ngờ, ngược mặt lên nhìn Trần Duy Cẩn, vẫn là biểu hiện lạnh lùng như thường ngày, thêm vào đó một chút lo lắng, quan tâm. Tiểu Nguyệt như cảm thấy an tâm mà bình tĩnh lại, nắm chặt lấy tay của hắn.

Thấy Tiểu Nguyệt vẫn còn run rẩy nhưng không quá mức như vừa rồi, Trần Duy Cẩn cũng an tâm, vẫn nắm lấy tay nàng không buông.

Khúc nhạc kết thúc, mọi người vỗ tay vang trời.

- Được rồi. Khúc nhạc rất khá. Trẫm sẽ ban thưởng cho người. Nói xem, người muốn gì?

Lương Quế Chi cúi đầu đáp:

- Tâu hoàng thượng. Được hoàng thượng yêu thích khúc nhạc của thần nữ là món quà quý nhất thần nữ được nhận rồi. Làm sao dám đòi hơn.

Nghe vậy, hoàng đế lại càng cười lớn:

- Ha ha, tốt. Người nghĩ được như vậy là rất tốt. Nhưng quân vô hí ngôn, trẫm đã nói ban thưởng cho người thì sẽ ban thưởng cho người. Nếu người không nói ra mong muốn của mình thì trẫm sẽ tự ban, người sẽ không hối hận chứ?

Lương Quế Chi nghe vậy lại càng bối rối, e lệ không nói nên lời:

- Thần nữ... thần nữ...

Bất ngờ, thái tử Nam Thiên Nhất từ chỗ ngồi bước ra quỳ xuống nói:

- Tâu phụ hoàng, nhi thần cùng Quế Chi lưỡng tình tương duyệt, nhi thần cả gan xin phụ hoàng hãy tác thành cho nhi thần và Quế Chi.

Như để chứng tỏ sự quyết tâm của mình, thái tử Nam Thiên Nhất dập đầu xuống, lạy lại:

- Xin phụ hoàng tác thành.

Hoàng đế ngưng cười, bật ra tiếng:

- Là vậy sao?

Không biết hoàng đế đang suy tính cái gì, thấy ngài im lặng mãi không đồng ý, hoàng hậu cũng sốt ruột, nhẹ tiếng nói:

- Bệ hạ, người xem Nhất Nhi kia. Đứa nhỏ này mấy khi xin chúng ta cái gì, lần này xem hắn quyết tâm như thế, hắn là thật lòng với Lương tiểu thư. Tuổi của hắn cũng không còn nhỏ nữa, đến lúc phải thành lập gia thất rồi...

Hoàng đế nghe xong bật tiếng cười lớn.

- Ha ha ha... Quả nhiên là chuyện vui liên tiếp. Được rồi, trẫm chuẩn tấu cho người cùng Lương tiểu thư thành thân.

Thái tử liền vui mừng, Lương Quế Chi này giờ vẫn giữ vẻ e lệ, ngượng ngùng của thiếu nữ, đồng thanh đáp:

- Tạ ơn phụ hoàng.

- Tạ ơn hoàng thượng.

Trần Duy Cẩn này giờ không nhìn trên điện mà tập trung sự chú ý vào Lương thừa tướng, thấy Lương thừa tướng nghe hoàng thượng đã chấp thuận hôn sự này thì cả người nhẹ nhõm, mặt lộ ý cười.

Trần Duy Cẩn không biết lão hoàng đế đang suy nghĩ thế nào. Nhưng có một chuyện hắn biết rõ: thái tử là con thân sinh của hoàng hậu, có được thế lực bên ngoại thích nâng đỡ, giờ lại có thêm thế lực của Lương thừa tướng hậu thuẫn, xem như đã nắm chắc ngôi vị hoàng đế trong tay.

Thế nhưng... các người không thấy lão hoàng đế vẫn còn khỏe mạnh như vậy sao, lại dám giở trò mèo trước mắt lão như vậy? Đã muốn phân chia giang sơn sao?

Trần Duy Cẩn cười lạnh.

Ngồi thêm một lúc, hoàng đế và hoàng hậu cũng di giá hồi cung. Việc vui đã hết, Uy vương cũng chân trước chân sau nổi bước rời đi.

Trên xe ngựa, Trần Duy Cẩn và Tiểu Nguyệt lại như lúc trước, mỗi người lại ngồi một góc, không ai động ai, chính xác là Trần Duy Cẩn không ngó đến nàng mới đúng. Về đến phủ, Trần Duy Cẩn lưu loát bước xuống xe, theo thói quen bước vào phủ thì đột ngột nhớ ra “vương phi” của mình vẫn còn trên xe. Hắn quay lại, ra lệnh:

- Xuống xe!

Nào ngờ, Tiểu Nguyệt không đáp lời. Trần Duy Cẩn nhú mày, hấn bực mình vạch màn che lên nên. Nào ngờ, Tiểu Nguyệt từ bên trong đổ ập xuống, hắn hốt hoảng chụp nàng lại. Cả người nàng nóng như lửa đốt. Có thể phát sốt nhanh tới vậy sao?

- Đại phu! Gọi đại phu!

Đêm đó, ngoài cổng Uy vương phủ, mọi người nghe thấy tiếng Uy vương lớn tiếng quát tháo. Ai nấy đều sợ hãi nấp trong nhà không dám lộ đầu ra.

6. Chương 6

“Đó chính là mẫu thân của người đó!”

Một lão bà có gương mặt cay nghiệt nhìn nàng, lạnh lùng nói:

“Nàng ta không cần người. Cũng chẳng ai cần người cả...”

Tiểu Nguyệt đau đớn nhìn bà ta không muốn chấp nhận sự thật, nàng muốn phản bác nhưng nàng không biết nói, chỉ có thể bịt tai của mình lại để không nghe nữa nhưng những lời nói ác độc ấy vẫn cứ vang vào tai nàng:

“... người bị vứt bỏ...”

Tiểu Nguyệt đến giờ vẫn mê man, trong cơn mê, nàng cứ lẩm nhẩm:

- ...đừng...

Trần Duy Cẩn sốt ruột quát tháo:

- Đại phu đâu? Sao còn chưa đến?

- Vương gia, đại phu đang trên đường tới.

- Mau đưa hắn tới ngay lập tức, bằng không các người cũng cú đi được rồi.

Tiểu Nguyệt nằm trên giường gặp ác mộng, nàng nhăn mày đầy đau khổ, bật tiếng rên:

- ... không cần...

Trần Duy Cẩn nghe được, liền chạy tới bên giường hỏi:

- Không cần cái gì?

- ... không cần... Tiểu Nguyệt... mẫu... thân... không cần... Tiểu...

Trần Duy Cẩn biết Tiểu Nguyệt đang gặp ác mộng, nàng đang mơ thấy gì mà lại đau khổ đến như vậy.

- ...không ai cần...

Từng lời, từng lời của nàng lọt vào tai Trần Duy Cẩn, chân mày Trần Duy Cẩn càng lúc càng nhíu chặt, thậm chí cả nhà Lương thừa tướng, không biết đã làm gì lại khiến nàng bị ám ảnh tới như vậy.

Không biết xui khiến thế nào, hần lại lên tiếng nói:

- Không ai cần nàng nhưng ta cần nàng, Tiểu Nguyệt. Ta cần nàng.

Lời nói trấn an của Trần Duy Cẩn như liều thuốc an thần, ngay lập tức, Tiểu Nguyệt liền bình tĩnh lại, không giãy giụa nữa, hô hấp đều lại. Trần Duy Cẩn thấy vậy, nhẹ nhõm thở hắt ra một hơi.

Đúng lúc ấy, Hoàn lão không biết trốn đâu từ sáng giờ lại vọt vào khóc lóc ỉ ôi.

- Ôi, Tiểu Nguyệt... Là lão gia gia hại con, sao lại để con đi chung với tên tiểu tử thối này chứ, chỉ mới có một lúc mà con đã sống dở chết dở thế này... là gia gia hại con...oa oa...

Tâm tình mới vừa hạ xuống, bây giờ Trần Duy Cẩn lại muốn bùng phát. Hần khí từ người hần toát ra như muốn làm mấy người tì nữ hầu cận phía sau đông cứng lại, trong lòng gào thét:

“Lão thái gia ơi, xin người, xin người đừng chọc vương gia nữa mà...”

May thay, đại phu đã bị Thanh Phong “xách” về tới. Chân vừa chạm xuống đất, chưa kịp định thần, lão đã bị lôi đến trước giường bệnh.

- Đại phu, đại phu. Mau đến xem bệnh đi.

Đại phu choáng váng mặt mày, khóc không ra nước mắt.

Sau khi chẩn bệnh xong, đại phu khẽ chau mày nhìn Trần Duy Cẩn một cái rồi thở dài:

- Vị cô nương này phát sốt do dinh dưỡng không đủ thời gian dài, lại bị hoảng sợ tột độ. Bây giờ, ta sẽ ghi đơn thuốc hạ sốt, nhưng còn thân thể thì phải tĩnh dưỡng...

Trần Duy Cẩn nghe xong lại càng đen mặt, dinh dưỡng không đủ? Là bị bỏ đói sao? Hần không cho nàng ăn no?

Hoàn lão lại càng khóc dữ dội.

- Oa oa oa..., Tiểu Nguyệt nha đầu ơi, là do lão không tốt, người đã bị người ta bỏ đói thế mà còn chừa đồ ăn lại cho lão, lại sợ lão đói. Oa oa oa... là lão đầu ta hại người...

Tay Trần Duy Cẩn nắm lại phát ra tiếng răng rắc, trừng mắt với Thanh Ca ra lệnh:

- Thanh Ca! Đưa lão thái gia về phòng, để vương phi nghỉ ngơi.

Thanh Ca thật muốn khóc, sao lúc nào việc khó khăn cũng là của nàng? Dù rất muốn phản bác nhưng nàng cũng phải tuân theo. Thanh Ca chột bưng ra, vương gia đã nói Tiểu Nguyệt là vương phi, có phải ngài đã chấp nhận nàng?

- Lão thái gia, ngài theo Thanh Ca về phòng đi.

- Không được. Ta phải ở lại canh chừng Tiểu Nguyệt. Ai biết tên tiểu tử thối kia lại làm gì nàng...

- Lão thái gia, vương phi bây giờ cần nghỉ ngơi. Nếu ngài ở lại đây, vương phi sẽ không thể nghỉ ngơi được, như vậy, nàng sẽ không thể hết bệnh. Nàng không khỏi bệnh, sẽ không ai chơi với ngài đâu.

Thanh Ca từ từ chuyển từ nài nỉ sang hăm dọa. Quả nhiên, có tác dụng liền.

- Ta ở lại Tiểu Nguyệt sẽ không khỏi bệnh sao? Sẽ không chơi với ta nữa à?

Thanh Ca đau khổ gật đầu.

Lần này, lại đến lượt lão lôi kéo Thanh Ca đi.

- Vậy người mau dẫn ta đi đi. Để cho Tiểu Nguyệt nghỉ ngơi.

Bây giờ, trong phòng chỉ còn lại Tiểu Nguyệt và Trần Duy Cẩn. Trần Duy Cẩn đưa tay lên bóp trán, hắt lên tiếng gọi:

- Thanh phong.
- Có thuộc hạ.
- Ta muốn toàn bộ tư liệu về quãng thời gian của nàng khi sống ở Lương phủ đặt trên bàn ta vào sáng mai.
- Thuộc hạ đã hiểu.

Nói rồi, Thanh Phong liền vụt biến mất trong bóng đêm.

Trần Duy Cẩn lúc này mới thả lỏng người, tiến đến bên giường nhìn Tiểu Nguyệt. Hắn đưa tay lên sờ mặt nàng, tự hỏi:

- Rốt cuộc phải đối xử với nàng thế nào đây.

Hắn rút tay về, định xoay người đi thì bất ngờ bị Tiểu Nguyệt nắm tay lại, trong giấc mơ bất an nói:

- Đừng đi...

Trần Duy Cẩn ngậy người.

Thôi được rồi, hắn sẽ ở lại với nàng một lúc vậy. Chỉ một lúc thôi đó.

Mơ màng mở mắt ra, Trần Duy Cẩn chỉ có một cảm giác, đêm qua hắn đã ngủ rất ngon. Hình như đây không phải là phòng của hắn? Và thứ mềm mềm, ấm ấm trong lòng hắn?

Nhìn thấy giường mặt đang say ngủ của Tiểu Nguyệt trong lòng, hắn càng khó hiểu... Đêm qua, Tiểu Nguyệt đã níu tay hắn lại? Hắn dự định sẽ ở lại một lúc rồi đi. Rồi sau đó... sau đó... hắn ngủ quên mất? Lại xem Tiểu Nguyệt là gối ôm? Hay hắn trở thành gối ôm?

Dù trong lòng đang phân vân đủ thứ nhưng tay Trần Duy Cẩn vẫn ôm lấy Tiểu Nguyệt không có ý định buông ra. Đột ngột, Tiểu Nguyệt trở mình làm Trần Duy Cẩn giật nảy mình mà buông tay phóng xuống giường, mặt hắn trắng bệch mà tim lại đập thình thịch.

Cái tình cảnh gì đây?

Chột dạ? Không phải!

- Vương gia.

Thanh Ca ngoài cửa nghe tiếng động bên trong thì lên tiếng gọi. Trần Duy Cẩn cố bình tâm lại, cho gọi vào:

- Vào đi.

Thanh Ca mở cửa bước vào, trên tay đang bưng chén cháo và thuốc của Tiểu Nguyệt. Thanh Ca hỏi:

- Hôm nay, vương gia sẽ ăn sáng ở đây sao?

Nghe vậy, Trần Duy Cẩn sững người, hình như việc hắn đêm qua đã ngủ tại đây dường như ai cũng biết?

- Không. Không cần.

Trần Duy Cẩn liền đáp rồi nhanh chanh tháo chạy khỏi phòng.

Thanh Ca nhìn theo bóng của Trần Duy Cẩn mất hút thì nhíu mày suy nghĩ: không cần cái gì? Không ăn sáng hay không ăn ở đây? Vương gia thật khó hiểu quá.

Theo thói quen, Trần Duy Cẩn đi đến thư phòng. Thanh Phong đã chờ sẵn ở đó.

Nhìn biểu tình bất mãn hiếm gặp của Thanh Phong, Trần Cẩn Duy dường như cũng đoán được phần nào. Hắn an vị rồi bắt đầu lật từng trang giấy mà Thanh Phong đã để sẵn trên bàn.

Càng đọc mảy hần càng nhú chặt. Thật không ngờ trên đời lại có loại người như vậy, đọc xong hần đập tay mạnh xuống bàn.

- Vương gia...

- Người lui xuống trước đi.

Thanh Phong liền biến mất khỏi thư phòng. Còn lại một mình, Trần Duy Cẩn tựa lưng vào ghế dựa, chau mày suy nghĩ.

Tiểu Nguyệt?

Cái tên này nàng có từ khi nào?

7. Chương 7

Lương thừa tướng lúc gần bốn mươi tuổi vẫn không sinh được một mụn con trai, con gái lúc đó cũng chỉ có một người là Lương Quế Chi. Hần liên tục nạp ba người thiếp cũng không ai sinh được đứa con nào. Sau này, hần lại tiếp tục nạp thêm một nữ tử trẻ tuổi chính là tứ di nương. Không uổng công mong chờ, nàng thật có tin mừng. Tứ di nương cũng rất hy vọng nhờ vào đứa con này mà địa vị của nàng được nâng cao. Một ngày kia, nàng trở dạ, sinh được một đứa con trai. Bà mẹ vui mừng mang ra cho Lương thừa tướng xem, nào ngờ lúc đó, Lương phu nhân lại muốn bắt con đi. Tứ di nương đương nhiên không đồng ý, muốn xông ra nói lý lẽ, nào ngờ trong bụng của nàng vẫn còn một đứa nhỏ nữa.

Vậy là trong lúc tứ di nương đau đớn sinh đứa bé thứ hai ra, đứa con trai nàng mong đợi đã trở thành con thừa tự của Lương phu nhân. Đứa bé sinh sau lại là con gái. Nàng cảm hận, nếu không có nó, nàng đã giữ được con trai của mình nên trút hết oán hận của mình lên mình đứa bé đó. Lương thừa tướng vui mừng vì mình có con trai, đâu màng ngó ngàng tới con gái sinh sau kia. Thế là, đứa bé đó, vô hình đã bị bỏ rơi.

Tứ di nương không ngó ngàng, đứa bé ngay cả tên cũng không có đó được giao ột vú già nuôi dưỡng. Ba năm sau, bà vú mất, tại cái viện cũ kỹ hẻo lánh tới heo chó cũng không thêm ngó tới đó chỉ còn lại một đứa bé không biết nói. Dù sao trên danh nghĩa vẫn là con của thừa tướng, cũng không thể bỏ đói tới chết được. Mỗi ngày, bên nhà bếp đưa một bát cơm thừa tới cho nó, nếu quên, nó chỉ có thể chịu, không thể lại được gì, không những vậy còn chịu sự khinh bỉ của bọn nô tì. Nếu thích, chúng cũng có thể mắng nhiếc, đánh đập. Cứ như vậy, sống sót ngày này qua ngày khác.

Bởi vì không có ai dạy dỗ, nên đến năm nàng năm, sáu tuổi nó vẫn không biết nói chuyện. Mọi người nghĩ rằng nó là kẻ ngốc nên càng đối xử tệ với nó hơn. Trong đó, có cả đại tỷ Lương Quế Chi và những di nương khác.

Mười mấy năm sau, khi thánh chỉ tứ hôn được ban xuống, người ta mới nhớ tới sự tồn tại của nàng. Cho nàng ăn uống, tắm rửa, nói rằng nàng sẽ thành hôn với Uy vương. Và cũng nhờ đó, họ mới cho nàng một cái tên: Tiểu Nguyệt.

Lúc trưa, Trần Duy Cẩn đến căn phòng hôm qua cho Tiểu Nguyệt ngủ tạm. Đèn gần đã nghe tiếng huyền não của Hoàn lão.

- Này, Tiểu Nguyệt, Hoàn gia có đồ chơi mới cho người nè. Người xem xem...

Bước vào phòng, khắp nơi toàn là những thứ hồ nháo không biết Hoàn lão lấy ra từ đâu. Thấy Trần Duy Cẩn đứng đó, Tiểu Nguyệt liền im lặng, thu mình lại. Hoàn lão bực mình gất gỏng:

- Tên tiểu tử thối này, mới sáng sớm đã làm bộ mặt đen thui đó cho ai xem hả?

Trần Duy Cẩn nhíu mày. Không so đo với Hoàn lão, quay sang nói với Thanh Ca:

- Nếu nàng đã tỉnh rồi thì đưa nàng ta về Ưu Trì viện đi.

Thanh Ca và Hoàn lão nghe xong liền biến sắc, không hiểu sao Trần Duy Cẩn lại đổi ý nữa rồi. Thanh Ca không nhiều lời bắt đầu thu xếp đồ đạc cho Tiểu Nguyệt, Hoàn lão thì đi theo hắc nói lý lẽ, chỉ có Tiểu Nguyệt vẫn an tĩnh ngồi đó như mọi chuyện không liên can tới mình.

Cuối cùng, Hoàn lão cũng đuổi kịp Trần Duy Cẩn. Lão gắt gỏng:

- Tên tiểu tử ngươi lại định làm trò gì vậy?

- Gia gia, việc này không liên can đến ngài. Xin ngài đừng chú ý tới.

- Tiểu tử ngươi... muốn chọc tức lão già này mà. Tiểu Nguyệt như vậy nếu như lão già ta không để ý tới thì ai quan tâm nàng chứ.

- Ngài cũng biết rõ nàng ta như vậy sao còn cố ý ráng ghep cho tôn tử.

Trần Duy Cẩn cuối cùng không chịu nổi nữa mà lớn tiếng nói ra nguyên do. Hoàn lão bất ngờ đứng ngây ra, cuối cùng cũng hiểu được.

- Hoá ra, ngươi chê nàng không xứng với ngươi.

- Gia gia, xin ngài hãy hiểu tình thế bây giờ của tôn tử đi. Ta sẽ không để nàng ta biến thành điểm yếu của mình được. Thê tử của ta chỉ ít cũng là một người biết tự bảo vệ ình. Đến cả chuyện đó nàng còn không làm được, thử hỏi làm sao để ta chấp nhận nàng được.

Hoàn lão im lặng, thất vọng nói:

- Nếu ngay cả một người ngươi thích, ngươi cũng không thể bảo vệ được. Vậy rốt cuộc, ngươi liều mạng trở nên mạnh hơn để làm gì? Ngươi đã lầm rồi. Không phải Tiểu Nguyệt không xứng với ngươi, mà chính ngươi mới không xứng đáng với nàng.

Nói xong, Hoàn lão bỏ đi, bỏ lại Trần Duy Cẩn đứng trơ ở đó một mình. Đến khi hoàn hồn, hắc xiết chặt hai tay để ngăn sự giận dữ của bản thân.

Trở về Ưu Trì viện, Hoàn lão lí nhí nói như nhận lỗi:

- Haizzzz, Tiểu Nguyệt à. Là do lão không tính toán tốt, làm ngươi chịu khổ rồi.

Tiểu Nguyệt lắc đầu.

- Tiểu Nguyệt không khổ.

Nghĩ nàng đang an ủi mình, Hoàn lão lại càng ray rứt.

- Tiểu Nguyệt không khổ. Mỗi ngày đều có cơm ăn.

- Đứa gốc. Yêu cầu của ngươi chỉ có vậy thôi sao?

Nàng khờ khạo gật đầu.

Từ ngày hôm đó, Tiểu Nguyệt tiếp tục ở Ưu Trì viện, nhưng cuộc sống được cải thiện, cơm nước được đưa đến đều đặn, thức ăn cũng phong phú hơn, lại có thêm một nô tì mỗi ngày tới dọn dẹp dù không bao giờ mở miệng nói với Tiểu Nguyệt một câu nào. Bởi vì, Uy vương lại ra lệnh rất kỳ lạ: không cho các nàng nói chuyện với Tiểu Nguyệt, ai vi phạm loạn côn đánh chết.

Khi nghe lệnh đó, Thanh Ca lẩm bẩm tự hỏi:

- Vương gia là sợ nàng sẽ tiếp xúc với bên ngoài hay lo sợ những người kia sẽ nói điều không hay với Tiểu Nguyệt cô nương?

8. Chương 8

- Gia.

Thanh Phong lên tiếng gọi, đánh thức Trần Duy Cẩn từ trong suy nghĩ về. Thanh Phong bấm báo:

- Hôm nay, là ngày thành hôn của thái tử. Gia có muốn đi dự không?

Nghe vậy, Trần Duy Cẩn lên tiếng hừ lạnh:

- Đã đến rồi sao.

Trần Duy Cẩn trầm ngâm một lúc lại hỏi:

- Thanh Phong, người nói: gần đây, thế lực của thái tử như thế nào?

Thanh Phong suy nghĩ rồi đáp:

- Như mặt trời ban trưa.

Trần Duy Cẩn cười lạnh:

- Ủ. Vô cùng rực rỡ, vì có sự đồng ý ngầm của lão hoàng đế, ngày càng thêm đắc chí nữa là khác.

Xong, lại quay sang nói với Thanh Phong:

- Người cứ chuẩn bị đi. Cũng không nên để thái tử có thành kiến không tốt.

- Dạ, vậy còn vương... phi?

Nghe hỏi đến Tiểu Nguyệt, Trần Duy Cẩn lại ngẩn người. Thời gian gần đây, hắn đã cố không nghĩ đến nàng, nhưng mỗi lúc đi ngủ, lại vô thức tìm kiếm bên. Mỗi lần như thế hắn lại phì cười, chỉ mới có một lần lại làm hắn không thể quên sao? Hắn đang tiếc nuối? Luyến tiếc cảm giác ấm áp khi nàng ở trong lòng hắn sao?

Bước chân vào Ưu Trì viện, liền bắt gặp Tiểu Nguyệt đang ngồi thẩn thờ ở một góc sân. Phải. Hắn rất ghét, rất ghét những người vô dụng như vậy, chẳng biết làm gì cả, không thể tự bảo vệ bản thân mình mặc người khác chém giết. Hắn rất ghét. Nhưng, tại sao khi thấy Tiểu Nguyệt như vậy, hắn lại khó chịu? Là đau lòng sao? Bởi vì, ngay từ đầu, chẳng ai dạy nàng cách phải sinh tồn như thế nào? Đến cả một điều cơ bản nhất nàng cũng chẳng biết, thế mà, lại có thể sống sót hơn mười lăm năm trên đời, có phải là kỳ tích không? Lại càng thần kỳ hơn, dù bị đối xử như vậy, nàng lại không mang lòng hận thù những người đó. Bởi vì, cả hận nàng cũng không biết hay sao?

Nàng từng nói “Ta không khổ!” là vì cả khổ là gì cũng không hiểu?

Nhìn thấy Trần Duy Cẩn, Tiểu Nguyệt muốn lên tiếng gọi, nhưng nàng suy nghĩ mãi cũng không biết gọi hắn là gì. Rồi lại bắt chước như Thanh Ca gọi:

- Vương... gia?

Hắn thật sự không biết cách để đối xử với nàng mà. Lẽ ra hắn không cần thiết phải tới đây mà chỉ cần sai người qua dặn dò nhưng hắn lại đích thân tới, càng lúc hắn càng không hiểu mình muốn gì.

- Hôm nay là ngày thành thân của thái tử và Lương Quế Chi. Nàng có muốn đi dự không?

- Quế Chi?

Cái tên này nàng ấn tượng.

- Phải. Chính là người đã đàn khúc nhạc trên yến tiệc.

Nghe vậy, cả người Tiểu Nguyệt liền run lên.

Thấy nàng sợ hãi như vậy, hắn muốn tiến tới an ủi nhưng chỉ trong tích tắc, hắn lại lùi bước.

Mãi một lúc sau, Tiểu Nguyệt mới khó khăn gật đầu nói:

- Tiểu Nguyệt muốn đi.

Nhìn bộ dạng sợ sệt của nàng vậy mà vẫn kiên cường muốn đi? Nàng muốn thấy gì chứ?

Đến tối, Trần Duy Cẩn đưa Tiểu Nguyệt đến phủ thái tử. Hoàng đế và hoàng hậu là người chủ hôn cũng đã tại vị. Phủ thái tử hôm nay được trang hoàng long trọng, khắp nơi được dán đầy chữ hỉ đỏ thắm, mùi hoa thơm lẫn trong mùi rượu thoang thoảng khắp nơi.

Khách khứa đã đến đầy đủ, lúc này chắc là thái tử đã rước tân nương về tới đi. Trong lúc chờ đợi, từng nhóm người tụ hợp cười đùa.

Tiếng trống kèn đột ngột vang lên, tân lang dắt theo tân nương từ bên ngoài tiến vào, mọi người liền bước vào vị trí của mình.

Theo lời bà mai mối, tân lang tân nương bắt đầu hành lễ bái thiên địa, phụ mẫu. Sau khi lạy xong ba lạy, kết thúc buổi lễ, tân nương được đưa vào phòng tân hôn. Thái tử thì bị mọi người lôi kéo chúc rượu. Một lúc sau, hoàng thượng và hoàng hậu vui vẻ đi giá hồi cung. Buổi tiệc lên cao trào.

Mặc cho xung quanh có nháo nhiet đến thế nào thì ở bàn của Uy vương vẫn trầm mặc như vậy. Trần Duy Cẩn không tiếp rượu với ai cũng chẳng người nào dám tiến lên mời rượu hắn. Hắn thông thả ngồi nhấp một ngụm rượu vừa quan sát Tiểu Nguyệt này giờ vẫn đưa mắt nhìn xung quanh như tìm kiếm gì đó.

- Rốt cuộc nàng muốn gặp ai?

Trần Duy Cẩn lên tiếng hỏi.

Tiểu Nguyệt trầm ngâm trong chốc lát mới hỏi:

- Thừa tướng và... tứ di nương không tới sao?

Trần Duy Cẩn nhíu mày, nàng muốn gặp họ sao?

- Không.

Tiểu Nguyệt “Ồ” một tiếng lại cúi đầu.

Từ trước đến giờ, nàng cũng không mấy khi gặp được họ, nàng vẫn còn mong chờ sao? Trong vô thức vẫn mong muốn được sự yêu thương của phụ mẫu? Nhưng đáng tiếc, họ đối với nàng vô tình. Dù có gặp lại, họ không đối xử tử tế với thì cũng tiếp tục lợi dụng nàng mà thôi. Trần Duy Cẩn nảy quyết định: sẽ không bao giờ để nàng có gặp lại họ nữa.

Sau khi dự hôn lễ được một lúc, Uy vương và vương phi ra về.

Ra ngoài xe, Trần Duy Cẩn phân phó cho Thanh Ca đưa Tiểu Nguyệt về nhà còn hắn lại tiến cung.

Trong thư phòng. Trần Duy Cẩn bước tới thính an:

- Hạ thần tham kiến hoàng thượng.

Lão hoàng đế không nhìn, thuận miệng nói:

- Uy vương, bình thân.

- Tạ hoàng thượng.

Để cho Trần Duy Cẩn đứng chờ một bên, lão hoàng đế vẫn chăm chú đọc các tấu chương không để ý đến hắn. Mãi một lúc lâu sau, hoàng đế mới lên tiếng hỏi:

- Duy Cẩn năm nay đã được hai mươi tuổi đi?

- Hồi hoàng thượng, nhờ ơn hoàng thượng, hạ thần đã được hai mươi.

Hoàng đế thả lỏng người, long khí thu lại, vẻ mặt hiền hoà như một trưởng bối đang dạy bảo:

- Người cũng không còn nhỏ. Nên sớm có vài đứa nhỏ rồi, Trần gia trước nay đều độc đinh, người phải cố gắng nhiều...

- Tạ ân hoàng thượng đã lo lắng, Trần gia mãi mãi tận trung mới có thể cảm tạ ân nghĩa của hoàng thượng.

- Ha ha... đứa nhỏ này luôn nghiêm túc như vậy.

Trần Duy Cẩn im lặng. Cảm thấy đã đủ, lão hoàng đế không nói chuyện phiếm nữa, lão trầm ngâm nói:

- Uy vương, người có biết thời gian gần đây có nhiều tấu chương khởi tội nhiều vị quan đại thần tham nhũng, cướp bóc...?

Giọng của lão hoàng đế vang lên đều đều không tỏ rõ cảm xúc, nhưng Trần Duy Cẩn tự hiểu tâm tình lão không tốt.

- Thần ngu dốt.

- Trẫm muốn giao việc này cho người. Phải truy ra rõ ngọn nguồn, không được bao che.

Trần Duy Cẩn liền quỳ xuống tâu:

- Xin bệ hạ thu hồi thánh lệnh, hạ thần tự nhận thấy không đủ khả năng.

Hoàng đế trên cao đưa mắt nhìn xuống toan tính.

- Người nghi ngờ mắt nhìn người của trẫm sao?

- Thần không dám.

Lão hoàng đế buông lỏng nói:

- Uy vương. Trẫm tin chắc, việc này giao cho người là tốt nhất. Người nhất định sẽ không phụ lòng trẫm.

Trần Duy Cẩn vẫn cúi thấp đầu, không ai thấy được biểu tình của hắn, hắn chấp tay cung kính nói:

- Thần tuân mệnh.

9. Chương 9

Khi Trần Duy Cẩn về đến phủ thì trời đã khuya. Sau khi rửa mặt, thay đổi y phục, hắn chưa cảm thấy buồn ngủ, cứ ngồi ở ghế mềm cầm quyển sách lên đọc, nhưng tâm tình hắn đang rối loạn, một chữ cũng không vào được. Bỗng nhiên, hắn lại nhớ tới Tiểu Nguyệt. Lần cung yến trước, sau khi trở về nàng đã phát sốt, không biết lần này có sao không, nàng lại không biết chăm sóc cho bản thân mình... Càng nghĩ, hắn lại không an tâm, quăng quyển sách xuống rồi ra khỏi phòng.

Một lúc sau, Trần Duy Cẩn lại xuất hiện ở Ưu Trì viện, hắn đã quen thuộc nơi này, không cần thấp đèn hắn vẫn có thể thông thả đi lại.

Tiểu Nguyệt đang ngủ trên giường, cả người co ro lại, miệng mấp máy nói:

- ... lạnh...

Hắn sợ nàng lại phát sốt nên ngồi xuống cạnh giường đưa sờ vào trán nàng, bình an là vẫn mạnh khoẻ. Cảm thấy có hơi ấm bên cạnh, Tiểu Nguyệt liền vô thức bắt lấy. Thấy nàng lại chụp lấy tay mình, Trần Duy Cẩn cười khổ.

- Đúng là đứa ngốc mà.

Nhưng Tiểu Nguyệt vẫn cảm thấy không đủ, càng lúc càng nép sát vào người hắn, biến hắn thành gối ôm. Nghĩ như vậy, Trần Duy Cẩn bất đắc dĩ không biết nên khóc hay cười.

Và chính hắn cũng biết mình lưu luyến hơi ấm của nàng. Lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy cả người đã thả lỏng, không cần lo nghĩ gì cả. Cởi bỏ giày, nằm lên giường, ôm lấy nàng vào lòng và nhắm mắt lại, một giấc ngủ không mộng mị.

Tiểu Nguyệt mở mắt dậy liền thấy bên cạnh mình có một người khác làm nàng sợ giật nảy mình, nhìn lại thì nhận ra là Trần Duy Cẩn nàng liền an tâm, không quấy.

Nhìn thấy bộ dạng nàng ngoan ngoãn như vậy, Trần Duy Cẩn dở khóc dở cười, nàng tin tưởng hắn vậy sao?

- Tiểu Nguyệt.

Nghe tiếng gọi, con thỏ nhỏ trong lòng Trần Duy Cẩn đưa mắt lên nhìn.

- Nàng gọi ta là gì?

Đã từng gọi một lần nên nàng theo đó mà đáp lại:

- Vương...

Trần Duy Cẩn lập tức phản bác, bắt đầu công cuộc cải tạo của hắn:

- Nàng có biết đã thành thân với ta?

Tiểu Nguyệt gật đầu.

- Vậy nàng đã thành thê tử của ta?

Lại gật đầu.

- Nàng có biết thê tử gọi phu quân là gì không?

Nàng lắc đầu.

- Là tướng công.

- Tướng công?

- Ủ. Ta là tướng công của nàng. Là trời của nàng. Lời ta nói nàng phải nghe và cũng chỉ được tin tưởng lời ta nói thôi. Hiểu không?

Trần Duy Cẩn vừa dụ dỗ vừa thuyết phục. Cảm giác dạy Tiểu Nguyệt nghe lời mình cũng là điều thú vị.

Tiểu Nguyệt nhu thuận gật đầu. Nhưng, nàng vẫn thắc mắc:

- Không phải là Trần Duy Cẩn sao? Không thể gọi Duy Cẩn giống Tiểu Nguyệt sao?

Hắn thở dài bất lực hỏi:

- Nàng muốn gọi thế nào?

Tiểu Nguyệt nghiêm túc suy nghĩ, cứ lăm bầm:

- Tướng công? Duy Cẩn? Cẩn!

Như đã tìm ra đáp án nàng muốn, nàng bất giác nhìn hắn nở nụ cười, khẽ gọi:

- Cẩn.

10. Chương 10

Trong thư phòng, Thanh Phong biến mất nhiều ngày nay đã quay trở về phục mệnh. Trần Duy Cẩn lên tiếng hỏi:

- Kết quả thế nào?

- Gia, vật chứng đã lấy được, nhân chứng cũng đã cứu trở về. Nhưng mà...

Thấy Thanh Phong ngập ngừng, Trần Duy Cẩn trừng mắt ra lệnh:

- Nói!

- Gia, càng điều tra sâu càng liên can đến nhiều người, nhất là bên vây cánh ngoại thích của thái tử. Thuộc hạ e... thái tử sẽ không để yên.

Điều Thanh Phong e ngại cũng không phải không có lý, Trần Duy Cẩn cũng hiểu nhưng tình thế bây giờ bắt buộc hắn không thể dừng tay được, hắn khẽ thở ra một hơi và nghiêm nghị nói:

- Điều này đã được đoán trước rồi, người không cần lo lắng, cứ chuyên tâm làm việc của mình.

- Dạ.

Sau khi bàn giao mọi thứ, Thanh Phong lui ra ngoài.

Chỉ còn lại một mình trong phòng, Trần Duy Cẩn lẩm bẩm:

- Nếu làm tốt thì đắc tội với thái tử, không làm thì cả ngày hôm nay cũng không qua khỏi... Hoàng thượng, ngài thật sự muốn ta một mất một còn với thái tử? Là ngài tin tưởng khả năng của ta hay là... để mất một con cờ với ngài cũng không quan trọng...

Đang suy tư thì Trần Duy Cẩn nghe tiếng gọi:

- Cẩn.

Nhận ra giọng của Tiểu Nguyệt, hắn lên tiếng cho nàng vào. Tiểu Nguyệt từ bên ngoài chạy ủa vào, lay tay hắn nói:

- Ăn cơm. Đến giờ cơm.

Trần Duy Cẩn ngạc nhiên hỏi lại:

- Nàng vẫn chưa ăn? Chờ ta đến giờ?

Tiểu Nguyệt gật đầu nói:

- Cẩn đã nói sẽ cùng ăn nha.

Ồ, làm sao hắn có thể quên chứ, nói với nàng bất cứ điều gì nàng điều nhớ kỹ và làm y theo đó, xem như đây cũng là... một ưu điểm có được không?

Hoàn lão này giờ đã ngồi ở bàn ăn la ó, thấy Trần Duy Cẩn bước vào liền bộc phát:

- Tiểu tử, ngươi muốn để lão già đói chết phải không?

- Gia gia, người có thể ăn trước mà.

- Tiểu tử ngươi còn dám cãi lại. Tại nhà đầu khờ này cứ khăng khăng phải chờ người, nếu không lão già ta mà chịu thiệt vậy sao.

Nghe vậy, Trần Duy Cẩn quay sang nói với Tiểu Nguyệt:

- Sau này, nếu ta bận việc, nàng hãy dùng cơm trước, không cần chờ ta.

Tiểu Nguyệt mỉm cười đáp:

- Đã nói là cùng ăn nha.

Trần Duy Cẩn thở dài, hần nhận ra thêm một điều: muốn Tiểu Nguyệt thay đổi suy nghĩ của mình về một chuyện đã xác định là cần cả một quá trình.

Dùng cơm xong, Trần Duy Cẩn ngồi lại cùng Tiểu Nguyệt.

- Chàng không bận việc sao?

- Không có gì gấp, ta ở cùng nàng một lúc cũng được.

Nhưng hần lập tức liền hỏi hần, sao lại có thể quên nữa rồi. Tiểu Nguyệt chẳng hề có một thú vui tiêu khiển gì, lúc nào cũng ngồi thẩn người, mông lung nhìn về phía trước, không biết là đang ngắm cây cỏ hay cái gì nữa. Hần tuyệt không có khả năng để hiểu được bức tường trước mặt có gì đẹp đâu.

Có lẽ, hần phải dạy nàng một món gì đó.

Thi từ thì sao? Có quá sức không?

Cầm kỳ? Lỡ nàng chỉ ngồi ngắm người nhìn cây đàn?

Hoạ? Trong thế giới của nàng có màu sắc gì đây?

Hần lại cảm thấy đau đầu. Cũng mở miệng hỏi:

- Nàng có muốn học chữ không?

Bất ngờ thay, Tiểu Nguyệt lại đáp:

- Chữ? Tiểu Nguyệt biết nha.

Hần nhủ mày, làm sao nàng lại biết được? Ở biệt viện đó có ai dạy nàng?

- Nói ta nghe, làm sao nàng biết?

- Là Lãng thúc dạy nha.

- Lãng thúc?

- Ồ. Lãng thúc. Ông ấy bị lạc và đói đến chết. Tiểu Nguyệt mang cơm cho ông ấy ăn.

- Vậy sao?

- Ông ấy nói Tiểu Nguyệt không bị câm nha. Dạy Tiểu Nguyệt nói chuyện.

Trần Duy Cẩn có thể hiểu đại loại là, có một người đã trốn trong viện của nàng và hần ta bị thương, Tiểu Nguyệt lại nghĩ hần ta bị bỏ đói giống mình nên đã cho cơm hần ăn. Hần còn biết cả y thuật, để đền đáp nàng nên đã dạy Tiểu Nguyệt nói chuyện, khi đó, Tiểu Nguyệt khoảng chừng năm, sáu tuổi đi.

- Sau này, ông ta có lại tìm nàng không?

Tiểu Nguyệt lắc đầu.

- Không có. Liệu Lãng thúc có bị đói đến chết nữa không?

Trần Duy Cẩn vuốt đầu nàng an ủi:

- Không đâu. Nàng không cần lo lắng.

- Thật sao?

- Lời của ta nói nàng không tin?

- Tin.

Nhiều lúc hần có cảm giác, như vậy cũng tốt. Tiểu nương tử của hần thuần khiết như tờ giấy trắng tùy hần muốn vẽ lên đó màu sắc gì cũng được, hần sẽ từ từ, từ từ dạy nàng. Cảm giác cũng không tệ nha.

Nếu nàng không có khả năng bảo vệ mình thì ta sẽ bảo vệ cho nàng.

Trên triều, không khí đang diễn ra một cách căng thẳng.

- Phụ hoàng, nhi thần nghĩ chuyện này tạm thời không cần làm lớn chuyện.

Thái tử Nam Thiên Nhất đứng ra nói.

Phùng thượng thư liền phản bác:

- Thái tử, đây là vụ án lớn đã liên lụy biết bao nhiêu người. Bây giờ, nếu không xử phạt minh bạch làm sao có thể ăn nói với dân chúng?

Nam Thiên Nhất liền cãi lại:

- Phùng đại nhân cũng biết liên can rất nhiều người? Nếu không xử lý ổn thoả thì triều đình sẽ ra sao? Ngài có nghĩ đến việc đó không?

- Thái tử, thiên tử phạm pháp xử tội như thứ dân. Bây giờ chỉ vì liên can vài vị quan lớn trong triều mà ngài lại muốn nhún nhường? Vậy ai còn tin tưởng vào quốc pháp nữa?

- Phùng thượng thư! Ông...

- Thái tử, xin ngài hãy công tâm. Ngài bảo vệ những người đó là vì nghĩ cho triều đình hay vì nghĩ cho ngài?

- Phùng thượng thư, ông đừng làm quá đà. Ông nói như vậy là ám chỉ bốn thái tử thiên vị sao?

Toàn bộ chứng cứ phạm tội tham ô, cướp bóc dân lành ở vùng Tây Bắc đã nằm vào tay lão hoàng đế. Mấy ngày nay, trên triều đình lúc nào cũng diễn ra những cuộc tranh cãi gay gắt giữ các vị quan đại thần.

Phùng thượng thư là một vị quan chính trực, trước giờ chưa từng bỏ qua những kẻ gây tội ác nên nhất mực chủ trương phải đưa tất cả ra ánh sáng, trừng phạt theo đúng pháp luật. Thái tử Nam Thiên Nhất lại dẫn đầu phe nhóm chủ trương không nên làm lớn chuyện, chỉ cần răn đe những người đã phạm tội và bắt họ phải chuộc lỗi. Đã tranh cãi mấy ngày nay vẫn chưa có ai nào chịu nhường nhịn.

Phùng thượng thư đối mặt với thái tử với bộ dáng cây ngay không sợ chết đứng, hùng hồn nói:

- Trong lòng mỗi người tự hiểu ý định của mình.

Thái tử Nam Thiên Nhất giận nhăn mày. Đương nhiên biết Phùng thượng thư là đang mĩa mai mình. Những người bị định tội lần này phần lớn đều là người của hắn, trong đó có cả biểu cữu, em bên ngoại của mẫu thân hắn. Đó đều là thế lực và là nguồn cung cấp tài lực của hắn đó. Làm sao hắn có thể ngồi yên được.

Vài vị quan khác cũng góp lời vào, càng lúc càng cãi nhau náo nhiệt.

Hoàng đế nhàn nhã ngồi trên bệ rồng xem hai bên đấu đá nhau. Lại liếc mắt nhìn Uy vương, người đã gây ra cục diện này vẫn đứng yên chỗ của mình, không nói một tiếng, bàng quan với tất cả.

Hoàng đế khẽ nhếch mép cười, cục diện này hắn đã nghĩ tới chỉ là không ngờ hắn vẫn là xem thường năng lực của Uy vương, thật không ngờ tên tiểu tử bình thường bất động đó đến khi hành động lại quyết liệt như vậy. Quả thật là không niệm tình riêng.

Thấy hai bên đã cãi đủ, hoàng đế mới hét lên:

- Tất cả im hết cho trẫm!

Hai bên quan văn võ lúc này mới giật mình nhận ra này giờ mình đã quên mất đang ở đâu, có người còn đang nắm tóc nắm tai của nhau. Bị tiếng hét của lão hoàng đế làm giật mình mà tách ra, cả người chặt vật không chịu nổi, có người quần áo xốc xếch, mũ mào lệch sang bên.

Lão hoàng đế không giận mà nghiêm nói:

- Các ngươi xem các ngươi giống cái gì? Đây là triều đình sao? Nếu không biết người ta còn tưởng các ngươi đang diễn hí kịch.

Mấy quan đại thần xấu hổ cúi mặt thấp xuống, không ai dám lên tiếng, run rẩy mỗi khi ánh mắt của lão hoàng đế đảo qua.

Thái tử Nam Thiên Nhất vẫn chưa chịu thua, lên tiếng gọi:

- Phụ hoàng...

Nhưng hắn chưa kịp nói đã bị lão hoàng đế ngắt lời:

- Đủ rồi! Trẫm không muốn nghe các ngươi biện minh nữa.

Nam Thiên Nhất nghe vậy đành im miệng, trong lòng tức tối không thôi.

Lúc này, hoàng đế mới nhìn sang Uy vương, hỏi:

- Uy vương có ý kiến gì?

Mọi người liền tập trung sự chú ý về Uy vương. Hừ, hắn chính là người gây ra chuyện này, khiến mọi người đầu nhau đầu rơi sút trán mà bây giờ hắn lại tỏ thái độ như cái gì cũng không liên quan đến mình.

- Uy vương, theo ý khanh, việc này nên giải quyết thế nào?

Trần Duy Cẩn chịu đựng tất cả ánh mắt mọi người trong điện tập trung về phía mình, vẫn không biến sắc nhưng trong lòng thầm rửa: các ngươi nghĩ ta có quyền quyết định sao? Lão hoàng đế cáo già lại bắt ta đứng mũi chịu sào.

Trần Duy Cẩn tới nay vẫn luôn phân vân phán đoán ý đồ của lão hoàng đế. Lão làm vậy là có ý gì? Để rèn luyện cho thái tử? Cho thái tử một bài học, không được để ngoại thích lộng hành? Hay là hắn đã muốn phế bỏ thái tử...?

Chỉ cần hắn đi sai một bước, không chỉ là đắc tội với thái tử, mà còn trở thành cái gai trong mắt lão hoàng đế.

- Khởi bẩm hoàng thượng. Vụ án này quá lớn, hạ thần tự nhận thấy là không có khả năng giải quyết...

Thái tử nghe vậy liền an tâm, nhếch mép cười.

“Tốt cho Uy vương. Vẫn còn biết đâu là người không thể đắc tội.”

Ai ngờ chưa kịp đắc chí, Uy vương Trần Duy Cẩn lại tiếp tục nói:

- ... Nhưng thần cả gan cúi xin hoàng thượng hãy trừng trị đúng người đúng tội theo pháp luật của Nam Quốc. Như vậy, mới khiến dân chúng tin phục, Nam Quốc trường tồn.

Hoàng đế khẽ nheo mắt, trong đáy mắt soẹt qua một tia tính toán nhanh đến mức không ai phát hiện. Lão vỗ mạnh tay xuống quát:

- Tốt. Thân là trụ cột của Nam Quốc, phải như vậy. Các ngươi hằng năm hưởng bổng lộc triều đình, trẫm tự nhận không để các ngươi sống thiếu thốn mà còn dám cả gan tham ô, hối lộ, cướp bóc, cưỡng gian trong giang sơn của trẫm. Các ngươi quả là không xem trẫm vào mắt!

Giọng của lão hoàng đế càng lúc càng trầm trọng, chúng quan hoảng sợ quỳ rạp xuống run sợ, không dám ngẩng đầu lên.

- Truyền lệnh! Kẻ chủ mưu: tru di tam tộc! Kẻ liên quan theo tội nặng nhẹ mà tước bỏ danh hiệu, tịch biên nhà cửa, giáng làm nô! Không ai được thoát tội!

Lập tức, liền có người to gan liều chết can ngăn:

- Hoàng thượng, xin suy nghĩ lại!

- Hoàng thượng...

Lão hoàng đế trừng mắt nói:

- Triều đình của trẫm thà rằng không có chứ quyết không chứa chấp những kẻ mất chó! Bãi triều!

Lão hoàng đế đã hạ quyết định, biết không thể thay đổi được nữa, người đành ôm hận, người thở dài.

Lão hoàng đế quyết liệt bước ra khỏi chánh điện, không thèm liếc mắt lại một lần. Bá quan quỳ xuống hô:

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Đợi lão hoàng đế đi xa rồi, Trần Duy Cẩn mới ngược mặt lên, liền nhìn thấy ánh mắt căm hận của thái tử Nam Thiên Nhất. Trần Duy Cẩn xem như không thấy, lui về.

11. Chương 11

- Cẩn, chàng chưa xuống cờ.

Tiếng gọi của Tiểu Nguyệt làm Trần Duy Cẩn từ trong suy tư tỉnh lại. Nhìn xuống bàn cờ đã tàn cuộc, Trần Duy Cẩn chỉ có thể thở dài:

- Ta thua rồi!

Nghe Trần Duy Cẩn nói vậy, Tiểu Nguyệt nhìn hắn mỉm cười, trên mặt lộ vẻ muốn hắn khen thưởng. Trần Duy Cẩn đưa tay vuốt tóc nàng, ánh mắt đầy trìu chuộng nói:

- Nguyệt Nhi là giỏi nhất!

Bây giờ, Trần Duy Cẩn hay gọi Tiểu Nguyệt là Nguyệt Nhi, bởi vì, cái tên Tiểu Nguyệt là cái tên người ta tùy tiện đặt cho nàng. Hắn không thích mình cũng như bọn họ nên hắn gọi nàng là Nguyệt Nhi.

Tiểu Nguyệt cũng thích cái tên này. Vì chỉ có Cẩn mới gọi nàng như vậy.

Trần Duy Cẩn nhìn lại bàn cờ, cảm thán:

- Chơi cờ với người khác, chỉ ít có thể dựa vào tâm tình của người đó mà có thể phán đoán được dụng ý của hắn. Còn Nguyệt Nhi, nàng chẳng suy tính theo cảm xúc như vậy nên lại càng khó đối phó hơn.

Lúc đầu, chính Trần Duy Cẩn cũng rất bất ngờ. Thật không ngờ, Tiểu Nguyệt lại có khả năng thần kỳ như vậy, bất cứ chuyện gì, chỉ cần dạy nàng một lần, nàng đều có thể lại giống y hệt như vậy, không những vậy, nàng lại còn có thể vận dụng một cách linh hoạt đến kinh ngạc. Chỉ là, Tiểu Nguyệt không ý thức được khả năng của mình, cũng không biết cách vận dụng. Phát hiện ra điều này, Trần Duy Cẩn không biết nên vui hay buồn đây.

Tiểu Nguyệt cũng không hiểu rõ Trần Duy Cẩn muốn nói gì, nhưng là đang khen nàng đi. Vậy là nàng lại cười.

- Đạo này nàng hay cười.

- Cười?

Trần Duy Cẩn đã quen với những câu hỏi như thế này của nàng, hắn cũng kiên nhẫn giải thích:

- Là khi cảm thấy vui vẻ, sung sướng, người ta sẽ cười lên.

Tiểu Nguyệt gật đầu nói:

- Ở bên Cẩn, gia gia, vui. Cẩn có vui không?

Nhìn gương mặt ngây ngô của nàng, hắn lại bất giác đưa tay lên xoa, nói:

- Có. Ta vui.

Tiểu Nguyệt lại cười nói:

- Vậy Cẩn cũng phải cười nhiều nha.

Lúc này, ở phủ thái tử, trong một gian mật thất đang có một hộp bí mật giữa thái tử Nam Thiên Nhất, Lương thừa tướng và một số đại thần khác.

- Uy vương đây là công khai chống đối thái tử sao?
- Thừa tướng, không phải hẳn là hiền tế của ông sao?

Nghe vậy, Lương thừa tướng hừ lạnh:

- Lâm đại nhân, ông muốn nhạo báng bản thừa tướng sao?

Việc tráo đổi tân nương của Uy vương ở Nam Quốc này có ai mà không biết. Người sáng mắt liền hiểu được nguyên do phía sau.

- Nhưng không phải có tin đồn tình cảm của Uy vương và Uy vương phi rất tốt sao?

Lương thừa tướng phất tay không trả lời. Hẳn cũng đâu phải chưa nghĩ tới điều đó, nếu có thể lôi kéo được Uy vương, sẽ như hổ thêm cánh. Nhưng đáng tiếc, mấy lần tiếp xúc với Uy vương, hẳn đều đưa bộ mặt khinh thường không thèm đáp trả, đến phủ tìm Tiểu Nguyệt thì bị đuổi thẳng ngoài cửa. Tới cái bóng còn không thấy làm sao mà gặp được và sai khiến Tiểu Nguyệt đây. Mà cho dù có gặp được thì sao, đứa ngu ngốc đó sẽ giúp được cái gì đây.

Thái tử Nam Thiên Nhất bực bội đập tay xuống bàn quát tháo:

- Đừng nói chuyện nhảm nhí nữa. Lôi kéo tên Uy vương không biết tốt xấu đó? Chưa biết được khi nào hẳn quay lại cắn ột nhất đầu.

Thấy Nam Thiên Nhất bộc phát như vậy ai cũng tự hiểu hẳn đang rất tức giận vì việc mất mặt trên triều đình, nhưng vẫn có người lên tiếng nói khoé:

- Hừ, nói cho cùng cũng là do bọn người kia quá tham lam, thành sự thì ít bại sự có thừa.

Nam Thiên Nhất đối mặt với người vừa nói, chất vấn:

- La tướng đang chỉ trích bên ngoài của bổn vương sao?
- Thần không dám.

Thái độ của La tướng làm Nam Thiên Nhất tức tới bở ruột, nhưng hẳn kiềm chế không tiện phát tác, dù sao bây giờ cũng chưa phải là lúc trở mặt.

Lại có người lên tiếng thắc mắc:

- Lẽ nào bên hoàng hậu cũng không có kết quả? Bình thường hoàng thượng cũng rất nể trọng lời của hoàng hậu mà.
- Ông không biết sao? Từ lúc Lâm Minh bị định tội, hoàng thượng đã không chịu gặp hoàng hậu rồi. Chưa bị liên lụy là may mắn lắm rồi.
- Lần này chúng ta bị tổn thất nặng rồi.

Lâm Minh là anh họ của Phượng hoàng hậu, một cánh tay đắc lực bên Phượng gia, trong vụ án vừa rồi cũng chính là kẻ đầu não đã bị định tội tru di tam tộc, Phượng gia thoát được liên can đã là sự khai ân của hoàng đế. Nhưng phía sau, lại dính líu nhiều người khác thuộc thế lực của thái tử. Chỉ trong một ngày, tay cánh của thái tử xem như đã bị mất một nửa. Hận này làm sao có thể nuốt trôi đây.

Đang lúc bàn luận cao trào, cánh cửa phòng đột ngột mở ra làm ai nấy giật nảy mình. Đây là phòng bí mật nha, không thể bị phát hiện được. Nếu bị phát giác mọi người có quan hệ với nhau, không bị tội chết cũng bị lột một lớp da.

Nam Thiên Nhất lớn tiếng quát:

- Kẻ nào?

Trong sự hồi hộp bất an của mọi người, một lão giả mặc áo đen, tay cầm quyền trượng bước vào, nhìn thấy lão, thái tử Nam Thiên Nhất liền thở phào nhẹ nhõm, tiến lên cung kính gọi:

- Ngoại công.

Lão giả đó chính là Phượng Thành, cha của hoàng hậu, lão đã quy ẩn nhiều năm nay. Bây giờ lại lộ diện đủ biết tình thế hiện tại nguy hiểm đến cỡ nào.

- Các người đây là làm gì? Tụ tập lại một chỗ là giải quyết được gì?

- Ngoại công...

Nam Thiên Nhất vừa định lên tiếng thì Phượng Thành đã ngăn lại, lão nói:

- Hoàng thượng vẫn đang nhìn các người. Hãy lo làm tròn bổn phận của mình đi.

Chúng quan như hiểu ra, bây giờ quan trọng là thu liễm, không thể để lão hoàng đế nghi kỵ, liền chấp tay cáo lui.

Đợi mọi người đi hết, Phượng Thành mới nói với Nam Thiên Nhất.

- Nhất Nhi, người đã nhìn thấy lỗi của mình chưa?

- Nhất Nhi không hiểu.

Phượng Thành thở dài, nhìn Nam Thiên Nhất tiếc không thể rèn sắt thành thép, lại nói:

- Người nghĩ cục diện này Uy vương có đủ sức gây ra sao?

Nam Thiên Nhất ngây người, lắp bắp nói:

- Ý ngoại công là... phụ hoàng?

- Nhất Nhi, người và mẫu hậu người đã quá nóng vội rồi. Ta đã nhiều lần cảnh báo hoàng thượng không đơn giản như các tướng đầu, đừng hành động vội vàng. Tình thế đã ra thế này, ta chỉ có thể nói cho người biết: ngôi vị thái tử của người chưa chắc đã giữ được.

Nam Thiên Nhất biến sắc.

- Hoàng thượng tuổi cao nhưng vẫn còn rất khỏe mạnh, tại vị thêm năm, mười năm nữa cũng không là vấn đề. Đào tạo một người kế vị khác cũng không phải là chuyện không thể. Đây chính là đòn cảnh cáo của hần, nếu người không an phận làm thái tử của người, hần cũng có thể bãi bỏ người.

Nam Thiên Nhất sợ hãi, cuống cuồng hỏi:

- Ngoại công, chúng ta làm sao bây giờ?

- Tới bây giờ mới biết sợ sao? Nếu người cứ an phận làm thái tử của người, làm tròn hiếu đạo thì có chuyện gì xảy ra.

- Ngoại công, chẳng lẽ lại dễ dàng bỏ qua như vậy?

- Ta đã nói bây giờ người cái gì cũng không cần làm. Nếu không nghe lời của ta thì đừng gọi ta là ngoại công nữa.

Thấy Phượng Thành phát tác, Nam Thiên Nhất liền thu lại thái độ. Phượng Thành chống gậy bước ra ngoài, để lại một câu:

- Còn nữa, đừng đụng vào Uy vương.

Phượng Thành đi rồi, chỉ còn lại mình Nam Thiên Nhất trong phòng, hần điên tiết đập phá toàn bộ đồ đạc trong đó để giải hận.

- Trần Duy Cẩn! Trần Duy Cẩn! Tất cả đều tại người gây ra... Bốn thái tử nhất định sẽ có ngày khiến người phải trả giá.

12. Chương 12

- Thái tử án binh bất động?

Trần Duy Cẩn ngạc nhiên hỏi lại.

Thanh Phong cung kính đáp:

- Đúng vậy, gia.

Trần Duy Cẩn cau mày suy nghĩ:

- Chuyện này không hợp với tính tình của hần lắm... Chẳng lẽ, có người chỉ điểm?

- Gia, thuộc hạ nhận được mật báo, Phượng Thành đã xuất hiện.

Lúc này, Trần Duy Cẩn thật sự bất ngờ.

- Lão hồ ly đó đã xuất động rồi sao. Xem ra, thái tử vẫn còn chưa tận số.

- Gia, chúng ta có nên chuẩn bị gì không?

- Không cần. Lão hồ ly Phượng Thành chắc chắn sẽ biết ai mới là người lão cần đối phó. May mắn là Phượng gia chỉ có một Phượng Thành, nếu xuất hiện thêm một Phượng Thành thứ hai, chúng ta sẽ chết chắc.

Thấy Trần Duy Cẩn đang suy nghĩ, Thanh Phong im lặng chờ đợi một bên. Trần Duy Cẩn lẩm bẩm:

- Quả thật... không thể tránh khỏi cuộc phân tranh này sao? Lão hoàng đế rốt cuộc muốn chơi trò gì đây?

Đột ngột, Trần Duy Cẩn ngẩng mặt lên hỏi:

- Bên tam hoàng tử có động tĩnh gì không?

- Bên tam hoàng tử có lẽ rút được kinh nghiệm từ việc của thái tử nên cũng thu bớt hành động của mình, gần đây không gây chuyện lớn nhỏ gì.

Tam hoàng tử Nam Thiên Phong xét ra cũng là một kẻ có tài, mẫu thân của hần chỉ là một phi tử bình thường lại mất sớm, thế lực ngoại thích không có nên từ lâu đã chiêu dụ quần thần về bên mình. Nhưng đáng tiếc, hần lại là một kẻ tự cao không biết thu liễm, quá mạnh động, dụng ý phân tranh ngai vị quá rõ ràng. Luôn nghĩ rằng mình có khả năng lật đổ thái tử. Đáng tiếc, một ngày còn Phượng gia, địa vị thái tử của Nam Thiên Nhất không thể lung lay...

Thấy Trần Duy Cẩn vẻ mặt càng lúc càng trầm trọng, Thanh Phong e ngại hỏi:

- Gia, chúng ta phải quy về một thế lực sao?

Trần Duy Cẩn cười khổ, thế lực nào đủ sức chống lại thái tử? Thế lực nào có thể so với sức mạnh của hoàng đế đây?

- Còn bên nhị hoàng tử thế nào?

Bỗng nhiên nghe hỏi đến nhị hoàng tử Nam Thiên Cung, Thanh Phong buột miệng nói:

- Gia, chẳng lẽ người cho rằng nhị hoàng tử sẽ trở thành...

Nhị hoàng tử Nam Thiên Cung bề ngoài không hứng thú với ngai vị, ăn chơi lêu lổng, hoàn toàn không có chủ ý quan hệ với các thế lực trong triều đình, hoàn toàn không có sức ảnh hưởng đến ai. Nhưng nào ai biết được thế lực ngầm sau lưng hần? Nếu không phải do tình cờ, Trần Duy Cẩn cũng không phát hiện ra điều này. Khi biết được, Trần Duy Cẩn cũng đã bất ngờ rất lâu. Thật không ngờ, Nam Thiên Cung tự biết bản thân mình trên triều đình không đủ sức lay chuyển ai nên âm thầm chuyển hướng tạo dựng thế lực ngầm bên ngoài. Hần chính là điển hình của người có đủ mưu trí và lòng âm hiểm cũng có thừa.

- Thanh Phong, chuyện quan trọng bây giờ, không phải ai sẽ lên được ngôi vị đó, ta cũng không có khả năng phán đoán. Mà quan trọng, sau khi ngôi vị đó đổi chủ, ai sẽ là người còn sống sót.

Hơn năm năm trước, đại tướng quân Trần Đình Quyết, phụ thân của Trần Duy Cẩn hy sinh, hoàng đế Nam Thiên Quân đã hạ chiếu chỉ phong hậu nhân cuối cùng của Trần Đình Quyết là Trần Duy Cẩn làm Uy vương, cả đời được hưởng hoàng ân. Không những vậy, lại còn đặc cách cho Trần Duy Cẩn tiếp tục nắm giữ binh quyền của Trần Đình Quyết, điều hành hai mươi vạn quân. Trần Duy Cẩn lúc đó đã lấy lý do là bản thân còn nhỏ tuổi, xin trả lại binh quyền, nhưng hoàng đế không chấp thuận.

Vì hai mươi vạn binh trong tay, Trần Duy Cẩn sớm biết sẽ có một ngày hấn bị vướng vào vòng phân tranh giang sơn kia nên hấn luôn bày tỏ thái độ bàng quan không dính líu đến bất kỳ một thế lực nào.

Nhưng hiện tại, sau vụ trọng án của Lâm Khiếu, Trần Duy Cẩn đã trở thành cái gai trong mắt của thái tử, phá vỡ tình trạng cân bằng hiện tại. Trần Duy Cẩn đang bị dồn ép lựa chọn một thế lực để chống đỡ.

Liệu... đây có phải là ý định của lão hoàng đế?

Vậy ý định của lão là muốn hấn quy thuận ai?

Ở trường đấu.

Phập

Mũi tên được rời cung, mạnh mẽ cắm phập vào hồng tâm. Có những tiếng hoan hô vang lên.

Người bắn mũi tên đó là một thanh niên khoảng mười ba, mười bốn tuổi, biểu tình nghiêm túc, không vì bắn thành công mũi tên đó mà thả lỏng. Hấn tiếp tục lấy ra một mũi tên thứ hai, tiếp tục giương cung, bắn!

Phập

Mũi tên thứ hai lại trúng ngay hồng tâm. Lại thêm mũi tên thứ ba, thứ tư.

Sau khi bắn liên tiếp năm lần như vậy, thiếu niên mới thả lỏng người, đưa cung tên cho hầu cận.

- Tứ hoàng tử càng lúc càng lợi hại.

Thiếu niên đó chính là tứ hoàng tử Nam Thiên Thần, hấn ngược mặt nhìn về phía người vừa nói, thấy Trần Duy Cẩn thì nở nụ cười chào hỏi:

- Ra là Uy vương. Ngài đang chế giễu ta sao, ai ở Nam Quốc chẳng biết danh hiệu bách phát bách trúng của ngài.

- May mắn là khi đó tứ hoàng tử vẫn chưa xuất nghệ thôi.

Nam Thiên Thần cười giả lả không tiếp tục vấn đề này, mời Trần Duy Cẩn vào trong uống trà.

Hai ly trà được bưng ra, Nam Thiên Thần nhìn lá trà trôi nổi trong đó, khẽ nhấp một ngụm.

Nam Thiên Thần là tứ hoàng tử của Nam Quốc, mẫu phi của hấn là Lan Phi, nàng xuất thân là một dân nữ bình thường, tình cờ lọt vào long nhan của hoàng đế Nam Thiên Quân khi hấn vi phục xuất tuần. Khi vào cung, nàng được phong làm Chiêu Nghi, sau ngày sinh được tứ hoàng tử mới được sắc phong làm Lan phi. Lan Phi là một người trầm tính, trước giờ không qua lại với ai, tiệc tùng cũng hiếm khi có mặt, là một minh chứng cho dạng người an phận thủ thường.

Nam Thiên Thần cũng vì thế mà trở thành một hoàng tử không có người chống lưng, sống đúng bốn phận, không mong không cầu.

Nhìn nụ cười nhẹ nhàng ngây thơ của Nam Thiên Thần, Trần Duy Cẩn cũng có suy nghĩ riêng của mình. Bề ngoài nhìn vào, ai cũng nghĩ rằng Nam Thiên Thần là một người bình thường, không có tài năng vượt trội, không có mưu toan, chỉ mong cầu một cuộc sống tự do thoải mái. Nhưng, Trần Duy Cẩn lại có một cách nhìn khác.

Nam Thiên Thần lúc này cũng không nhàn hạ mà đang suy nghĩ đủ vấn đề:

“Trần Duy Cẩn trước giờ đều khước từ qua lại với mọi người, dù là hoàng thân hãn cũng không nể tình, hôm nay đột ngột lại đến đây là có ý gì?”

Cuối cùng, Nam Thiên Thần phải lên tiếng hỏi:

- Hôm nay, Uy vương đến đây có chuyện gì?

Vẫn là nụ cười vô hại kia, thuần túy là biểu hiện của một kẻ không có tâm cơ.

Trần Duy Cẩn nửa thật nửa giả đáp:

- Nếu ta nói là tình cờ đi ngang, tứ hoàng tử có tin không?

“Có quỷ mới tin.”

Trong lòng Nam Thiên Thần thầm rửa, nhưng ngoài mặt vẫn nở nụ cười.

13. Chương 13

Ở chốn hậu cung kẻ tranh người đấu kia, dù bản thân người là người bình dị muốn trải qua những ngày tháng lặng lẽ cũng không phải là chuyện đơn giản. Lại thêm một người không tiền tài, không thế lực, thế mà, đến giờ vẫn có thể sống an ổn ở chốn hậu cung không bị người khác bóp chết?

Lại thêm, lão hoàng đế Nam Thiên Quân lại chỉ có bốn người con trai, dù cho người xếp hàng cuối, lại là người bình thường đến mức nào thì cơ hội trở thành hoàng đế vẫn khá cao. Phượng hoàng hậu và thái tử trước nay có dung thứ cho những cái gai trong mắt của mình? Thế mà, tứ hoàng tử Nam Thiên Thần vẫn bình bình an an lớn lên trong sự tranh đoạt đầy. Trưởng thành lại càng khiêm tốn hữu lễ, tài năng không quá xuất chúng để người khác ghen kị, cũng không lu mờ đến mức bị lãng quên. Nói tóm lại, Nam Thiên Thần sống đúng mực với thân phận hoàng tử của mình, tốt đến không thể tốt hơn.

Càng nghĩ, Trần Duy Cẩn càng cảm thấy mẫu thân của Nam Thiên Thần – Lan phi cũng không hẳn là người đơn giản.

Trần Duy Cẩn khép hờ mắt, thông dong hỏi:

- Tứ hoàng tử có biết những chuyện xảy ra gần đây?

Nam Thiên Thần cười cười nói:

- Không biết Uy vương đang nói tới việc gì? Là trọng án có hơn hai trăm người bị chém đầu hay là... tin đồn Uy vương trở thành thân tín mới của phụ hoàng?

- Tứ hoàng tử nghĩ thế nào?

Nam Thiên Thần vẫn cười cười tỏ vẻ không biết gì, nhưng đôi mắt khê đảo Trần Duy Cẩn dò xét, đáng tiếc cái gì cũng không phát hiện được. Nam Thiên Thần lại cười nói:

- Ha ha ha, việc quốc gia đại sự bốn hoàng tử kém hiểu biết. Bốn hoàng tử cũng chỉ nghe lời đồn mà thôi, làm sao có thể cho ý kiến gì.

Nghe Nam Thiên Thần nói thế, Trần Duy Cẩn cũng chỉ nhếch mép cười:

- Vậy không lẽ Duy Cẩn đã tìm sai đối tượng hợp tác?

Nam Thiên Thần liền giật mình, không tin tưởng nổi, giọng nói ngờ vực:

- Uy vương... muốn hợp tác cùng ta? Ta cũng không biết chúng ta có thể hợp tác cái gì a...

Trần Duy Cẩn bỏ qua bộ dáng ngây thơ khó hiểu của Nam Thiên Thần, tiếp tục nói:

- Tứ hoàng tử, chắc ngài cũng đã nghe có nhiều người muốn lôi kéo Duy Cẩn ta?

Nam Thiên Thần vẫn nhìn Trần Duy Cẩn bằng cặp mắt trong vắt, không tạp niệm.

Trần Duy Cẩn giọng trầm xuống:

- ...so với những người đó, ta xem trọng khả năng của ngài hơn.

Nam Thiên Thần cười xoà:

- Ta tự thấy bản lĩnh không bằng ai. Uy vương đã quá lời rồi.

Mắt thấy Nam Thiên Thần cứ bo bo giữ mình như vậy, Trần Duy Cẩn liền suy tính lại.

Nhưng cũng không cách nào trách được Nam Thiên Thần, đột nhiên có miếng bánh ngọt đưa đến tận cửa làm sao lại khiến Nam Thiên Thần không thể nghi ngờ cho được. Hẳn lại là người hành sự thấu đáo, muốn sắp đặt để hắn tự tìm đến mình quả thật khó khăn. Quan trọng hơn, bây giờ Trần Duy Cẩn không có thời gian để làm việc đó. Vấn bài đã lật ngửa rồi, còn chần chừ không quyết đoán chắc chắn kết quả sẽ thê thảm.

Ai lại ngờ rằng Trần Duy Cẩn cuối cùng lại lựa chọn tứ hoàng tử Nam Thiên Thần, một người tưởng chừng như không có cơ hội thắng trong cuộc tranh đấu sắp tới. Dù rằng mình là người tìm đến để hợp tác, Trần Duy Cẩn cũng không mong mình mất lợi thế trong mối quan hệ này.

Trần Duy Cẩn thở dài thất vọng nói:

- Nói như vậy, có lẽ hôm nay Duy Cẩn đã đến sai chỗ rồi. Tứ hoàng tử, xin cáo từ.

Không chờ Nam Thiên Thần nói thêm gì, Trần Duy Cẩn đã quyết liệt ra về. Nhìn theo bóng của Trần Duy Cẩn bước đi, Nam Thiên Thần đấu tranh nội tâm dữ dội: hắn đã ẩn nhẫn mấy năm nay mới có được một chút thành tựu, hắn không muốn sớm bị người khác phát hiện. Trần Duy Cẩn liệu có phải là đến thử hắn hay không? Nhưng... nếu để hắn ra khỏi cửa ngày hôm nay, chính là mất đi một lực lượng lớn! Dâng tặng cơ hội cho kẻ khác hay sao?

Sắp bước ra khỏi cửa vẫn chưa nghe Nam Thiên Thần gọi mình lại, Trần Duy Cẩn từ sớm đã lo lắng nhưng vẫn giữ biểu hiện bình thường, mồ hôi của hắn đã thấm ướt áo.

Bảy bước...

Còn ba bước...

Hai bước...

Chỉ còn một bước!

Bước qua khỏi cửa này xem như Trần Duy Cẩn đã thất bại. Nếu không thể trở thành đồng minh, thì từ hôm nay mối quan hệ giữa Trần Duy Cẩn và Nam Thiên Thần chính là đối địch. Hẳn đã suy tính sai lầm? Đã chọn sai người hay sao?

Trong khoảng khắc khi bàn chân của Trần Duy Cẩn đặt xuống mặt đất, từ phía sau có tiếng của Nam Thiên Thần vang lên:

- Uy vương!

Bàn chân đang đặt xuống được dừng lại giữa không trung. Trần Duy Cẩn thở ra một hơi, bàn tay siết chặt trong tay áo được buông lỏng.

Khi quay đầu lại nhìn, Trần Duy Cẩn liền nhìn thấy biểu tình của Nam Thiên Thần đã không còn đáng vẻ ngây thơ như thường ngày nữa. Thay vào đó là ánh nhìn sâu sắc, trầm tĩnh. Có lẽ, đây mới là mặt thật của hắn đi. Đột nhiên trong lúc này, Trần Duy Cẩn lại nhớ đến Tiểu Nguyệt, thật ra, tứ hoàng tử cũng sống không vui về gì đi.

Bây giờ, chỉ còn một chuyện: mong cho lão hoàng đế sẽ cho hắn và tứ hoàng tử thêm một ít thời gian để chuẩn bị nữa.

14. Chương 14

- Cẩn! Xem, xem kìa!

Tiểu Nguyệt hết chạy đông lại chạy tây, thấy cái gì cũng ngạc nhiên, thích thú. Cũng phải thôi, đây là lần đầu tiên nàng được ra ngoài mà, nhìn nàng có cái gì hay cũng nhớ tới mình, Trần Duy Cẩn cũng cảm thấy vui đi.

Trần Duy Cẩn nắm lấy tay Tiểu Nguyệt kéo sát vào người, quan tâm nói:

- Đừng chạy loạn, vấp té bây giờ.

Tiểu Nguyệt cười cười gật đầu với hắn.

- Gia, phòng đã chuẩn bị xong.

Đột ngột, Thanh Phong xuất hiện thưa với Trần Duy Cẩn. Trần Duy Cẩn gật đầu xem như đã biết, quay lại nói với Tiểu Nguyệt:

- Nguyệt Nhi, chúng ta về khách điểm nghỉ ngơi.

Tiểu Nguyệt luyến tiếc những thứ trước mắt chưa được xem nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời.

Nơi này là Bắc Bình, một vùng ở lân cận biên giới phía Bắc. Trần Duy Cẩn lần này đến đây với danh nghĩa là thương nhân gọi là Trần Nguyên để đấu giá một mỏ khoáng sản vừa được tìm thấy, cũng chính là mục tiêu lần này của Phụng gia.

Sau khi dùng bữa xong, Trần Duy Cẩn ngồi xem xét tài liệu cuộc đấu giá lần này, Tiểu Nguyệt thì ngồi thẩn thờ bên cạnh, chìm trong suy tư của nàng.

- Nguyệt Nhi.

Nghe tiếng gọi, Tiểu Nguyệt từ từ tỉnh lại, nhìn thấy gương mặt quen thuộc của Trần Duy Cẩn thì khẽ mỉm cười gọi:

- Cẩn.

Nhìn nàng như vậy, hắn lại thấy đau lòng, vòng tay lại càng ôm chặt hơn, hắn nói:

- Nếu nàng không thích thì đừng miễn cưỡng đi cùng ta.

Trước kia, sau khi trở thành chủ gia đình, Trần Duy Cẩn cũng kế thừa lại một số sản nghiệp của Trần gia, hắn lúc đó vẫn còn nhỏ lại tự biết không có tài trong lĩnh vực thương nghiệp nên lúc ban đầu cũng gặp khó khăn rất nhiều. May mắn là những chương quỹ kia người thì thụ ân phụ thân hắn, người thì ngưỡng mộ thanh danh của ông nên ai dốc lòng tận tụy, nhờ vậy sản nghiệp Trần gia không những không thụt lùi mà lại càng phát triển hơn. Cũng theo đó, sổ sách cần hắn kiểm tra càng chất chồng làm hắn luôn đau đầu.

Nhớ một đêm kia, khi hắn đang đầu tắt mặt tối chôn đầu vào mớ sổ sách và bàn tính lạch cạch cạch cạch thì Tiểu Nguyệt cũng nhặt lên một quyển dưới đất lên đọc. Hắn lúc đó cũng không chú ý, đôi lúc nghe nàng hỏi những vấn đề không hiểu trong đó, hắn chỉ giải đáp bằng quơ. Đến khi hắn nhận ra thì mới biết nàng đã tính xong toàn bộ đáp án trong quyển sổ đó.

Hắn ngạc nhiên hỏi thử nàng, nàng chỉ cần nghe xong câu hỏi liền cho kết quả luôn, số liệu lại hoàn toàn chính xác.

- Làm sao nàng có thể làm được?

Hắn nhìn nàng với cặp mắt kinh ngạc. Tiểu Nguyệt chỉ đơn giản cười nói:

- Tiểu Nguyệt biết nha.

Nghe nàng đáp vậy mà Trần Duy Cẩn méo mặt cười khổ, tiểu nương tử của hắn quả thật hết sức đặc biệt.

- Được rồi. Đã trễ rồi, nàng ngủ trước đi.

Khi đó, nghĩ rằng mình sẽ được khen nào ngờ lại nghe Trần Duy Cẩn bảo nàng đi, Tiểu Nguyệt liền lộ vẻ thất vọng. Mãi một lúc sau, Tiểu Nguyệt vẫn đứng ngây ở đó, Trần Duy Cẩn lại hỏi:

- Sao nàng còn chưa đi.

Tiểu Nguyệt lắp bắp trả lời với vốn từ ít ỏi của mình:

- Tiểu Nguyệt... giúp... làm...

- Nàng muốn giúp ta?

Tiểu Nguyệt liều mạng gật đầu. Trần Duy Cẩn lại an ủi:

- Nàng an tâm, ta có thể làm được. Không cần lo lắng.

Nào ngờ, lần này Tiểu Nguyệt lại to gan phản bác:

- Tiểu Nguyệt... làm được. Cho Tiểu Nguyệt làm...

Nói mãi không được, Trần Duy Cẩn cũng để cho nàng phụ tiếp, nào ngờ nàng làm càng lúc càng nhanh, xong hết toàn bộ sổ sách không biết từ lúc nào. Trần Duy Cẩn ngày hôm đó đã bị ngạc nhiên lớn.

Dù Tiểu Nguyệt tỏ ý nàng có thể làm công việc ấy nhưng hần cũng không dám để nàng làm quá sức, thỉnh thoảng chỉ nhờ nàng giúp đỡ. Những người khác thấy Trần Duy Cẩn đưa sổ sách cho Tiểu Nguyệt làm thì cũng rất bất ngờ, đến khi nhìn thấy Tiểu Nguyệt làm việc lại càng kinh ngạc hơn, há to mồm đến nỗi có thể nhét cả quả trứng vào. Xem đi, ai dám nói vương phi là kẻ ngốc chứ.

...

Nếu là trước kia, Trần Duy Cẩn chắc chắn sẽ không nhúng tay vào những việc tranh giành như thế này. Nhưng từ sau khi xác định mối quan hệ hợp tác với tứ hoàng tử, Trần Duy Cẩn đã bắt đầu hành động.

Hần nói tứ hoàng tử Nam Thiên Thần hãy vờ như không có chuyện gì xảy ra, cứ tiếp tục hành xử như thường, trước nay thế nào bây giờ thế đó, không cần thiết cũng cố thể lực gì cả. Trong lòng hần tự nhủ:

“Dù thể lực có mạnh cỡ nào cũng có thể hơn được lão hoàng đế sao. Lão muốn ai chết người đó sống cũng chẳng xong.”

Còn hần? Hần sẽ trở thành hậu thuẫn cho Nam Thiên Thần, dùng thủ đoạn làm suy yếu thể lực Phượng gia từ từ. Và cuộc đấu thầu mỏ khoáng sản trước mắt chính là mục tiêu đầu tiên của hần.

Trong cuộc đấu giá này, tài năng tính toán thần sầu của Tiểu Nguyệt chính là lợi thế quan trọng nhất của Trần Duy Cẩn, nhưng đến giờ hần vẫn không nhả tâm để nàng lộ diện, sợ ảnh hưởng đến tinh thần của nàng.

...

Thấy Trần Duy Cẩn phân vân khó xử, Tiểu Nguyệt lên tiếng trấn an:

- Cẩn mệt. Tiểu Nguyệt... giúp.

Nàng cái gì cũng không biết, nếu có thể giúp được hần chút nào nàng đều muốn làm để giúp hần.

Trần Duy Cẩn hướng thụ lấy hơi ấm của nàng, giảng lại lời nàng vừa nói:

- Nàng sợ ta mệt nên muốn giúp ta sao?

Tiểu Nguyệt suy nghĩ câu nói của Trần Duy Cẩn, thấy đúng là vậy nên gật đầu.

- Nhưng sẽ phải gặp những người lạ mặt, sẽ có người xấu trong đó, nàng không sợ sao?

Nghe vậy, Tiểu Nguyệt khẽ run một cái, nhưng vẫn cứng rắn nói:

- Không sợ. Có Cẩn.

Nghe câu trả lời của Tiểu Nguyệt, Trần Duy Cẩn lại càng hạ quyết tâm:

- Phải, có ta nàng không cần phải sợ. Ta nhất định không để nàng bị tổn thương.

Tiểu Nguyệt mỉm cười gật đầu.

Lại không ngờ, sau này, chính hắn là người làm nàng bị tổn thương nhiều nhất...

15. Chương 15: Chương 15

Ngày đấu giá cuối cùng cũng đến, nó không diễn ra công khai mà chỉ có một số người có thiệp mời mới có thể vào được.

Trần Duy Cẩn cải trang thành một nam trung niên, mặt đầy râu, còn Tiểu Nguyệt được cải trang thành một thuộc hạ của Trần Duy Cẩn, theo sát bên cạnh hắn.

Mọi người ai nấy mặt mày cũng nghiêm trọng, đủ thấy cuộc đấu giá này có ảnh hưởng lớn thế nào.

Trần Duy Cẩn đưa thiệp mời một nam nhân kiểm tra. Sau khi nhìn ngó Trần Duy Cẩn vài lượt để xác nhận, nam nhân đó mới lùi qua bên để Trần Duy Cẩn tiến vào trong.

Trong sảnh lúc này dù vẫn còn sớm nhưng người đã đến đông đúc, tiếng cười, tiếng nói xôn xao vang lên. Trần Duy Cẩn không định sẽ tiếp chuyện với ai nên lui vào một chỗ vắng người trong sảnh. Khi không ai chú ý, hắn lặng thầm nắm lấy bàn tay đang run rẩy của Tiểu Nguyệt để động viên.

Thời gian vừa điểm, buổi đấu giá liền bắt đầu. Trên đài cao, người chủ trì buổi đấu giá lên tiếng thông báo:

- Cuộc đấu giá mỏ khoáng sản ở Vĩnh Thanh sơn bắt đầu. Giá khởi điểm là mười vạn lượng.

Theo phán đoán, mỏ khoáng sản này đa phần là sắt, dựa vào tính toán sơ bộ số lượng có thể khai thác được mà quy ra kim tệ thì nó có giá khoảng hơn tám mươi vạn lượng. Trừ tiền công khai thác, vận chuyển và những thứ linh tinh khác ra thì bây giờ phải mua mỏ khoáng sản dưới ba mươi vạn mới có thể có lãi.

- Số tám ra giá mười vạn lượng. Số mười hai ra giá mười vạn năm ngàn lượng...

Những con số lần lượt được đọc lên, Trần Duy Cẩn vẫn thong dong ngồi đó nhấp trà, kịch tính vẫn còn ở phía sau, hắn liếc mắt nhìn về phía một nam nhân râu có gương mặt hung hăng, râu ria che kín mặt. Người Phụng gia cử ra lần này là Phụng Mạc, người con thứ ba của Phụng Thành, tam đương gia mang số hiệu trong buổi đấu giá này là số ba.

Cuối cùng, cảm thấy thời cơ đã đến, Phụng Mạc cũng hành động, biển hiệu số ba lần đầu tiên được đưa lên, hắn hô lớn:

- Hai mươi vạn lượng!

Quả nhiên là có bản lĩnh, vừa ra tay liền khiến người ta chú ý. Có vài người bắt đầu phân vân tính toán. Đấu giá viên lặp lại:

- Số ba ra hai mươi vạn lượng có ai ra cao hơn không? Hai mươi vạn lượng lần thứ nhất...

Phụng Mạc nhếch mép cười đắc ý như đã nắm chắc phần thắng.

- Hai mươi vạn lượng lần thứ hai... Hai mươi vạn...

- Hai mươi lăm vạn lượng!

Mọi người giật nảy mình khi đột ngột nghe có người trả giá cao thế, đồng loạt nhìn sang tấm bảng đang đưa lên là số tám, cũng chính là Trần Duy Cẩn.

Phụng Mạc nhăn mặt, liếc mắt nhìn sang Trần Duy Cẩn chằm chằm như thể có thể dùng ánh mắt giết được hắn, lập tức giờ ngay bảng số của mình lên hô:

- Hai mươi sáu vạn lượng!

Trần Duy Cẩn cũng giơ bảng của mình lên ngay sau đó.

- Hai mươi tám vạn lượng!

Lần này gương mặt Phượng Mạc nhăn nhó như bị nuốt phải ruồi, hắn siết chặt cái bảng số trong tay rồi lại giơ lên cao, hô:

- Hai mươi chín vạn lượng!

Lần này Phượng Mạc nghĩ rằng số tám đã chịu thua, không thể ra hơn số này được. Cái giá này cũng đã khiến hắn đau như mất một miếng thịt, nếu như không phải phụ thân của hắn, Phượng Thành, yêu cầu hắn nhất định phải mua cái mỏ sắt này thì hắn sẽ không ra cái giá này đâu. Là hai mươi chín vạn lượng đó.

- Ba mươi vạn!

Không để tâm đến ánh mắt cảnh cáo mà Phượng Mạc dành ình, Trần Duy Cẩn vẫn cứ thông thả nâng giá.

Lần này, Phượng Mạc đã không chịu đựng được nữa, hắn bóp nát tay cầm của cái bảng số trong tay, đứng vụt dậy chỉ thẳng vào mặt Trần Duy Cẩn hăm dọa:

- Người thật to gan! Người có biết mình đang tranh giành với ai không?

Trần Duy Cẩn cũng không thêm nề mặt, đưa tách trà lên nhấp một ngụm lại nói:

- Đây không phải là tam đương gia của Phượng gia sao? Ta là đang đấu giá công bằng, ngài không thể ra giá cao hơn thì rút lui. Hành động của ngài là đang lấy cường quyền ra ép lương dân sao?

Xung quanh bắt đầu có những tiếng xì xào bàn tán. Ai chẳng biết vụ trọng án Lâm Minh vừa rồi, bị tru di tam tộc đó, mà Lâm Minh không phải cũng có quan hệ với Phượng gia sao?

Phượng Mạc tức tới đỏ mặt, ngón tay chỉ vào Trần Duy Cẩn run run. Hắn đập tay xuống bàn trà, cái bàn lập tức vỡ nát, lại quát:

- Ta ra ba mươi một vạn lượng. Ai dám trả cao hơn chính là đối nghịch với Phượng gia.

Mọi người đồng loạt biến sắc, ai chẳng biết thế lực của Phượng gia ra sao chứ, đến cả hoàng đế còn phải nể mặt ba phần. Nhưng đáng tiếc, Trần Duy Cẩn lại không nằm trong số đó.

- Ba mươi hai vạn lượng!

Có một tiếng hít vào, thật không ngờ số tám đó lại dám bỏ mặc lời cảnh báo. Xem gương mặt méo mó của Phượng Thành bây giờ đủ biết tâm trạng hắn tới mức độ nào, chỉ hận là không thể phân thây số tám lập tức đi.

Trần Duy Cẩn đây cũng là xuất hết tiền vốn ra, là gia sản của hắn đó. Thật sự hắn cũng không muốn việc diễn ra tới mức này, nhưng hắn tuyệt không thể Phượng gia nắm được mỏ sắt này. Sắt! Có thể luyện thành vũ khí.

- Ba mươi lăm vạn lượngggg...

Phượng Mạc điên tiết hét lên.

Lần này, Trần Duy Cẩn cũng phải nheo mắt, xem ra Phượng gia quyết tâm phải giành bằng được mỏ sắt này rồi. Hắn phải làm sao đây?

Đúng lúc đó, một bàn tay đặt lên vai Trần Duy Cẩn, hắn quay đầu lại nhìn, Tiểu Nguyệt mấp máy môi nói với hắn.

Nghe xong, Trần Duy Cẩn cũng biến sắc. Nếu ra giá đó sẽ lỗ nặng, chẳng lẽ Tiểu Nguyệt không biết?

Tiểu Nguyệt lần nữa lại gật đầu như để khẳng định quyết định của mình.

Trần Duy Cẩn nghiêng chặt răng nói:

- Bốn mươi vạn lượng.

Toàn bộ con mắt trong hội trường đều đổ dồn về Trần Duy Cẩn, như đang nhìn một gã điên.

Phượng Mạc cũng nghĩ như vậy, tâm tình trở nên tốt hơn, lại bật tiếng cười sang sảng.

- Ha ha ha. Được. Tốt. Người đã muốn cái mỗ này đến vậy thì ta cũng nhường lại cho người.

Nắm đầm của Trần Duy Cẩn siết chặt lại.

Không còn ai ra giá, cái mỗ đó thuộc về Trần Duy Cẩn.

Cảm thấy tâm tình của Trần Duy Cẩn không tốt, Tiểu Nguyệt lo lắng nhìn hắn. Trần Duy Cẩn có thể nào cũng không muốn bộc phát với Tiểu Nguyệt nên lên tiếng an ủi nàng cũng xem như an ủi mình:

- Không sao. Ta không có không vui. Ít nhất cũng khiến Phượng gia không đạt được mục đích.

Dĩ nhiên câu cuối là Trần Duy Cẩn nói nhàn nhàn nghe, hắn không Tiểu Nguyệt để nàng biết, không nhần tâm để nàng dính đến cuộc chiến trong bóng tối kia...

16. Chương 16

Sau khi mọi việc đã xong, Trần Duy Cẩn đưa Tiểu Nguyệt hồi kinh, tạm thời để Thanh Phong ở lại lo thu xếp những việc ở đây.

Về tới kinh thành, Trần Duy Cẩn lại tiếp tục vùi đầu vào lo công việc. Cuộc đấu giá vừa rồi đã khiến hắn tổn thất nặng nề, bây giờ hắn đang tìm đủ mọi đường để vớt vát.

Còn Tiểu Nguyệt ngoan ngoãn ở trong hậu viện, làm một việc duy nhất: thẩn người.

- Nàng chính là Uy vương phi sao?

Nghe có tiếng nói, Tiểu Nguyệt thoát khỏi suy tư của mình, từ từ quay đầu lại nhìn, một thiếu niên tuấn tú mặt tươi cười đang nhìn nàng với ánh mắt tìm tòi. Suy nghĩ người thiếu niên nói tới “Này vương phi” hình như là mình nên Tiểu Nguyệt ngờ nghệch gật đầu.

Nhìn vẻ mặt khờ khạo của nàng, thiếu niên bỗng cảm thấy hứng thú chọc ghẹo, hắn nhếch mép cười gian xảo tiến lại gần nàng, nhưng hắn chưa kịp làm gì thì đã nghe thấy Trần Duy Cẩn hừ hừ:

- Tứ hoàng tử.

Thanh niên kia chính là tứ hoàng tử Nam Thiên Thần, hắn quay đầu lại nhìn liền bắt gặp Trần Duy Cẩn đang nổi giận, Nam Thiên Thần liền bày ra gương mặt vô tội, nở nụ cười tươi tắn:

- Uy vương, bốn hoàng tử tự đến thăm người a.

...

Trong thư phòng, Trần Duy Cẩn ngồi đối diện với Nam Thiên Thần, hắn hừ lạnh:

- Tại sao ngài lại đến đây? Không phải ta đã nói không thể để người khác biết...

Lần đầu tiên, Nam Thiên Thần biết được hoá ra Uy vương Trần Duy Cẩn không lạnh lùng như bề ngoài của hắn. Xem đi, không phải Trần Duy Cẩn vẫn ghi hận chuyện lúc này nên cố ý làm khó dễ hắn sao?

- Người an tâm. Bốn hoàng tử tự biết nặng nhẹ. Hôm nay ta là lên đến, không một ai biết đâu.

Nam Thiên Thần cười cợt đáp lời.

Trần Duy Cẩn vẫn chưa nguôi giận, lại tiếp tục nói:

- Việc nguy hiểm như vậy, ta không muốn thấy lần thứ hai.

- Ta biết. Ta biết.

Nam Thiên Thần nhanh nhẩu đáp ứng để thôi màn thuyết giáo dong dài này.

- Nói đi. Tại sao lại tới đây?

- Ha ha... bởi vì ta nhận được mật tin Uy vương hào phóng tung ra một số bạc lớn để mua về một thứ rất đặc sắc nên ta mới tò mò đến xem thử.

Nghe câu nói mỉa mai của Nam Thiên Thần, mặt của Trần Duy Cẩn lại trở nên khó coi.

- Ngài an tâm. Việc đó sẽ không ảnh hưởng gì đến kế hoạch của chúng ta đâu.

Nam Thiên Thần nghe vậy thì cười khỏ, lại nói:

- Ta luôn tin tưởng vào khả năng của Uy vương mà.

Trần Duy Cẩn không thêm nghe, nhấp ngụm trà hạ hỏa.

- Nói đi. Có việc gì để ngài tìm tới đây?

Lúc này Nam Thiên Thần không cười cợt nữa, biểu tình trở nên nghiêm túc, hần suy nghĩ một lúc, thấp giọng nói:

- Ta có mật tin.

Trần Duy Cẩn liền chú tâm lắng nghe.

Nam Thiên Thần vẫn phân vân không biết nói thế nào, miễn cưỡng có, lo lắng có. Nhìn vẻ mặt thay đổi luôn hồi của Nam Thiên Thần, Trần Duy Cẩn cũng tự hiểu có chuyện không hay.

Cuối cùng, Nam Thiên Thần mới nói:

- Có vẻ như... phụ hoàng không khỏe.

Trần Duy Cẩn đã chuẩn bị tinh thần trước vẫn không khỏi bất ngờ:

- Ngài nói gì?

- Tin này có thể chính xác đến tám phần.

- Có thể biết được tình trạng bây giờ không?

- Không. Toàn bộ được giữ rất kín. Nếu không phải tình cờ phụ hoàng lên cơn ho khan lúc đang triệu tập một số đại thần thì không ai biết được.

- Nói vậy, có thể có nhiều người đã biết tin?

Nam Thiên Thần trầm mặc gật đầu.

Cả hai cùng im lặng, chìm trong suy nghĩ của bản thân. Trần Duy Cẩn lên tiếng hỏi:

- Ngài đang sợ sao?

Nam Thiên Thần nghe vậy thì bật cười, nét mặt bi ai.

- Người có biết khi nghe tin này, ta có suy nghĩ gì không?

Trần Duy Cẩn im lặng, hần đương nhiên không thể biết được, Nam Thiên Thần chịu nói cho hần nghe chứng tỏ Nam Thiên Thần đã tín nhiệm hần.

- Điều đầu tiên ta nghĩ tới không phải là sức khỏe phụ hoàng ra sao, mà là: “ai sẽ là người ngồi lên ngôi vị đó. Lúc đó, ta liệu có còn mạng không?”

Trần Duy Cẩn chợt hiểu Nam Thiên Thần ra là không phải giả vờ hiếu kính với hoàng đế mà thật lòng quan tâm lão đi. Nhưng, đáng tiếc, hần lại sinh vào nhà đế vương vô tình, lúc nào cũng phải lo giữ mạng của mình. Hần cũng chỉ mới mười mấy tuổi mà bị buộc phải trưởng thành sớm.

- Người an tâm. Lão hoàng đế đó không dễ chết như vậy đâu.

Nam Thiên Thần ngó người, đây... có được xem là an ủi không? Trần Duy Cẩn đang an ủi hần?

Nam Thiên Thần bật cười, liền trở lại dáng vẻ vô tư lự như trước.

Đúng lúc đó, một người mặc hắc y, thuộc hạ của Trần Duy Cẩn hối hả chạy vào, nhìn thấy tứ hoàng tử cũng có trong thư phòng thì rất ngạc nhiên, hắc phân vân không biết có nên nói ra không.

Trần Duy Cẩn lên tiếng nói:

- Có chuyện sao?

Hắc y đáp:

- Vương gia, có thư báo khẩn.

- Trình.

Hắc y cung kính đưa bức thư lên. Biểu cảm Trần Duy Cẩn khi đọc bức thư đó vô cùng phong phú, liên tục biến đổi, từ trầm mặc thành ngạc nhiên, không tin nổi. Sau khi đọc thư lại mấy lần, hắc mới cười lớn nói với Nam Thiên Thần:

- Ha ha ha... không biết lần này là ta may mắn hay là ngài gặp thời vận đây.

Nam Thiên Thần sốt ruột hỏi:

- Có tin tốt sao?

Trần Duy Cẩn vẫn cười không khép miệng lại được:

- Không phải tin tốt, mà là tin cực tốt. Tứ hoàng tử, bây giờ người không cần lo lắng bạc không đủ nữa rồi.

Nam Thiên Thần liền lổi một nhịp tim, hồi thúc:

- Rốt cuộc là tin tốt lành gì?

Trần Duy Cẩn vẫn tiếp tục đắc chí làm ra vẻ thần bí:

- Ha ha... lần này Phượng gia đã nhường lại cho ta một món hời, không biết đến ngày Phượng Thành biết được liệu có học huyết vì tức không.

- Vậy người có định nói ra hay không?

Nam Thiên Thần sốt ruột gắt gỏng.

Trần Duy Cẩn thôi đùa, hai mắt nheo lại, đắc ý nói:

- Cái khu mỏ đó... là vàng!

Ngày đó, Trần Duy Cẩn đã hỏi Tiểu Nguyệt:

- Nàng đã sớm biết khu mỏ đó là vàng sao?

Tiểu Nguyệt lắc đầu.

- Nếu không làm sao nàng lại dứt khoát muốn ta mua nó?

Tiểu Nguyệt ngẫm nghĩ lời nói của Trần Duy Cẩn, rồi lại nở nụ cười vô ưu nói với hắc:

- Tiểu Nguyệt biết nha.

Nhìn biểu hiện của nàng, Trần Duy Cẩn đoán là Tiểu Nguyệt biết được khu mỏ đó không đơn giản chỉ là sắt, nhưng chính xác là cái gì thì nàng không xác định được, nên mới khẳng khái muốn hắc mua về. Còn vì sao nàng biết? Có thể là qua những tư liệu về vùng đất đó mà hắc cho nàng đọc đi.

Chỉ là, hắc không biết mình có đủ sức chịu đựng để mạo hiểm như thế này một lần nào nữa không.

17. Chương 17

Việc khu mỏ ở Bắc Bình khai thác được vàng là việc cơ mật, Trần Duy Cẩn ra lệnh giữ kín không để lộ ra ngoài, tiếp tục để Thanh Phong ở đó giám sát, nếu Trần Duy Cẩn đích thân tới không phải thông báo cho cả thiên hạ biết cái mỏ đó là của hắn sao.

Bây giờ tiền tài đã có đủ, hắn cũng nên có hành động tiếp theo rồi.

...

Đến lúc mọi chuyện đến tai Phượng Thành thì Phượng đã chịu thua lỗ trầm trọng.

- Người nói gì? Liên tiếp mấy mươi cửa hàng bị đóng cửa?

Phượng Thành gào lên.

Phượng Mặc chính là người chịu trách nhiệm quản lý những cửa hàng trên danh nghĩa của Phượng gia, chuyện đã đến nước này, hắn muốn giấu cũng không được nên phải thông báo cho Phượng Thành biết.

Dù đã chuẩn bị trước tinh thần nhưng Phượng Mặc vẫn bị Phượng Thành dọa cho sợ tới run lấy bầy, ấp úng mãi không nói được câu nào.

Kiểm lại cơn tức giận, Phượng Thành nói:

- Nói chi tiết cho ta nghe.

Phượng Mặc nghe thấy liền run lên một trận, chỉ có thể cầu mong Phượng Thành sẽ không trừng phạt mình, đến mồ hôi ướt xuống mặt cũng không dám lau đi.

- Phụ... phụ thân. Thời gian trước, xuất hiện một cửa hàng gọi là Thiên Nhân Hoà, ban đầu chỉ là một cửa hàng bình thường bán những vật phẩm giống của chúng ta không có gì nổi bật. Nào ngờ, một ngày kia, Thiên Nhân Hoà lại ra một chiếu cáo nói: “Vì việc nghĩa trong thiên hạ, vì dân chúng lầm than. Thiên Nhân Hoà quyết định giảm giá tất cả các thương phẩm”. Ban đầu, nhĩ tử nghĩ rằng bọn chúng không thể kéo dài được lâu nên cũng không để tâm, nào ngờ... nào ngờ... Thiên Nhân Hoà cứ như vậy phát triển, lôi kéo hết tất cả khách hàng. Không chỉ vậy... Thiên Nhân Hoà lại tiếp tục mở thêm nhiều cửa hiệu mới, nơi nào có cửa hiệu của Phượng gia liền có Thiên Nhân Hoà... cho nên... cho nên...

Phượng Thành quát ly trà vào Phượng Mặc hét:

- Cho nên cửa hàng của Phượng gia phải lần lượt bị đóng cửa.

Phượng Mặc sợ hãi liền quỳ rạp xuống đất, liên mồm hối lỗi:

- Phụ thân, con đã biết lỗi rồi. Đã biết lỗi rồi...

- Người biết đã phạm lỗi gì sao?

- Phụ... phụ thân...

Phượng Thành nhìn Phượng Mặc thất vọng nói:

- Người còn chẳng biết người đã phạm lỗi gì! Thiên Nhân Hoà đó ý đồ đối kháng với Phượng gia sờ sờ ra đó người không để mắt! Đối phó với những mưu tính của kẻ đó người không đủ khả năng! Đối phương là ai cũng không biết! Quan trọng nhất, khi mọi chuyện xảy ra, người lại ỷ mạnh mà không trình báo, để cho Phượng gia phải tổn thất nặng nề!

Phượng Mặc càng lúc càng xanh mặt.

- Một khi ta không còn, giao Phượng gia cho các người không phải Phượng gia sẽ lụn bại?

Phượng Mặc liền hét hoảng van xin:

- Phụ thân xin hãy bớt giận, phụ thân hãy bớt giận.

- Ta không giận người. Nếu giận, ta chỉ giận bản thân mình đã không thể dạy người thành tài được.

Phượng Mặc liền im miệng. Phượng Thành tựa lưng vào thành ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Một lúc lâu sau không nghe Phượng Thành nói gì nữa, Phượng Mặc mới len lén ngược mắt lên nhìn, ngay lúc ấy, Phượng Thành từ trong định thần mở mắt ra làm Phượng Mặc giật nảy mình càng dí mắt sát đất hơn.

- Bây giờ, những cửa hàng còn lại của Phượng gia hãy tạm thời đóng cửa.

Phượng Mặc nghe vậy liền giật mình, muốn lên tiếng muốn phản đối:

- Phụ... phụ thân...

- Để những cửa hàng đó thống nhất lại với nhau, hạ giá thành, tìm thêm những món hàng mới, sắp xếp lại toàn bộ, sau đó mới mở cửa lại. Ta không muốn nghe người thất bại thêm lần nào nữa.

Phượng Mặc sau khi đắn đo lời Phượng Thành nói thì cung kính đáp:

- Dạ, phụ thân. Nhi tử đã biết.

...

- Phượng gia đã có hành động?

- Gia, đúng vậy.

Người đáp đúng là Thanh Phong đã vắng mặt mấy tháng nay mà lo việc ở Bắc Bình.

- Vậy chúng ta có tiếp tục giảm giá nữa hay không?

Trần Duy Cẩn đáp:

- Tiếp tục! Chỉ mới có một chút này mà muốn lung lay Phượng gia là chuyện không thể. Sắp tới, Phượng gia nhất định sẽ có chiêu phản công, người hãy nhắc nhở tất cả phải chuẩn bị tinh thần.

- Dạ.

- Còn nữa, Phượng Hàn có hành động gì không?

- Gia, vẫn vậy.

- Vẫn chưa biết được nơi hắn đóng binh sao? Bảo tay trong tiếp tục ẩn nhẫn, không được manh động, liên lạc tạm thời ngừng lại.

- Dạ.

- Còn tam hoàng tử thế nào?

- Tam hoàng tử đang tích cực lôi kéo sự ủng hộ.

- Tốt. Hãy tạo cơ hội thuận lợi cho hắn.

Trần Duy Cẩn ra một loạt chỉ thị, Thanh Phong đều ghi nhớ vâng lời, nhưng thật tâm hắn có điều không hiểu, tại sao gia lại âm thầm giúp đỡ tam hoàng tử mạnh hơn, trong khi tứ hoàng tử lại cứ ẩn nhẫn như vậy?

Như đoán được tâm trạng của Thanh Phong, Trần Duy Cẩn lên tiếng hỏi:

- Thanh Phong, ta hiểu người đang đang nghi ngờ đi. Tại sao tại lại giúp Nam Cung Phong?

Thanh Phong hiểu nghi ngờ quyết định của chủ tử là sai nên hắn liền cúi đầu, không lên tiếng.

- Bởi vì, người sẽ diệt Phượng gia cũng phải ngang sức mới được.

Thanh Phong bưng tỉnh, hiểu ra dụng ý của Trần Duy Cẩn, Trần Duy Cẩn sẽ làm suy yếu Phượng gia từ từ rồi tam hoàng tử sẽ là người chấm dứt Phượng gia, khiến thái tử hạ bệ đi. Sau đó, đối mặt với tam hoàng tử là thế lực ngầm của nhị hoàng tử?

18. Chương 18

Một đêm nọ, Tiểu Nguyệt hỏi Trần Duy Cẩn:

- Cẩn! Nghe nói... chàng sẽ kiếm cho ta vài vị tỷ muội?

Trần Duy Cẩn đang uống trà, nghe thấy lời của Tiểu Nguyệt liền bị sặc, nước văng đầy bàn. Thấy hấn ho khù khụ, Tiểu Nguyệt tới vuốt vuốt lưng cho hấn. Đến khi thở thông, hấn lắp bắp hỏi:

- Nàng... là nghe ai nói?

- Nhiều lắm nha. Nghe nói Phùng tiểu thư đang có ý với chàng nha. Còn có Trình tiểu thư, Lâm tiểu thư...

Trần Duy Cẩn chợt hiểu dù hấn có lòng phòng ngừa, nhưng thế nào không thể tránh khỏi vài kẻ nhàn hạ nói bừa tởi tai Tiểu Nguyệt. Thay vì cứ chăm chăm bảo bộ nàng từng chút một, có lẽ hấn nên đã thông tư tưởng cho Tiểu Nguyệt thì hơn.

- Nguyệt Nhi, nàng nghe ta nói. Những nữ nhân nói muốn làm tỷ muội đó với nàng thật ra là những kẻ muốn chia rẽ hai chúng ta. Khi đó, ta sẽ không thể ở cạnh nàng được, cũng không ăn cơm chung, hay là lúc ngủ, bình thường cũng không ôm nàng được nha...

Tiểu Nguyệt càng nghe càng sợ tái mặt. Thấy nhiều đó đã đủ, Trần Duy Cẩn thôi dọa Tiểu Nguyệt, lại hỏi:

- ... vậy nàng còn muốn có tỷ muội gì không?

Tiểu Nguyệt lắc đầu quây quây, rưng rưng nói:

- Không.

Thấy Tiểu Nguyệt như vậy Trần Duy Cẩn hài lòng, thế là từ nay không cần lo sợ nàng sẽ nghe lời người lạ nữa.

Tiểu Nguyệt vẫn không an tâm, đôi mắt mở to đầy bất an nhìn Trần Duy Cẩn, hỏi tiếp:

- Cẩn cũng không muốn chứ?

Hấn ôm lấy thân thể nhỏ bé của nàng an ủi, khẳng định rằng:

- Ta chỉ cần Nguyệt Nhi của ta thôi.

Hấn cũng không muốn làm nàng hoảng sợ, lần ở Bắc Bình hấn đã bị dọa một phen hết hồn.

Đó là ngày đầu giá, khi trở về khách điểm, Tiểu Nguyệt đã cảm thấy mệt mỏi đi ngủ sớm. Khi đó, Trần Duy Cẩn cũng nghĩ đơn giản là vì nàng đã làm quá sức nên cũng không chú ý nhiều. Nào ngờ, đêm đó, khi giật mình tỉnh dậy, Trần Duy Cẩn lại nhìn thấy Tiểu Nguyệt đang mở mắt nằm bên cạnh, nàng không cử động, đôi mắt mở to trống rỗng, vô hồn, dù hấn có gọi thế nào, nàng cũng không lên tiếng hồi đáp.

- Nguyệt Nhi... Nguyệt Nhi... trả lời ta đi... Nguyệt Nhi...

Khi đó, hấn hoảng loạn đến mức không biết làm gì, chỉ ôm chầm lấy nàng, gọi tên nàng mãi.

Hấn không thích cảm giác đó chút nào. Cảm giác đang mất đi người thân của mình. Bây giờ cũng vậy, trước kia cũng vậy, khi phụ thân hấn ra đi, hấn chỉ biết trơ mắt nhìn. Bất lực!

Hấn không muốn phải trải qua tình cảnh ấy lần nữa, không muốn phải mất đi một ai nữa. Bởi vì vậy, sau này, hấn lại đâm ra không muốn tiếp xúc với ai khác. Hấn sợ sẽ phải yêu thương một ai đó trong khi hấn không có đủ sức để bảo vệ, để người đó phải chịu đau khổ, rồi lại thêm một lần phải chia lìa. Hấn không chấp nhận được. Hấn không đủ can đảm đối mặt với sự mềm yếu của mình.

Đến sáng, Tiểu Nguyệt cuối cùng cũng tỉnh lại từ trong vô thức, nàng khẽ gọi:

- Cẩn!

Khi nghe tiếng gọi đó, lần đầu tiên trong đời hắn mới biết hạnh phúc là gì, có Tiểu Nguyệt bên cạnh, được nhìn thấy nụ cười của nàng, nghe nàng gọi tên hắn.

- Nguyệt Nhi... đừng bao giờ không để ý đến ta...

Tiểu Nguyệt không hiểu hắn làm sao nữa, tại sao mắt của hắn lại đỏ như vậy, lại thâm quầng như thế. Nàng đưa tay lên xoa mặt hắn, hắn nắm tay nàng lại, thúc giục:

- Hứa đi, khi ta gọi nàng, nàng nhất định phải lên tiếng trả lời, được không?

Nàng luôn nghe theo lời của hắn mà, Tiểu Nguyệt gật đầu đồng ý.

Trần Duy Cẩn lặp lại:

- Nhất định phải nghe thấy lời ta gọi, được không?

Tiểu Nguyệt lại gật đầu.

...

Mỗi lần nhớ tới tình cảnh ngày hôm đó, hắn vẫn còn cảm thấy sợ hãi, sợ nàng sẽ biến mất.

Siết chặt vòng tay đang ôm eo Tiểu Nguyệt, Trần Duy Cẩn khẽ gọi:

- Nguyệt Nhi.

Tiểu Nguyệt liền ngẩng mặt lên nhìn hắn, bình an là nàng vẫn bình thường làm hắn thở phào một hơi.

Thấy hắn không nói gì, Tiểu Nguyệt hỏi:

- Sao vậy, Cẩn?

- Nàng đã từng hứa phải đáp lời ta đấy.

Tiểu Nguyệt khó hiểu chau mày nhìn hắn, thật thà đáp:

- Tiểu Nguyệt vẫn nhớ nha.

Phụt.

Trong thư phòng, hoàng đế bỗng dừng lại ỏi ra một ngụm máu, Trương thái giám thấy vậy liền hét hoảng lao lên đỡ lão hoàng đế.

- Hoàng thượng... hoàng thượng... Mau! Mau gọi thái y!

Trong cung thoáng chốc liền loạn thành đoàn.

Kế đó, Trần Duy Cẩn liền nhận được tình báo.

- Lão hoàng đế ỏi máu?

Hắn nheo mắt lại tính toán:

- Chẳng lẽ bệnh tình của lão hoàng đế rất nặng sao?

Trong lòng Trần Duy Cẩn lo âu, hắn vẫn chưa sắp xếp xong mọi chuyện, không còn thời gian sao?

“Lão hoàng đế, lão không thể chết sớm vậy được đâu...”

Trong chớp mắt, Trần Duy Cẩn liền tỉnh táo trở lại, liền tiếp phân phó nhiều mệnh lệnh:

- Chú ý động tĩnh của các thế lực trong triều. Còn nữa, bên phía...

- Dạ.

Khi Thanh Phong đã đi mất thì Tiểu Nguyệt mới từ bên trong bước ra.

Nàng lo lắng gọi:

- Cẩn.

Trần Duy Cẩn nắm lấy tay nàng hỏi:

- Sao vậy?

- Cẩn không vui?

- Không có. Ta không có không vui. Nàng đừng lo lắng. Không có chuyện gì xảy ra đâu.

Trần Duy Cẩn dù mở miệng nói chắc như thế nhưng bàn tay càng lúc càng nắm chặt lại của hắn tố cáo rằng: hắn cũng không thực sự chắc chắn.

Trong cung,

Lão hoàng đế trên giường bệnh mở mắt ra. Trương tổng quản liền chạy đến hầu.

- Hoàng thượng, người đã tỉnh.

- Trời đã tối rồi sao?

- Tâu hoàng thượng, trời tối rồi. Ngài đã ngủ một ngày.

- Bên ngoài có ai sao?

- Tâu hoàng thượng, có nhị hoàng tử, tam hoàng tử và tứ hoàng tử bên ngoài điện chờ.

- Cho vào đi.

- Dạ.

Trương tổng quản lui ra truyền chỉ. Sau đó, ba vị hoàng tử vào hầu.

- Phụ hoàng.

Nằm trên giường bệnh khê liếc mắt nhìn xuống ba nhi tử bên dưới, lão hoàng đế vẫn không lộ sắc mặt, từ từ nói:

- Trẫm không có việc gì, các ngươi không cần quá lo lắng. Cũng đã muộn rồi, ai về làm việc nấy đi.

Chờ đợi cả ngày mới được vào diện kiến, nào ngờ chưa nói được ba câu lão hoàng đế đã lên tiếng đuổi về, Tam hoàng tử Nam Thiên Phong không chấp nhận liền quỳ xuống thưa:

- Phụ hoàng, hãy để nhi thần được ở lại chăm sóc người.

Nhị hoàng tử Nam Thiên Cung cũng tiếp lời:

- Xin phụ hoàng hãy để chúng nhi thần được ở lại hầu hạ.

Lão hoàng đế âm thầm đánh giá, Nam Thiên Phong bây giờ đã công khai lôi kéo thế lực về bên mình, hắn là đang sợ lão chết sao? Ủ, thì sợ. Sợ rằng, trong thánh chỉ truyền ngôi không phải là tên mình đi. Bây giờ, hắn mới nhận ra là khoảng cách giữa mình và phụ hoàng quá xa cách? Muốn tranh thủ bù đắp?

Còn Nam Thiên Cung, bề ngoài tỏ ra ý muốn không tranh đoạt ngai vị, nhưng bên trong lại càng quyết liệt hơn ai hết, hắn nghĩ rằng lão hoàng đế hoàn toàn không hay biết? Ngấm lại, hắn mới là kẻ quỷ quyệt nhất trong đám con của lão. Giao Nam Quốc ột người như vậy liệu có thể an tâm?

Lão hoàng đế phát tay, không kiên nhẫn nói:

- Về cả đi. Trẫm chưa có chết đâu.

Nghe vậy, ba người đồng loạt biến sắc. Cảm thấy dây dưa không được, Nam Thiên Cung và Nam Thiên Phong cúi đầu cáo lui, chỉ còn lại mình Nam Thiên Thần còn chân chừ ở lại:

- Phụ hoàng...

Liếc nhìn Nam Thiên Thần, trong đôi mắt lão hoàng đế thoáng hiện qua tia âm áp, lão bảo:

- Thần nhi, người cũng về đi.

Nam Thiên Thần lúc này mới miễn cưỡng quỳ xuống lạy rồi lui ra.

Nằm trên giường bệnh, lão hoàng đế nhắm mắt dưỡng thần, một lúc lâu sau, lão mới mở mắt ra, đôi mắt hữu thần loé sáng nào giống của người bệnh.

19. Chương 19

Hôm sau, khi tỉnh dậy thì lão hoàng đế hỏi Trương tổng quản:

- Thái tử đã đến chưa?

- Bẩm hoàng thượng. Thái tử từ sáng đã đứng chờ ngoài điện.

- Cho hắn vào đi.

Nam Thiên Nhất tiến vào điện liền quỳ xuống nói:

- Xin phụ hoàng hãy tha tội thì thần đã chậm trễ đến thỉnh an.

Lão hoàng đế nhàn nhạt nói:

- Thái tử có lỗi gì. Người công vụ bận rộn làm sao trẫm trách tội người.

Nam Thiên Nhất liền tái mặt. Hôm qua, sau khi nghe lão hoàng đế bị bất tỉnh, hắn đã lập tức tiến cung nhưng không phải đến tẩm cung thăm lão hoàng đế mà là đến gặp hoàng hậu ở Phượng Hoàng cung trừ tính tiếp theo sẽ hành động như thế nào, có nên ra tay dứt điểm một lần bất ép lão hoàng đế lập chiếu chỉ nhường ngôi lại cho hắn không. Nào ngờ, Phượng Thành như đoán được ý định của hắn cũng đã tiến cung ngăn cản, lại còn lớn tiếng trách mắng hắn không làm được việc.

“Người nghĩ lão hoàng đế dễ dàng bị người đối phó vậy sao? Dù lão sắp quy thiên thì cũng không ai có thể đụng chạm đến uy quyền của lão.”

Nhấn!

Nhấn!

Lúc nào cũng bảo hắn phải nhấn nạy, hắn nhấn đến sắp điên rồi.

Nam Thiên Nhất trừng mắt nhìn Phượng Thành, trong mắt nào còn chút tôn kính nào, chỉ có sự giận dữ.

Thấy hai người thân của mình nảy sinh xung đột như vậy, Phượng hoàng hậu cũng sốt ruột hoà giải:

“Phụ thân, ngài đừng khích bác Thiên Nhất như vậy nữa.”

Lại quay sang nói với Nam Thiên Nhất:

“Ngoại công cũng chỉ muốn tốt cho người thôi. Mọi chuyện đã như vậy, người hãy nghe theo ngoại công lần này nữa đi.”

Nam Thiên Nhất cũng hiểu bây giờ không thể phát tác, hắn không thể trở mặt với Phượng Thành, đại diện cho Phượng gia được, nên cắn răng nuốt hận nói:

“Ngoại công dạy phải. Thiên Nhất sẽ nghe lời ngài.”

Nhưng khi hắn đến tẩm cung thì lão hoàng đế đã có lệnh không cho bất cứ đến làm phiền, hắn chỉ có thể ở bên ngoài chờ đợi đến giờ.

...

Lão hoàng đế nhìn Nam Thiên Nhất đang quỳ trên đất, trong mắt xoẹt qua một tia lạnh lẽo. Lão làm sao không biết suy nghĩ của đứa con mình, hẳn là đang mong lão mau chết sớm một chút đi. Vì cái ngôi vị này, mà những đứa con của lão đều kẻ tranh người đấu, có ai là kẻ thật lòng đây.

Càng suy nghĩ, tâm tình của lão hoàng đế càng lúc càng lạnh lẽo. Đột nhiên, trong lòng lão hạ một quyết định...

Lão hoàng đế từ tốn nói với Nam Thiên Nhất:

- Thái tử, trong thời gian trầm tĩnh dưỡng, mọi việc trong triều phải giao phó cho người rồi. Người là phải cố gắng.

Nam Thiên Nhất bất ngờ ngẩng mặt lên nhìn, lão hoàng đế đây là có ý gì? Đang ngầm ám chỉ sau này triều đình là cho hẳn sao? Nghĩ vậy, trên mặt hẳn liền hiện nét vui sướng, hẳn liền dập đầu, cung kính cảm tạ:

- Phụ hoàng xin hãy an tâm, Thiên Nhất nhất định không phụ thánh ân.

Lão hoàng đế nhìn không nhìn, chỉ “Ừ” một tiếng, Nam Thiên Nhất cáo lui. Trương tổng quản quan tâm tiến đến hỏi lão hoàng đế:

- Hoàng thượng, người có muốn uống một ít nước không?

Lão hoàng đế vẫn nhắm nghiền mắt, ra lệnh:

- Người hãy truyền mật chỉ của trẫm: gọi Uy vương vào diện kiến.

Trương tổng quản thoáng ngạc nhiên nhưng lập tức liền khôi phục lại vẻ bình thường, nhận lệnh:

- Tuân mệnh.

Trần Duy Cẩn âm thầm tiến cung đến gặp lão hoàng đế. Ở tẩm cung, lão hoàng đế dù bệnh nặng vẫn ngồi dậy, trên người khoác chiếc áo choàng màu vàng thêu rồng bay biểu thị địa vị độc tôn của lão.

Từ lúc vào đây đến giờ, lão hoàng đế một câu cũng không nói, Trần Duy Cẩn đành phải tiếp tục quỳ trên đất chờ lệnh. Trần Duy Cẩn lặng lẽ hướng mắt quan sát biểu tình của lão hoàng đế.

“Chẳng lẽ, lão hoàng đế sắp quy thiên thật sao?”

Hắn đến giờ vẫn khó tin lão hoàng đế xảo quyết ấy lại có một ngày trở nên già yếu như vậy. Trong khi hẳn vẫn còn chìm trong suy nghĩ của mình, lão hoàng đế đột ngột lên tiếng:

- Uy vương. Người chắc đã chọn xong một chủ tử?

Trần Duy Cẩn liền giật mình, tim đập hồi hộp, vẫn cứng miệng nói:

- Hoàng thượng, chủ tử của Duy Cẩn đương nhiên mãi mãi là hoàng thượng.

Lão hoàng đế thờ ơ đáp:

- Vậy sao? Chứ không phải người hận trẫm lắm đi.

Trần Duy Cẩn biến sắc, dập đầu nói:

- Thần không dám.

Lão hoàng đế không nghe lời của Trần Duy Cẩn, tiếp tục nói:

- Người nghĩ rằng trẫm cái gì cũng không biết?

Đương nhiên là không rồi. Trần Duy Cẩn tự hiểu không có gì có thể qua mắt được lão hoàng đế cáo già kia, nhưng là, lão biết được tới mức nào? Và lão đây là đang thử hắn hay là đang cảnh cáo?

Trần Duy Cẩn vẫn trầm ngâm không đáp.

Lão hoàng đế hồi tưởng lại chuyện xưa, thẳng trẫm nói:

- Năm xưa, khi nhìn thấy ngươi, trẫm đã biết ngươi là một nhân tài. Tiếc rằng, ngươi lại không có chí hướng trên con đường thăng quan tiến chức. Chỉ là, Nam Quốc cần những người như ngươi.

Vậy cho nên lão mới làm ra tất cả những việc này? Đồn ép hẳn phải bước chân vào cuộc tranh đoạt ngai vàng?

Không khí trong tấm cung trầm xuống, không một tiếng động phát ra.

Lão hoàng đế lại tiếp tục phân phó:

- Uy vương, sắp tới trong kinh thành sẽ có lời đồn: Uy vương đầu nhập thế lực của tam hoàng tử, công khai đối kháng với thái tử. Và Lương thừa tướng vì tội tự lập tư binh ý đồ mưu phản bị bắt giữ...

Trần Duy Cẩn vì kinh ngạc quên mất quy tắc mà trực tiếp ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào lão hoàng đế. Lão hoàng đế vẫn không tỏ ra biểu tình gì, từ từ hỏi lại:

- Ngươi đã hiểu?

- Thần...

Vậy là lão hoàng đế đã quyết tâm rồi sao? Đây chính là kết cuộc ư?

Trần Duy Cẩn lại dập đầu, kiên định nói:

- Thần đã hiểu rõ.

Trên mặt lão hoàng đế toát ra một tia sáng, lão nói:

- Tốt! Được rồi. Ngươi hãy chuẩn bị đi. Sẽ làm khó ngươi đây.

- Thần không dám. Đây là trách nhiệm của thần.

Khi Trần Duy Cẩn đã đi rồi, lão hoàng đế mới buông lỏng thân người, bật ho khù khụ. Đến khi dừng ho, nhìn bàn tay đang vướng đầy máu của mình, lão hoàng đế lần đầu lộ ra vẻ bất lực.

- Đây là sự trừng phạt của trẫm sao? Nếu trẫm hạ quyết tâm sớm hơn, có lẽ cục diện cũng không ra như vậy. Uy vương... Thần nhi đành trông chờ vào ngươi rồi.

Trước kia, lão cũng từng nhận định Nam Thiên Thần, đó là một đứa trẻ ưu tú nếu có được sự bồi dưỡng thích đáng, nhưng để hắn trở thành cửu ngũ chí tôn có lẽ không thích hợp. Hắn vẫn còn quá nhỏ, thế lực không có, năng lực cũng không quá mức vượt trội, lại bảo thủ thân mình không có lá gan bành trướng thế lực. Điều tốt nhất ở Nam Thiên Thần coi như là có lòng hiếu thuận đi, nhưng khi đó, lão lại nghĩ khác, cho rằng thành tâm Nam Thiên Thần là giả tạo, mưu cầu lợi ích từ lão nên lão cũng không thân cận với nhi tử này.

Nghĩ lại, có lẽ là lòng thành kiến của lão quá nặng, cho rằng không ai thật tâm với mình, cái người khác muốn ở lão chỉ là tiền tài, quyền lực. Đến bây giờ, lão mới ra liệu có quá muộn không? Đứa nhỏ đó vẫn cung kính, quan tâm lão đến vậy, lão có nên cảm thấy mãn nguyện không?

Nói cho cùng, lỗi tại “tình thân” ở nhà đế vương thật sự quá nhạ nhoà vậy...

20. Chương 20

Những thông tin mới đây ở kinh thành khiến cho Lão Khấu càng lúc càng bất an, lão liền tới bàn luận với Nam Thiên Thần:

- Tứ hoàng tử, liệu Trần Duy Cẩn có phút chót đổi ý phản bội chúng ta?

Nam Thiên Thần đương nhiên cũng biết những tin tức đó, điều đó cũng khiến hắn băng khuâng, nhưng cuối cùng hắn vẫn chọn tin tưởng Trần Duy Cẩn.

- Sư phụ, đồ nhi tin tưởng Uy vương không phải là người thất tín.
- Nếu không phải là sự thật vậy tại sao đến giờ Trần Duy Cẩn lại không lên tiếng phản bác? Cả một lời giải thích cũng không có?

Nam Thiên Thần vẫn quyết tâm nói:

- Ta nghĩ Uy vương có nỗi khổ của mình. Xét cho cùng, ta có được tài cán gì mà thu phục được Uy vương? Hắn đã chọn ta thì ta cũng sẽ chọn cách tin tưởng hắn tới cuối cùng.
- Tứ hoàng tử ngài nói đây là sao? Không tài cán là thế nào? Thế như không phải...

Nam Thiên Thần cười khổ mặc cho Lão Khấu phát tiết. Lão Khấu là sư phụ dạy Nam Thiên Thần từ thuở nhỏ nên hơn ai hết, lão là người biết rõ khả năng của Nam Thiên Thần. Lão nhận định hắn chính là người tài giỏi nhất mà lão từng thấy, chỉ là hắn chưa gặp cơ hội để bộc lộ, đã thế còn có thái tử, tam hoàng tử hay cả nhị hoàng tử đều như hổ rình mồi, sẽ ra tay sát tuyệt nếu bắt gặp nguy cơ tiềm ẩn. Thế nên, Nam Thiên Thần đành phải giấu tài năng, nhẫn nhịn đến bây giờ. Điều quan trọng nhất, hắn vẫn còn quá nhỏ để thiết lập thế lực cho bản thân, nếu cho thêm vài năm nữa, chưa biết ai sẽ là người mạnh nhất đâu. Chỉ là... chỉ là... ông trời không cho hắn cơ hội đó.

Khi Trần Duy Cẩn tìm đến Nam Thiên Thần để hợp tác, Lão Khấu trong lòng liền vui vẻ, hất ật như muốn nói với Trần Duy Cẩn: đáng khen cho người là người có mắt nhìn người. Bây giờ, lại đối mặt với sự phản bội của Trần Duy Cẩn thử hỏi làm sao lão có thể bình tĩnh được đây.

Uy vương phủ, tại thư phòng.

- Gia, ngài không cho tứ hoàng tử biết gì mà tự ý hành động như vậy liệu có gây ra khúc mắc hay không?
- Thanh Phong lên tiếng dò hỏi.
- Nếu như cả sự nhẫn nại như vậy cũng không có, làm sao có thể làm chuyện lớn được.
- Thanh Phong im lặng chấp nhận.
- Bên Lương thừa tướng có hành động gì không?
 - Quả nhiên như gia dự đoán, khi biết tin ngài và tam hoàng tử hợp tác, thái tử đã quyết định ra tay, hiện tư binh của Lương thừa tướng đã rục rịch hành động.
 - Còn bên Phượng Hàn?
 - Vẫn không có động tĩnh.

Trần Duy Cẩn nhíu mày. Hắn biết ngoài Lương thừa tướng ra thì Phượng gia cũng có tư binh riêng, nhưng đến bây giờ, đã bỏ nhiều công sức vẫn không thể xác định được vị trí của đoàn binh đó. Phượng Thành quả nhiên là lão cáo già, không dễ dàng để lộ sơ hở. Đoàn tư binh đó chính là vũ khí cuối cùng của Phượng gia.

Đang lúc bàn luận, bỗng nhiên Trần Duy Cẩn và Thanh Phong cảm nhận được sát khí, hai người xem như không có chuyện gì, hành động như thường. Ngay sau đó, từ trên nóc nhà có một hắc y nhảy xuống, mái ngóc bị vỡ quăng tung toé, hắc y hướng mũi kiếm vào Trần Duy Cẩn đâm tới. Thanh phong liền ra tay đỡ lại, hai người bắt đầu cuộc giao đấu. Trần Duy Cẩn vẫn an vị, nhấp một ngụm trà xem diễn biến.

Võ công của hắc y tương đương với Thanh Phong, đánh nhau đã được một lúc vẫn không ai chiếm được ưu thế. Thấy thế, Trần Duy Cẩn nhàn nhạt lên tiếng hỏi:

- Là ai phái người đến ám sát ta?

Nghe Trần Duy Cẩn nói thế, hắc y liền tức giận quát:

- Tên cầu tặc nhà ngươi, lão tử đã muốn giết lâu rồi.

Trong lúc đáp lời, hắc y liền lộ ra sơ hở, Thanh Phong liền chớp thời cơ tấn công vào chỗ đó, hắc y liền biết đây là kẻ khích bác của Trần Duy Cẩn liền tập trung tinh thần tiếp tục đấu với Thanh Phong.

Trần Duy Cẩn nhếch mép cười nói:

- Là thái tử? Nhị hoàng tử hay là... tứ hoàng tử Nam Thiên Thần?

Nghe tới tên Nam Thiên Thần, hắc y liền kích động, nhìn Trần Duy Cẩn đang dương dương tự đắc bằng cặp mắt toé lửa. Hắc y liều chết thoát khỏi Thanh Phong xông qua tấn công Trần Duy Cẩn.

Khi mũi kiếm đến sát, Trần Duy Cẩn tung ra một cước, chiếc ghế dịch sang một bên né được mũi kiếm của hắc y, Thanh Phong ngay đó cũng tấn công tới, hắc y xoay người đỡ đòn, trong lúc đỡ lấy một kiếm của Thanh Phong thì hắc y vô thanh vô tức bị một thanh kiếm khác kề vào cổ. Hắc y kinh ngạc nhìn lại chủ nhân của thanh kiếm đó – Trần Duy Cẩn.

Trần Duy Cẩn cười nhạt:

- Tứ hoàng tử thật phát người đến đây sao? Lão Khấu sư phụ?

Đôi mắt của hắc y nhân liền lộ sự kinh ngạc nhưng hắc y vẫn cắn răng không đáp. Thanh Phong tiến đến giật cái khăn đen che mặt của hắc y ra, quả đúng là Lão Khấu, sư phụ của Nam Thiên Thần.

Lão Khấu trừng mắt nói với Trần Duy Cẩn:

- Muốn giết cứ giết. Không cần phải nói nhiều.

- Đây là ý tứ của tứ hoàng tử sao?

Lão Khấu khinh thường nhìn Trần Duy Cẩn quát:

- Kẻ gian tặc như ngươi dù sao Lão Khấu ta vẫn muốn giết.

Trần Duy Cẩn khê cười rồi rút kiếm lại, hắc y nói:

- Ngươi đi đi.

Nghĩ rằng mình bị xem thường, Lão Khấu tức giận nói:

- Dù ngươi có thả ta cũng đừng mơ tưởng ta sẽ tha cho ngươi. Lão Khấu ta sẽ theo giết ngươi tới tận cùng.

Thanh Phong lên tiếng nói:

- Lão đã hiểu lầm chủ tử của ta...

- Có gì hiểu lầm chứ? Tên gian tặc thấy lợi quên nghĩa này...

Thanh Phong định nói tiếp thì bị Trần Duy Cẩn đưa tay lên bảo im lặng, Trần Duy Cẩn nhìn Lão Khấu nghiêm túc nói:

- Ta có làm gì cũng là tứ hoàng tử mới có quyền quyết định. Không phải ngươi!

Lão Khấu siết chặt tay, mặt giận đỏ trừng Trần Duy Cẩn xong tung người lao ra ngoài biến mất.

Trong căn phòng bị tàn phá tan hoang, Thanh Phong bật gọi:

- Gia...

Trần Duy Cẩn cười cười tự nói:

- Tứ hoàng tử quả nhiên không phụ lòng mong đợi của ta.

21. Chương 21

- Lương thừa tướng, mọi chuyện đã sắp đặt đến đâu rồi?

Trong căn phòng hợp bí mật ở phủ thái tử, thái tử Nam Thiên Nhất và Lương thừa tướng đang bí mật bàn bạc với nhau. Giọng điệu của Nam Thiên Nhất cay cú, Lương thừa tướng tự hiểu hẳn đã không còn kiên nhẫn nữa rồi.

- Tư binh của ta đã bí mật tập hợp cách kinh thành năm trăm dặm, chỉ cần có chỉ thị của thái tử, chúng ta sẽ lập tức xuất binh.

Mấy năm nay, Lương thừa tướng đã bí mật nuôi dưỡng tư binh nhằm củng cố thế lực của mình, số lượng cũng đạt đến bảy, tám ngàn người. Từ lúc Lương thừa tướng quyết định quy về thế lực của Nam Thiên Nhất, hẳn cũng đã bộc lộ bí mật này cho Nam Thiên Nhất biết, đó chính là quân cờ mấu chốt để có thể đàm phán quyền lợi tương lai sau này.

Đúng thật số lượng đó so với quân đội của Nam Quốc chẳng tính là gì, nhưng nếu dùng bất ngờ tập kích hoàng cung, giành được ngọc tử, danh chính ngôn thuận đăng ngai kia thì còn sợ ai thảo phạt sao. Càng nghĩ, Lương thừa tướng càng cảm thấy mình càng có nhiều phần thắng. Uy vương đúng thật là có ấn tín triệu tập hai mươi vạn quân đấy, nhưng hẳn dám điều động sao? Đội quân đó còn phải ở biên cương canh giữ ngày đêm kia. Mà cho dù hẳn dám điều quân đi, đó chính là mưu phản, những tướng lĩnh khác nào để yên. Cứ như vậy, chỉ cần dẹp được hơn năm ngàn ngự lâm quân bảo hộ hoàng cung và lão hoàng đế, ngai vàng này chắc chắn sẽ nằm trong tay. Đến lúc đội binh gần kinh thành nhất nhận được tin quay về bảo vệ, mọi chuyện đã ngã ngũ rồi. Đột nhiên, Lương thừa tướng lại nghĩ có nên cảm tạ lão hoàng đế gần đất xa trời kia năm xưa đã hạ chiếu tuyệt đối cấm nuôi dưỡng tư binh để tập trung binh lực bảo vệ biên giới không? Khoẻ miệng của Lương thừa tướng càng lúc càng nhếch cao, đặc ý thấy rõ.

Nam Thiên Nhất dạo gần đây chứng kiến sự bành trướng thế lực của tam hoàng tử Nam Cung Phong trong khi bản thân mình bị bó buộc đã khiến hẳn từ sớm không còn kiên nhẫn nữa rồi.

- Được, được. Bốn thái tử sẽ cho các người biết dám động đến nghịch lân của bản thái tử sẽ chịu kết cục gì, Nam Thiên Phong và cả tên khốn kiếp Uy Vương kia nữa...

- Thái tử, bây giờ Nam Thiên Phong và Trần Duy Cẩn không phải là điều chúng ta phải lo lắng nữa. Quan trọng là phải khiến lão hoàng đế ký vào chiếu chỉ nhường ngôi kia.

Nam Thiên Nhất khoát tay nói:

- Người an tâm đi. Lúc đó mẫu hậu của bốn thái tử ở trong cung sẽ nội ứng ngoại hợp. Nhất định ta sẽ có được chiếu chỉ đó.

Trong đôi mắt Nam Thiên Nhất xoẹt qua một tia ngoan tuyệt.

Lương thừa tướng lúc này nghĩ rằng mọi việc đã chắc chắn, lại bắt đầu suy tính tới lợi lộc của bản thân, nếu bây giờ không lấy được sự cam kết của Nam Thiên Nhất thì sau này hẳn trở mặt không đáp ứng thì sao, nghĩ vậy Lương thừa tướng úp mở nói:

- Thái tử, sau này ngài lên ngôi cửu ngũ chí tôn, tiếng tốt ngài sẽ mang hết còn tiếng xấu thì Lương mỗ ta...

Lương thừa tướng làm bộ mặt bất đắc dĩ mà thở dài. Nam Thiên Nhất neoh mắt nhìn Lương thừa tướng lòng thầm rửa:

“Người nghĩ ta không biết người muốn gì sao? Nếu không phải đây là thời điểm mấu chốt, bốn thái tử cũng không cần mượn tay một kẻ có lòng bất trung như người...”

Dù trong bụng có chán ghét trăm ngàn lần thế nào, Nam Thiên Nhất vẫn mở miệng hứa hẹn:

- Lương thừa tướng đang lo sợ cái gì? Bốn thái tử lên ngôi hoàng đế, không phải Quế Chi sẽ là hoàng hậu còn người là quốc cửu cao quý, lại là công thần trên vạn người chỉ dưới một người sao?

Lương thừa tướng nghe lời của Nam Thiên Nhất thì mở cờ trong bụng, liền cười cười, buông lời nịnh nọt:

- Được giúp sức cho thái tử chính là vinh hạnh cho hạ thần, hạ thần làm sao dám suy nghĩ như thế...

Nam Thiên Nhất khinh thường hừ mũi, nhìn cũng chẳng thèm nhìn.

Sau khi bàn việc xong, Lương thừa tướng theo mật đạo rời khỏi phủ thái tử, còn Nam Thiên Nhất lại tiến vào một thông đạo khác. Tại thư phòng của Nam Thiên Nhất, một bức tường được mở ra, Nam Thiên Nhất từ bên trong bước ra.

Ngay khi bức tường được khép lại, một tràng ho khan vang đến tai Nam Thiên Nhất làm hắn không kịp phòng bị mà giật nảy mình, liền quát:

- Là ai?

Cộc cộc

Tiếng gậy gõ xuống sàn nhà vang lên, từ gian bên hông Phượng Thành bước từng bước tới trước mặt Nam Thiên Nhất.

Thấy rõ người đó là Phượng Thành, tâm trạng đang treo đọt cây của Nam Thiên Nhất được lấy xuống, hắn liền chất vấn:

- Tại sao ngoại công lại ở đây?

Phượng Thành thấy tôn tử nhìn mình với ánh mắt đầy bất mãn, tâm tình cũng không được tốt, lại thở dài một tiếng, không chấp nhất nói:

- Người lại đang mưu tính chuyện gì?

Nhìn bộ dạng tiếc không rên sắt thành thép của Phượng Thành, Nam Thiên Nhất càng tức giận. Hắn không phủ nhận trước kia nhờ có sự chỉ dẫn của Phượng Thành mà hắn đã chiếm được rất nhiều lợi ích, nhưng càng về sau, lúc nào Phượng Thành cũng trách cứ hắn, bảo hắn cẩn trọng, luôn ngáng chân làm hắn càng lúc càng nảy sinh bất mãn, không phục. Hắn đã không còn là một đứa nhỏ cái gì cũng không biết, chuyện gì cũng phải nghe theo sự sắp đặt của Phượng Thành nữa rồi.

- Ngoại công không cần lo lắng cho Nhất Nhi, người cứ an tâm nghỉ ngơi đi.

Bỏ qua thái độ phớt lờ của Nam Thiên Nhất, Phượng Thành vẫn kiên nhẫn nói:

- Nhất Nhi, lão hoàng đế bệnh tình trầm trọng là thật, nhưng không phải vì vậy mà người có thể xem thường khả năng của hắn. Điều quan trọng bây giờ là người tuyệt đối không được làm chuyện lỗ mãng, tất cả hãy để ngoại công lo liệu...

Nam Thiên Nhất càng nghe càng không chịu được, hắn hất chậu hoa trước mặt xuống đất, điên cuồng gào lên:

- Ngài đừng có xem ta như con nít vậy được không? Ta không cần ngài chỉ bảo.

Phượng Thành lớn tiếng quát:

- Nhất Nhi!

Nhưng lập tức, Phượng Thành liền kiềm chế cơn xúc động của mình, xuống giọng khuyên can:

- Người nhất định phải nghe lời ngoại công. Bây giờ tuyệt đối phải NHẤN!

Nam Thiên Nhất bật cười nói:

- Nhấn? Nhấn? Ngài lúc nào cũng bảo ta phải nhấn, cuối cùng ta được gì? Ngài nói ta phải nhấn tới lúc nào đây?

Càng nói, Nam Thiên Nhất càng lên cao giọng gắt gỏng.

- Ta sẽ không nghe theo lời của ngài nữa. Ngài bảo ta phải nhấn sao? Ta nhấn! Bây giờ thì sao? Ta đã bị người khác cười lên cổ rồi! Sắp bị người ta cướp luôn ngôi vua rồi!

- Nhất Nhi. Ngoại công biết những việc gần đây khiến người kích động, nhưng người cứ an tâm, những việc đó ngoại công có thể lo liệu được...

Nam Thiên Nhất không nghe, gầm lên:

- Ta không tin. Ta sẽ không tin vào ngài nữa. Bây giờ, ta sẽ tự mình làm chủ tất cả, không phiền ngài nhọc công.

Phượng Thành bị chọc tới tím mặt, tay chỉ vào Nam Thiên Nhất gần giọng nói mãi không nên lời:

- Người... người...

- Ngài đã già rồi. Hãy an tâm hưởng phúc đi.

Phượng Thành tức tới run người, khó khăn lắm mới bật được tiếng nói:

- Tốt... tốt... người đã đủ lòng đủ cánh rồi... không cần đến lão già ta nữa. Tốt!

Nam Thiên Nhất xoay lưng lại với Phượng Thành, không màng để ý. Phượng Thành đứng đấy một lúc, chờ đợi không được mới xoay người rời đi, tiếng gậy đập vào mặt đất cứ vang lên từng hồi cho đến khi mất hẳn...

22. Chương 22

- Gia.

Trong đêm, có tiếng Thanh Phong khẽ gọi. Trần Duy Cẩn lập tức mở mắt tỉnh dậy, không một chút mê man. Sợ Tiểu Nguyệt bị đánh thức, Trần Duy Cẩn thận trọng ngồi dậy, đắp chăn lại cho nàng, xong xuôi mới bước ra khỏi phòng. Nhìn Thanh Phong đang đứng an phận ở một góc thì gật đầu một cái rồi bước đến thư phòng.

Thời gian chậm chậm trôi qua, Trần Duy Cẩn vẫn chăm chú đọc cẩn thận từng quyển sổ mà Thanh Phong đã cực khổ lấy về. Khoé môi của hắn từ từ nhếch cao, bỏ xuống quyển sổ, Trần Duy Cẩn nói với Thanh Phong:

- Tốt lắm. Nếu để thái tử nhìn thấy quyển sổ này, quan hệ giữa hắn và Lương thừa tướng nhất định sẽ bị rạn nứt...

- Người dự định đưa cho thái tử sao?

Nếu như để thái tử biết số lượng tư binh mà Lương thừa tướng nuôi dưỡng nhiều hơn gấp bội so với số mà hắn giao phó với Nam Thiên Nhất, Nam Thiên Nhất nhất định sẽ nghĩ đến Lương thừa tướng làm vậy là để uy hiếp hắn sau ngày Nam Thiên Nhất tạo phản. Hơn nữa, Lương thừa tướng còn âm thầm sử dụng nhiều danh nghĩa khác nhau để chiêu mộ rất nhiều ruộng đất, nông thương nghiệp... để gia cố thế lực của mình. Đây chỉ là đơn thuần trợ giúp cho Nam Thiên Nhất thôi chứ không phải có những mưu đồ khác?

Trái ngược với suy nghĩ của Thanh Phong, Trần Duy Cẩn lại nói:

- Không! Là đưa cho Lương thừa tướng!

Thanh Phong kinh ngạc nhưng không lên tiếng, Trần Duy Cẩn làm vậy hẳn là có lý do của mình, Thanh Phong không bao giờ trái lệnh. Sau khi suy nghĩ một lúc, Trần Duy Cẩn hạ quyết tâm, lại nói với Thanh Phong:

- Người đi cùng ta đến Lương phủ.

Lương phủ.

Nhìn bề ngoài Lương phủ cũng không có quá nổi bật, đúng tiêu chuẩn gia viên của một quan lại trong triều, nhưng nếu nhìn kỹ càng hơn mới phát hiện được những đồ vật bày trí trong Lương phủ không đơn giản như vẻ bề ngoài, mỗi một thứ đều có một giá trị nhất định mà không phải người nào cũng có thể có được.

Lương thừa tướng hiềm muộn không phải là chuyện bí mật, may mắn là hơn mười mấy năm trước một tiểu thiếp sinh được cho hắn một đích tử, đó cũng là độc đinh duy nhất của Lương gia. Về phần nữ nhi, mọi người chỉ biết tới Lương thừa tướng có một ái nữ là Lương Quế Chi, người được mệnh danh là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, còn về Lương Tiểu Nguyệt, nếu như không có cuộc tráo đổi tân nương náo động trước kia, chắc là thế gian chẳng một ai biết đến sự tồn tại của nàng.

Lương phu nhân cũng không phải là một người dễ sống cùng, tính ghen của bà ta cũng rất cao. Không thể thay đổi sự thật là bà không thể sinh thêm một đứa nhỏ nào cho Lương gia nên bà ta mới cần rằng để cho Lương thừa tướng nạp thêm tiểu thiếp. Năm xưa, sau khi tứ phu sinh được một nhi tử, Lương phu nhân liền lập tức cướp đẩy đứa nhỏ nhận làm con mình, cấm tuyệt tứ phu nhân tiếp xúc. Vừa bị mất con, lại không được lòng trưởng phu, bản thân lại không có năng lực phản kháng nên tứ phu nhân mới trút toàn bộ sự căm hận của mình lên người đứa con gái ra đời sau là Tiểu Nguyệt...

Đứng trong một biệt viện chỉ có một gian phòng cũ nát xập xệ, mái ngói đã bong tróc, cỏ bên ngoài thì cao đến cả thước, còn trùng sâu bọ đầy rẫy. Nơi này, thật có thể để cho người sống sao? Trần Duy Cẩn xiết chặt nắm đấm của mình. Hắn nổi giận. Phải, hắn đang tức giận. Đây chính là nơi ở trước kia của Tiểu Nguyệt. Tại sao Lương gia lại có thể đối xử với một đứa bé vô tội như vậy? Một đứa nhỏ còn chưa biết chuyện, một chút năng lực bảo vệ cũng không có.

Nhớ tới Tiểu Nguyệt, Trần Duy Cẩn lại đau xót. Nàng trở nên như vậy toàn bộ là do Lương gia gây ra. Hắn nhất định phải bắt trên dưới một nhà họ Lương phải trả giá.

Lương thừa tướng đang ngủ say thì giật mình tỉnh dậy, phát hiện ra trong phòng có người lạ thì muốn la lên nhưng hắn không cử động được, cả nói cũng không lên được tiếng.

- Ngài dường như sống rất tốt phải không, Lương thừa tướng? Để cho Lương phu nhân biết được ông lại muốn nạp thêm một tiểu thiếp mới, hẳn đó sẽ là một cảnh tượng đặc sắc...

Người thần bí ngồi ở bên bàn lên tiếng mỉa mai.

Lương thừa tướng nghe xong liền tái mặt, hắn chẳng yêu thương gì một phụ nhân đã luống tuổi mà lúc nào cũng tô son trét phấn dày đến cả mảng to, lại còn độc ác, cay nghiệt như Lương phu nhân. Nhưng chẳng hiểu vì sao, Lương thừa tướng lại cảm thấy rất sợ bà ta, mỗi lần bà ta lên cơn liền đem hắn ra trút hận. Lương thừa tướng tự thuyết phục là bản thân đã rất muốn hưu thê tử của mình lắm rồi, nhưng nề tình phu thê bao nhiêu năm, lại thêm bên nhà Lương phu nhân là một đại thế gia nên mới nhường nhịn tới bây giờ, còn sự thật ra sao có lẽ chính Lương thừa tướng cũng không muốn nói tới.

Dù biết tính ghen của Lương phu nhân rất nặng, nhưng nhìn những nữ nhân tuổi xuân cấp kè lãng vãng trước mắt Lương thừa tướng vẫn không nhịn được ham muốn của mình. Mỗi lần như vậy, Lương phu nhân liền làm lớn chuyện đánh đập gian phụ, chì chiết gian phụ là hắn. Càng nhớ, Lương thừa tướng càng căm giận.

Đến một ngày, hắn thành nghiệp lớn, hắn nhất định sẽ bắt bà ta phục tùng mình, rồi cưới về vô số thê thiếp để đền bù sự chịu đựng bao nhiêu năm qua của hắn.

Một bóng đen khác tiến tới kéo Lương thừa tướng đang nằm trên giường xuống quỳ rạp trên đất, lại giải huyệt cam cho Lương thừa tướng, bị đau nhưng hắn không dám lên tiếng kêu, khó khăn lên tiếng hỏi:

- Người là ai? Muốn gì ở bản thừa tướng?

Người thần bí phất tay, bóng đen kia liền hiểu mà đốt lên một ngọn lửa nhỏ moi cho chiếc đèn cầy trên bàn. Qua ánh sáng le lói, Lương thừa tướng cuối cùng cũng nhận diện được người thần bí đó, hắn liền biến sắc lắp bắp gọi:

- Uy... Uy vương...

Trần Duy Cẩn nhếch mép cười, không thèm nhìn lấy một cái. Hít vào mấy hơi, Lương thừa tướng như lấy lại được tinh thần, cứng miệng nói:

- Ngài làm vậy là có ý gì? Lẽ nào ngài không biết mưu hại mệnh quan triều đình phải bị tội gì sao?

Trần Duy Cẩn lại giễu:

- Bản vương dám đến đây lẽ nào lại còn sợ?

Phải. Người khác có thể sợ, nhưng Uy vương mà sợ thì đâu còn là Uy vương. Hắn không sợ quyền lực, chẳng ngại quyền thế, chính người như hắn mới thật khó đối phó, điều gì có thể làm hắn lay chuyển đây.

Quan trọng hơn là bây giờ, Uy vương không phải đã về vây cánh của tam hoàng tử Nam Thiên Phong sao, lẽ nào lần này hắn đến đây để giết người thủ tiêu?

Càng suy nghĩ, Lương thừa tướng càng sợ hãi, mồ hôi ứa ra như tắm.

- Ngài... muốn gì?

- Không cần sợ hãi như thế. Lần này, bản vương tới là có việc muốn bàn với ngài. Đương nhiên, sẽ không bắt Lương thừa tướng phải chịu thiệt thòi rồi.

Lương thừa tướng nghe thế càng biến sắc.

Thanh Phong cầm quyển sổ quảng trước mặt Lương thừa tướng, Lương thừa tướng run rẩy cầm lên đọc, càng đọc càng tái mặt.

Làm sao có thể? Hắn đã làm việc cực kỳ cẩn thận, làm sao Uy vương lại có thể tìm ra được manh mối, không những vậy, mà lại còn nắm giữ rành mạch những việc hắn làm nữa.

Lương thừa tướng nhìn Trần Duy Cẩn với ánh mắt không thể ngờ được.

Trần Duy Cẩn không tỏ ra biểu tình, chỉ bình bình nói:

- Bản vương muốn người làm một việc. Không biết Lương thừa tướng sẽ đáp ứng không?

Lần đầu tiên trong đời, Lương thừa tướng cảm thấy uy hiếp đến như vậy, là do hắn quá tự mãn với trí thông minh của mình hay trước nay vẫn là xem thường khả năng Uy vương?

Dù là nguyên nhân nào cũng không thay đổi được sự thật bây giờ hắn không có quyền chọn lựa...

23. Chương 23

Một ngày nọ, trong kinh thành lan truyền một tin tức: Lương thừa tướng từ mặt nữ nhi của mình là Lương Tiểu Nguyệt, kể từ bây giờ nàng đã không còn là người của Lương gia nữa. Lương Tiểu Nguyệt là ai? Chính là chính phi của Uy vương Trần Duy Cẩn.

Nhiều người đoán già đoán non, có người cho rằng kể từ khi Tiểu Nguyệt gả cho Uy vương không còn qua lại với Lương gia nên chộc Lương thừa tướng tức giận, lại có người đoán rằng là vì Uy vương bây giờ tình thế bất lưỡng lập với thái tử Nam Thiên Nhất, giữa hai hiền tế Lương thừa tướng quyết định từ bỏ Uy vương, để chứng minh lòng trung của mình với thái tử Nam Thiên Nhất...

Dù họ có suy đoán đến mức nào thì vẫn không cách nào biết sự thật phía sau bức màn và những lời nói đó cũng không bao giờ đến được tai của Tiểu Nguyệt.

Từ trước, Trần Duy Cẩn đã cẩn thận dặn dò hạ nhân trong phủ tuyệt đối không được bàn tán đề đến tai Tiểu Nguyệt, ai vi phạm loạn còn đánh chết, gia đình bị đem bán ra ngoài. Vậy nên Tiểu Nguyệt được bảo hộ kỹ lưỡng, hoàn toàn không hề biết gì về mọi sự bên ngoài. Mà liệu rằng, nếu biết được, nàng cũng có hiểu “từ mặt” là gì không? Nàng còn chẳng ý thức được phụ thân là gì kia mà.

Khi thái tử Nam Thiên Nhất nghe được tin này chỉ nhún mày thầm trách Lương thừa tướng trong lúc này còn làm chuyện. Nhị hoàng tử Nam Thiên Cung vẫn một mặt bàng quan thế sự, nhưng không ai biết được hắn đang suy nghĩ gì. Tam hoàng tử Nam Thiên Phong chỉ hừ lạnh không để ý. Tứ hoàng tử Nam Thiên Thần cũng lâm vào suy tư trong sự gây phiền hà của Lão Khẩu ở kế bên.

Thấy Nam Thiên Thần vẫn lo nghĩ cho Uy vương như vậy, Lão Khấu điên cuồng gào thét:

- Uy vương thật sự đã làm phản rồi...

Lão hoàng đế trên giường bệnh nghe xong chỉ đơn cười nhạt xem như có như không, nhẹ giọng thăm nhủ:

- Đến lúc rồi sao...

Và tình tiết ấy cũng chỉ là một nét bút để tô điểm cho cuộc chiến đang tới hồi quyết liệt trên triều đình kia...

Phủ tứ hoàng tử.

- Ngài có vẻ vẫn bình tâm nha.

Tứ hoàng tử Nam Thiên Thần đang viết chữ ở thư phòng, nghe tiếng nói thì ngẩng mặt lên nhìn, thấy gương mặt của Trần Duy Cẩn như cười như không ở đối diện, ánh mắt hần lóe sáng tỏ vẻ hài lòng. Nam Thiên Thần đặt bút xuống, vẫn giữ vẻ vô ưu cười cười với Trần Duy Cẩn.

- Uy vương ngài đang cực công làm việc như thế, bốn hoàng tử đương nhiên cũng phải làm đúng bổn phận của mình chứ.

Trần Duy Cẩn tiếp tục hỏi:

- Ngài vẫn tin ta?

Nam Thiên Thần vẫn cười nhưng trong mắt lại một tia sắc bén.

- Dù ta không tin ngài, ta cũng phải tin tưởng vào cách nhìn người của ta chứ.

Nếu thật sự Trần Duy Cẩn muốn chọn tam hoàng tử Nam Thiên Phong làm đối tượng ký thác thì ngay từ đầu hẳn đã không tìm tới Nam Thiên Thần. Cũng có thể, tìm đến Nam Thiên Thần là một cách nghi binh, dù sao từ trước đến giờ có thể nói là Nam Thiên Thần đơn phương nhận lấy thành quả do Trần Duy Cẩn tạo ra, dù có bị bỏ rơi, hẳn cũng không có quyền gì trách cứ Trần Duy Cẩn, nhưng suy đi tính lại, Nam Thiên Thần vẫn không tin Trần Duy Cẩn lại phản bội lại hiệp ước, ít nhất người người khiến hẳn có thể làm trái lời hứa không phải là Nam Thiên Phong.

Trần Duy Cẩn cười cười bỏ qua, rồi đi vào vấn đề chính:

- Sắp tới cục diện sẽ có nhiều biến đổi, ta không có khả năng bảo hộ cho ngài nên ngài phải tự lo lấy.

- Bốn hoàng tử tự hiểu.

Nam Thiên Thần nhú mày nói, hẳn cũng không phải loại vô hại vô dụng như bề ngoài hẳn tạo ra, cũng không có ý định sẽ hoàn toàn ỷ lại vào năng lực của Trần Duy Cẩn.

Nhìn thấy nắm tay của Nam Thiên Thần siết chặt, Trần Duy Cẩn khẽ thở dài, không biết có nên nói cho hẳn biết chuyện này hay không. Cuối cùng, Trần Duy Cẩn vẫn úp mở nói:

- Tứ hoàng tử... thật sự chúng ta không phải không có cơ hội thắng đâu.

Nam Thiên Thần liền nhìn Trần Duy Cẩn với ánh mắt kinh ngạc. Lẽ ra theo kế hoạch, nếu như Nam Thiên Thần thật sự không có cơ hội bước lên ngôi đế vị kia, thì hai người sẽ giúp ột người khác bước lên ngôi vị đó, người được đồng tình chọn chính là tam hoàng tử Nam Thiên Phong.

Thái tử là tuyệt đối không thể, đó chính là tử địch một sống một còn. Nhị hoàng tử tâm tư quá âm trầm, nếu hẳn lên ngôi, thật không biết người tiếp theo phải chết có phải là những kẻ lót chân như bọn hẳn hay không. Nhìn qua nhìn lại, người thích hợp chỉ có Nam Thiên Phong, ít nhất hẳn không nặng tâm cơ như hai người kia, chỉ cần sau khi hẳn lên ngôi, Nam Thiên Thần chấp nhận trở thành một vương gia đến đất phong ở một vùng hẻo lánh còn Trần Duy Cẩn buông bỏ toàn bộ quyền lực đi ẩn cư thì cơ hội sống còn vẫn cao hơn.

Trước giờ Nam Thiên Thần luôn nghĩ: sẽ giúp Nam Thiên Phong đăng ngại.

Nếu như... lời Trần Duy Cẩn nói là thật thì.. người cho Nam Thiên Thần có cơ may chạm đến ngôi vị kia chính là...

- Uy vương, ngài nói vậy là có ý gì?

Nam Thiên Thần kích động hồi thúc.

Trần Duy Cẩn không biết có nên để Nam Thiên Thần hy vọng hay không. Dù Nam Thiên Thần có bộ dạng trưởng thành như thế nào thì vẫn không thể thay đổi được việc Nam Thiên Thần cũng chỉ mới hơn mười ba tuổi. Ở độ tuổi Trần Duy Cẩn luôn khát khao chiến thắng và mong muốn nhận được sự thừa nhận của phụ thân mình.

- Hoàng thượng... có suy nghĩ tốt về ngài.

Đầu của Nam Thiên Thần như bị đánh boong một tiếng. Bật lên nụ cười ngờ nghệch. Trước nay, hắn đã luôn hy vọng, luôn hy vọng phụ hoàng sẽ nhìn đến hắn, khen ngợi hắn chỉ một lần. Nhưng vì bảo tồn cái mạng nhỏ, hắn lúc nào cũng phải nhịn nhục, không dám phô bày tài năng. Cái nhìn thờ ơ của lão hoàng đế khi chứng kiến những lúc đó làm hắn thấy hổ thẹn, hắn muốn bùng nổ, muốn nói rằng hắn có thể làm được tốt hơn, hãy nhìn hắn đi...

Hắn rất muốn thét lên rất nhiều như thế.

Cuối cùng, vẫn im lặng.

Phụ hoàng là người hắn tôn kính nhất, sùng bái nhất. Ngài thông minh, ngài tài giỏi, ngài sắc sảo nhưng ngài cũng thật quá vô tình... là người khiến Nam Thiên Thần vừa kính yêu vừa hận.

Nam Thiên Thần kích động chạy tới lay lấy tay Trần Duy Cẩn, liên miện hỏi:

- Ngài nói là thật sao? Không phải gạt ta chứ?

Nhìn đôi mắt kỳ vọng của Nam Thiên Thần, Trần Duy Cẩn trịnh trọng nói:

- Là sự thật. Những việc ta làm bây giờ cũng là ý của hoàng thượng.

Nam Thiên Thần quá bất ngờ không tiếp thu được, cứ mở to mắt nhìn.

Trần Duy Cẩn lại nói:

- Bây giờ không chỉ là bảo toàn tính mạng của mình, chúng ta còn có một trách nhiệm mới.

Nam Thiên Thần nghe thấy lời đó liền bừng tỉnh, hai tay nắm chặt lại, hai mắt nheo lại suy ngẫm.

Đúng vậy! Bây giờ, hắn còn có cả sự uỷ thác của phụ hoàng. Đây là lần đầu tiên cũng có thể là lần cuối cùng hắn được phụ hoàng giao cho, hắn nhất định phải hoàn thành hy vọng của phụ hoàng.

Ngọn lửa quyết tâm bừng cháy mãnh liệt trong đáy mắt của Nam Thiên Thần.

Sắp đến lúc, tứ hoàng tử Nam Thiên Thần người tưởng chừng như vô hại, không có khả năng giành lấy ngôi đế vương bước chân lên đài.

24. Chương 24

Nam Thiên Quân, hoàng đế của Nam Quốc, lên ngôi khi mới mười tuổi dưới sự nhiếp chính của Tần thái hậu, lấy hiệu là Thánh Minh. Sau khi Nam Thiên Quân trưởng thành, Tần thái hậu vẫn không muốn buông quyền lực trong tay mình, Nam Thiên Quân rất bất mãn nhưng khi đó hắn chưa có khả năng đối nghịch với thế lực của Tần thái hậu và Tần quốc công nên đành ỉn nhẫn. Bề ngoài vẫn sắm vai một hoàng đế nhu nhược, cái gì cũng không ngó ngang nhưng sau lưng, Nam Thiên Quân bắt đầu xây dựng thế lực của mình...

Tần thái hậu đương lúc đắc ý nên không đề phòng nhi tử của mình, mắt thấy tình thân dần trở nên xa cách cũng không có ý định hàn gắn. Cứ thế, khoảng cách giữa bà và nhi tử càng lúc càng xa.

Đến một ngày, khi bị chính hoàng nhi của mình kéo ngã từ ghế thái hậu xuống, Tần thái hậu mới tỉnh ngộ. Nam Thiên Quân bây giờ không còn là một đứa trẻ tuý theo sự sắp đặt của bà, đã có năng lực quyết định mọi chuyện, thậm chí còn có sức mạnh để lật đổ gia tộc họ Tần của mình.

Tần thái hậu nhiều lần tự hỏi: nếu biết trước kết cuộc này, năm xưa bà sẽ nhẫn tâm phế bỏ nhi tử thân sinh của mình để Nam quốc thay thành họ Tần hay bà sẽ sớm trao trả quyền lực lại để đổi đường sống cho Tần gia?

Dù trong tâm tưởng của bà có chọn kết quả nào đi nữa thì vẫn không thể thay đổi được sự thật hiện tại. Tần thái hậu không bao giờ có cơ hội để hối hận.

Nhìn nụ cười giễu cợt vô tình của Nam Thiên Quân, Tần thái hậu tự hiểu rằng tất cả đã quá muộn, bà nhắm mắt buông xuôi, chấp nhận tất cả.

Một ngày kia, toàn Nam quốc bị một tin tức làm chấn động: cả gia tộc Tần quốc công bị nhấn chìm trong biển lửa, không một người sống sót.

Có nhiều phỏng đoán là Tần gia đã hết thời vận phạt ý trời nên bị trừng phạt, có người nói Tần gia bị kẻ thù ám toán, nhưng ai lại có đủ năng lực để diệt luôn cả tộc Tần gia như thế...

Hoàng đế Nam Thiên Quân sau khi nghe tin dữ đã bị kích động đến thổ huyết, Tần thái hậu càng bệnh liệt giường, đóng cửa không gặp bất cứ ai.

Nam Thiên Quân lấy danh nghĩa là hậu duệ của Tần gia, đầu đội khăn tang, hạ lệnh cả nước chịu tang ba năm.

Đó là ba năm ảm đạm của Nam quốc, không có một lễ tiệc nào được diễn ra. Nam Thiên Quân lúc ấy đã gánh thay trách nhiệm của Tần quốc công, ngày đêm lao碌, xử lý chính sự. Khi đó, người ta mới biết rằng hoàng đế của họ là người cực tài ba chứ không phải chỉ là một hoàng đế bù nhìn chỉ biết hưởng thụ. Trong ba năm đó, hoàng đế miễn luôn việc đưa tú nữ vào cung, phát chẩn thiên tai...

Ở nhân gian, bá tánh không tiếc lời khen ngợi Thánh Minh Đế Nam Thiên Quân, những lời tốt đẹp cứ thể lan truyền. Chẳng mấy chốc, chẳng mấy ai còn đến sự huy hoàng của gia tộc Tần thị năm xưa, nếu có, chỉ có tiếng “chặc” vang lên tiếc nuối. Tất cả đã đi vào dĩ vãng...

...

Thánh Minh, năm thứ mười, tháng sáu, ngày mười tám, một năm sau ngày Tần gia bị diệt tộc, Tần thái hậu mất.

Thánh Minh, năm thứ mười ba, tháng tám, ngày tám, Thánh Minh Đế lập hậu.

Thánh Minh, năm thứ mười bốn, xảy ra hạn hán, Thánh Minh Đế hạ lệnh mở kho gạo.

Thánh Minh, năm thứ mười lăm, biên giới phía bắc bị xâm lăng, Thánh Minh Đế đích thân dẫn binh ra trận.

Thánh Minh, năm thứ mười tám, tháng giêng, ngày hai mươi, đại hoàng tử ra đời, phong tên Nam Thiên Nhất, lập làm thái tử.

...

Thánh Minh, năm thứ bốn mươi hai, Lương thừa tướng mưu phản, bắt giam cả nhà, chờ ngày định tội...

Ngồi trong ngục, cảm y bào thay bằng áo tù rách nát, mùi hôi thối sộc lên mũi, thỉnh thoảng còn có mấy con chuột chạy qua, cả một ánh sáng cũng không thấy được, Lương thừa tướng vẫn không thể ngờ lại có ngày hấn ra nông nổi này. Tại sao lại ra như vậy? Hấn đã sai chỗ nào?

Bên cạnh Lương thừa tướng đang thất thần là Lương phu nhân đang gào khóc. Tóc tai bà ta rối tung, quần áo nhàu nhúm xộc xệch, bà ta cứ luôn miệng la hét khóc lóc inh ỏi trông chẳng khác nào một người đàn bà bị điên.

- Mau thả ta ra! Ta là thừa tướng phu nhân! Con ta là thái tử phi! Các ngươi không được đối xử với ta như vậy...

Mấy vị thê thiếp khác của Lương thừa tướng cũng không ngoại lệ, tất cả đều bị tổng giam vào ngục, tiếng khóc than thành đàn, chỉ là, họ không dám lớn tiếng kêu gào như Lương phu nhân thôi.

Sau khi suy nghĩ nhiều lần, cuối cùng Lương thừa tướng cũng hiểu ra, người đứng phía sau chuyện này chắc chắn chính là Uy vương Trần Duy Cẩn! Chẳng trách vì sao Trần Duy Cẩn lại buộc hần phải đoạn tuyệt quan hệ với Tiểu Nguyệt, chỉ như vậy, ngày hôm nay Tiểu Nguyệt mới không bị liên lụy.

Trần Duy Cẩn!

Lương thừa tướng càng nghĩ càng tức giận, tại sao Trần Duy Cẩn cứ phải khăng khăng đối nghịch với hần như vậy?

Đúng rồi! Còn Quế Chi! Đến giờ Quế Chi vẫn chưa bị bắt, chắc chắn thái tử đã che chở cho nữ nhi của hần. Phải! Hần vẫn còn thái tử! Nhất định Nam Thiên Nhất sẽ tìm cách cứu hần ra. Hần vẫn còn nhiều tài sản bí mật khác, chỉ cần đem nó ra làm vật trao đổi, nhất định Nam Thiên Nhất sẽ cứu hần ra.

May mắn là nhi tử duy nhất của hần không có ở kinh thành, tránh được một kiếp này. Nhi tử đó chính là mang tất cả kỳ vọng của hần và là người duy nhất kéo dài hương hỏa của Lương gia.

Lương thừa tướng sau khi đã thấu suốt thì đôi mắt không còn vẻ ảm đạm nữa mà loé lên một tia sinh cơ cùng tức giận.

Uy vương. Thù này ta nhất định sẽ trả!

Lương thừa tướng đã suy đoán đúng, việc Lương thừa tướng nuôi dưỡng tư binh ý định mưu phản chính là do hần tiết lộ cho Nam Thiên Phong biết. Nam Thiên Phong liền vui mừng cười to ba tiếng, nghĩ đến việc lại có thể nhờ thêm một cánh tay đắc lực của thái tử thì lại càng đắc chí liền tâu việc này lên với lão hoàng đế. Lão hoàng đế đang bệnh nặng nghe được tin này liền tức giận mà ho mấy tiếng làm cho Trương công công và mấy lão thái y một phen hốt hoảng. Lão hoàng đế hạ chiếu để Nam Thiên Phong lãnh binh đi tiêu diệt đoàn tư binh đó.

Trần Duy Cẩn nghe được tin đây trong lòng lại thầm mắng lão hoàng đế cáo già, lão từ sớm đã biết tất cả, làm gì có việc mà tức giận công tâm tới ối máu chứ. Lão hoàng đế cũng diễn thật đạt đi.

Thật ra, quyển sổ lần trước Trần Duy Cẩn đưa cho Lương thừa tướng chỉ có nửa quyển, ghi về phần tiền tài bất chính của lão, còn phần về đội tư binh bí mật trong bóng tối của Lương thừa tướng thì vờ xem như không biết, để Lương thừa tướng buông lỏng cảnh giác. Mặt khác, hần không có hứa sẽ giữ bí mật chuyện này nha. Trần Duy Cẩn mang một bản sao chép khác đưa đến Nam Thiên Nhất, bây giờ, chắc là đã ở trên tay Nam Thiên Nhất rồi.

Lương thừa tướng, lần này ngươi đừng nghĩ có người sẽ cứu được ngươi.

Phủ thái tử.

Nam Thiên Nhất quăng quyển sổ trên tay xuống, mặt hầm hầm tức giận.

Giới cho Lương thừa tướng! Ngươi lại dám qua mặt bổn thái tử như vậy!

Đương lúc đó, Lương Quế Chi hốt hoảng từ bên ngoài xông cửa vào, sốt ruột gọi:

- Thái tử...

Nàng bình thường xinh đẹp tuyệt luân, nay đến khóc cũng đặc biệt hơn người, nhìn vào liền khiến người khác cảm thấy đau lòng, muốn che chở. Nhưng đáng tiếc, giờ đây nhan sắc của nàng không còn khiến Nam Thiên Nhất xao xuyến nữa mà cảm thấy chán ghét không thôi.

- Thái tử... phụ thân đã bị bắt rồi...

Lương Quế Chi giọng rưng rưng tỉ tê, cầm khăn tay lau nước mắt nên không nhìn thấy vẻ mặt không kiên nhẫn của Nam Thiên Nhất.

Thấy Nam Thiên Nhất mãi không đáp lời, Lương Quế Chi mới ngẩng mặt lên nhìn, vẻ lạnh lùng, tàn nhẫn của Nam Thiên Nhất đập vào mắt nàng. Lương Quế Chi khẽ run rẩy nhưng vẫn cố nài nỉ:

- ... thái tử... phụ thân là vô tội. Ngài nhất định phải cứu phụ thân ra...

Phải rồi, nhất định phải cứu được phụ thân ra, nếu phụ thân không còn, nàng cũng sẽ mất tất cả. Nàng đương nhiên hiểu Nam Thiên Nhất lấy nàng một phần là vì nhan sắc của nàng nhưng phần lớn lại vì giá trị của Lương thừa tướng. Hẳn là thái tử, muốn nữ nhân thế nào mà không được, chỉ có quyền lực mới là cái hắn xem trọng. Nếu Lương phủ mất, nàng sẽ không còn giá trị lợi dụng nữa, đến lúc đó, Nam Thiên Nhất sẽ đối xử với nàng như thế nào đây?

Không! Nàng không chấp nhận mất tất cả như vậy! Nàng là thái tử phi! Tương lai, nàng chính là hoàng hậu!

- Thái tử...

Nam Thiên Nhất vẫn không nhúc nhích, Lương Quế Chi cắn môi, siết chặt khăn tay, lại lên tiếng ngon ngọt:

- Thái tử, thiếp biết một bí mật...

Nam Thiên Nhất vẫn bất động, Lương Quế Chi liều mình nói tiếp:

-... thiếp biết... phụ thân vẫn còn nhiều tài sản cất giấu khác. Phụ thân làm rất bí mật, thiếp chỉ tình cờ mà biết được. Nếu như thái tử có thể cứu được phụ thân ra, nhất định, nhất định phụ thân sẽ báo đáp thái tử.

Nam Thiên Nhất không nghe nổi nữa, phì cười. Lương Quế Chi nghe giọng cười Nam Thiên Nhất chẳng hề cảm thấy nhẹ lòng mà lại thấy lo sợ nhiều hơn.

- Ha ha ha... Nếu từ đầu Lương cầu tặc kia thành thật thì có lẽ bốn thái tử còn suy nghĩ lại. Đáng tiếc! Đáng tiếc!

Lương Quế Chi biết việc không xong, lại cố gắng thay đổi tình thế:

- Thái tử, làm sao ngài lại nói phụ thân như vậy. Phụ thân trước giờ luôn trung thành với thái tử.

Nghe vậy, Nam Thiên Nhất lại càng cười lớn, trừng mắt nói với Lương Quế Chi, nhấn mạnh:

- Ta nói... Lương thừa tướng xong rồi! Cả nàng cũng vậy...

Lương Quế Chi như bị sét đánh ngang tai, bước chân run lẩy bẩy thụt lùi, không tin được mở to mắt nhìn Nam Thiên Nhất.

- Lương thừa tướng hết thuốc cứu rồi. Còn cái này là của nàng.

Dứt lời, Nam Thiên Nhất quăng cho Lương Quế Chi một phong thư, Lương Quế Chi chết đứng khi nhìn thấy dòng chữ trên đó: Hưu thư.

Lương Quế Chi không chấp nhận sự thật này, chăm chăm nhìn Nam Thiên Nhất không tin nổi:

- Ngài đang đùa Quế Chi sao? Ngài làm sao có thể đối xử Quế Chi như vậy được...

Không thèm nghe lấy một lời, cũng chẳng một câu giải thích, Nam Thiên Nhất cho gọi người vào ra lệnh:

- Lương Quế Chi bây giờ không còn là thái tử phi nữa. Hãy đưa nàng ta tới đại lao hội hợp với Lương gia đi.

Hai tên tùy tùng tiến lên bắt lấy hai tay Lương Quế Chi kéo đi, Lương Quế Chi không chấp nhận, điên cuồng giãy giụa thoát khỏi sự khống chế của hai người đó, lớn tiếng nói:

- Thiếp không chấp nhận. Thái tử. Ngài không thể đối xử với ta như vậy...

Bàn tay đang cầm tờ thư run rẩy đưa lên, đôi mắt hiện lên sự bất cam, Lương Quế Chi xé nát bức thư đó.

- Ta không muốn. Ta không chấp nhận...

Nam Thiên Nhất chán ghét, không kiên nhẫn quát:

- Dẫn đi.

Lần này, hai tên tùy tùng không nường tay nữa, kẹp chặt lấy Lương Quế Chi lôi đi. Lương Quế Chi vẫn điên cuồng gào thét:

- Thái tử, ngài không được làm vậy. Ta không đi! Ta không đi! Các người buông tay ra! Ta là thái tử phi! Ta là thái tử phi...

Thái tử, ngài không thể tàn nhẫn như vậy...

25. Chương 25

Uy vương phủ.

Hôm nay, Trần Duy Cẩn không ra ngoài, thanh thanh thơi thơi ở nhà với Tiểu Nguyệt.

Tiểu Nguyệt đang vẽ tranh, còn Trần Duy Cẩn thì nằm lười trên ghế dài. Sau khi vẽ tranh xong, Tiểu Nguyệt cảm thấy có gì đó không đúng, suy nghĩ một lúc mới nhìn Trần Duy Cẩn hỏi:

- Hôm nay, chàng không đi đâu sao?

Nghe Tiểu Nguyệt hỏi vậy, Trần Duy Cẩn buồn bực, vì thường ngày hắn luôn tối mịch mới về nên sự có mặt của hắn vào ban ngày khiến Tiểu Nguyệt cảm thấy kỳ lạ sao? Sinh hoạt vào buổi sáng của nàng được mặc định không có Trần Duy Cẩn ở bên. Vì vậy, nàng mới không quần lấy hắn như lúc tối mà xem hắn như vô hình không để ý tới?

Trần Duy Cẩn thở dài, không nỡ trách nàng, nhẹ nhàng nói:

- Hôm nay là ngày đặc biệt. Ta sẽ không làm việc mà ở bên cạnh nàng, được không?

Tiểu Nguyệt theo quán tính gật đầu, xong trầm tư suy nghĩ lời của Trần Duy Cẩn, lại hỏi:

- Vậy ngày mai chàng sẽ không có, phải không?

Trần Duy Cẩn cười khở gật đầu:

- Ừ.

Tiểu Nguyệt dường như đã hiểu “ngày đặc biệt” là có ý gì, là hôm nay, dù trời chưa tối, nàng vẫn có thể ở bên Trần Duy Cẩn. Nghĩ thế, Tiểu Nguyệt liền lon ton chạy tới ngồi cạnh Trần Duy Cẩn và hơi dựa vào hắn.

Trần Duy Cẩn buồn cười, tiểu nường tử của hắn đã hiểu ra rồi sao?

Trần Duy Cẩn khẽ siết tay ôm Tiểu Nguyệt vào lòng, bỏ toàn bộ những suy tính mệt mỏi qua một bên. Bên cạnh Tiểu Nguyệt chính là thời gian hắn cảm thấy dễ chịu nhất. Nàng nhu thuận, nàng tĩnh lặng khiến hắn cảm thấy thật bình an, thật nhẹ nhõm.

Trần Duy Cẩn nhắm mắt hưởng thụ hạnh phúc chỉ thuộc về hắn, thời gian cứ thế trôi qua, Tiểu Nguyệt vẫn ngồi yên như vậy mà không cảm thấy có gì khó chịu.

Đến khi mở mắt ra, Trần Duy Cẩn nở nụ cười hiếm hoi với Tiểu Nguyệt:

- Lúc này, nàng vẽ tranh sao?

Tiểu Nguyệt gật đầu.

- Chúng ta đi xem.

Tiểu Nguyệt gật gật đầu rồi đứng lên, Trần Duy Cẩn vẫn giữ tư thế ôm lấy một bên eo của nàng bước tới.

Bức tranh Tiểu Nguyệt vẽ rơi vào mắt của hắn, nàng không phải vẽ theo kiểu thuỷ mặc hay bất cứ loại nào mà hắn từng thấy qua. Nhìn bức tranh của nàng cứ như đang nhìn thấy cảnh vật trước mắt nàng lúc đó, chính xác đến từng cọng cỏ.

Hắn khẽ thở dài, tự hiểu rằng nàng vẽ là vẽ lại cảnh vật mà nàng đã từng nhìn thấy, dù cảnh ấy có đẹp đến thế nào, nàng cũng chỉ nhớ được hình dạng chúng mà không bao giờ hiểu được tình ý trong đó.

Nàng học cầm, nàng có thể đàn, nhưng không thể hiểu được ý cầm.

Nàng chơi cờ, nàng có thể ứng biến tốt nhờ trí nhớ, không thể hiểu được sự sâu xa trong từng bước cờ.

Nàng có thể đọc thơ, nhưng không thể làm được một bài thơ đơn giản nhất.

Tiểu Nguyệt thấy Trần Duy Cẩn cầm bức tranh của mình xem thật lâu, không biết hắn suy nghĩ gì nên hướng mắt chờ đợi.

Chợt tỉnh lại, nhìn thấy ánh mắt thuần khiết của Tiểu Nguyệt, Trần Duy Cẩn mới xoa đầu nàng, cười nhẹ nói:

- Nguyệt Nhi vẽ rất đẹp nha. Nàng làm tốt lắm.

Nghe vậy, Tiểu Nguyệt cảm thấy vui nhẹ nhàng cười gật đầu.

Trần Duy Cẩn lại đau lòng.

- Nguyệt Nhi!

Tiểu Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn Trần Duy Cẩn, thấy biểu tình nghiêm túc của hắn thì hơi rụt lại nhưng vẫn chờ đợi.

- Nàng chỉ được nghe lời của ta, những lời của người khác... nàng thích nghe thì nghe, không nghe cũng không sao... bởi vì, họ có ác ý muốn làm nàng bị tổn thương.

- Tổn thương?

- Phải. Bên ngoài, có rất nhiều người xấu, họ không muốn chúng ta hạnh phúc, nên sẽ nói những lời làm tổn thương nàng.

- Họ nói cái gì để “tổn thương” Tiểu Nguyệt?

Đang phút lảng mạn, Trần Duy Cẩn bị Tiểu Nguyệt làm cho cứng miệng, họ sẽ nói cái gì? Hắn có thể nói ra sao? Nói nàng đã bị Lương phủ từ mặt? Tiểu Nguyệt hiểu được “từ mặt” là gì sao? Nói là Lương phủ bị tổng giam mưu phản? Nói là...

Trần Duy Cẩn rớt mồ hôi hột.

- Là... những lời làm nàng cảm thấy buồn, nàng sẽ khóc... như là... nàng sẽ không thể ở bên ta nữa...

Tiểu Nguyệt liền hoảng sợ, co rúm người lại, nấp vào người Trần Duy Cẩn. Trần Duy Cẩn liền cảm thấy hối hận, ôm lấy nàng trấn an.

- Nàng đừng sợ, đó chỉ là lời nói, sẽ không thành sự thật được.

Tiểu Nguyệt đang dúm mặt vào ngực hắn khó khăn lắm mới ngẩng lên được, hai mắt đỏ au nói:

- Tiểu Nguyệt không nghe. Tiểu Nguyệt chỉ tin lời Cẩn thôi.

Trần Duy Cẩn vỗ về nàng an ủi:

- Ủ, Nguyệt Nhi chỉ cần nghe theo lời ta thôi... ngoan...

Tiểu Nguyệt vẫn ôm chầm lấy Trần Duy Cẩn, dù có những lời hứa hẹn của hắn vẫn làm cho nàng cảm thấy sợ hãi. Đôi tay đang nắm lấy áo của hắn khẽ run lên từng hồi.

Bây giờ, nàng đã hiểu thêm nhiều thứ, biết tắm rửa, biết thay y phục, cũng biết được người nào tốt với nàng. Bởi vì trước kia nàng đã bị bỏ đói thời gian dài nên cơ thể rất nhỏ bé, gầy yếu, tay cũng có rất nhiều vết chai. Sau này, Thanh Ca được phân đến đặc biệt chăm sóc nàng, những vết chai trên tay nay đã biến mất, da dễ được dưỡng cho trắng nõn, mềm mại, nhưng vẫn có nhiều vết thương mãi không thể biến mất, nhất là những vết sẹo trong trái tim của nàng.

Trong thế giới của nàng, đến bây giờ, mọi thứ thật xa cách, tất cả đều lạnh lẽo, chỉ có duy nhất một mình Trần Duy Cẩn mang tới hơi ấm cho nàng. Nàng rất sợ, rất sợ phải mất đi nơi ấm áp duy nhất đó.

Trong vô thức, thầm thì:

- Cẩn... đừng bỏ rơi Tiểu Nguyệt...

26. Chương 26

- Thả ta ra! Thả ta ra!

Trong đại lao vang lên những tiếng gào thét, nghe giọng ấy, Lương phu nhân liền giật mình tỉnh dậy, mơ màng màng:

- Là Quế Chi. Chính là giọng của Quế Chi. Quế Chi đến cứu chúng ta...

Nghĩ vậy, Lương phu nhân lịch lịch bò dậy tới cửa nhà lao ôm lấy thanh chắn chờ đợi. Trái với sự mong đợi của Lương phu nhân, Lương thừa tướng cảm thấy mọi chuyện dường như không ổn. Một lúc sau, Lương Quế Chi từ bên ngoài bị áp giải vào, cánh cửa gian phòng nhốt Lương thừa tướng và Lương phu nhân được mở ra. Những tên lính thô bạo xô Lương Quế Chi vào trong, Lương Quế Chi mất đà ngã bịch dưới đất.

- Quế Chi, Quế Chi...

Lương phu nhân hốt hoảng lại đỡ Lương Quế Chi dậy.

- Tại sao lại như vậy? Con không phải tới cứu mẫu thân sao? Tại sao lại như vậy?

Lương Quế Chi nằm trên đất bật lớn tiếng khóc, bỏ mặc Lương phu nhân. Lương phu nhân tuyệt vọng la lên:

- Hết rồi! Hết rồi! Mất hết rồi!

Mấy người thê thiếp bị nhốt trong những gian khác mắt thấy Lương Quế Chi cũng bị tổng giam, biết là không còn hy vọng nữa, cũng bắt đầu bật khóc, thoáng chốc loạn thành đàn. Lương thừa tướng không chịu nổi nữa lên tiếng quát:

- Im hết đi! Quế Chi, con nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Lương Quế Chi không nghe, vẫn khóc nức nở.

- Con không nói ra làm sao phụ thân có thể giải quyết.

Lương Quế Chi nghe vậy, buông tay đang bưng mặt ra, trừng mắt nhìn Lương thừa tướng căm hận, gất gỏng:

- Còn giải quyết được gì nữa? Thái tử đã bỏ Lương gia rồi, đã hừ ta rồi!

Lương thừa tướng choáng váng. Không, thái tử sẽ không bỏ rơi hắn như vậy. Không phải Nam Thiên Nhất còn muốn dựa vào thế lực của hắn sao?

- Làm sao có thể? Làm sao có thể?

Lương thừa tướng không chấp nhận, chụp lấy hai vai Lương Quế Chi, bắt nàng nhìn thẳng vào hắn, gặng hỏi:

- Con có nói cho thái tử biết được những điều cha đã dặn không? Hắn chưa biết phải không? Nếu biết làm sao lại có thể...

Lương Quế Chi không chịu nổi nữa, vùng thoát khỏi tay Lương thừa tướng, làm Lương thừa tướng ngã lăn ra đất. Nàng ta gào thét:

- Hắn biết! Hắn đều biết cả rồi!

- Quế Chi...

Lương Quế Chi khinh thường liếc nhìn Lương thừa tướng, bật cười giễu:

- Hắn nói... Lương gia xong rồi.

Lương thừa tướng nghe đến đây không chịu nổi nữa, mặt trắng bệch, co rút một cái rồi phun ra một ngụm máu. Lương phu nhân hét hoảng chạy tới đỡ hắn lên:

- Lão gia. Lão gia...

Lương thừa tướng hai mắt mờ mịt, mấp máy nói:

- ... xong rồi...

Tin tức thái tử hư thê trong chớp mắt lan truyền khắp nơi.

Trong cung, lão hoàng đế vẫn không tỏ thái độ gì, cứ nhắm mắt dưỡng thần.

Phượng hoàng hậu sợ Lương gia liên lụy Nam Thiên Nhất còn không kịp lấy gì mà phản đối.

Khi Phượng Thành biết được tin này, hắn mở to mắt suy sụp, liên tục lắc đầu.

- Tại sao Thiên Nhất lại làm ra chuyện này. Mọi chuyện vẫn chưa ngã ngũ, hắn làm như vậy sau này còn ai dám theo hắn nữa.

Ở bên Trần Duy Cẩn cũng đã nghe thái tử hư thê, bật tiếng cười:

- Thái tử hành động thật là dứt khoát.

Mấy hôm sau, trong đại lao giam giữ Lương thừa tướng, nơi đã mất đi sinh khí, Trần Duy Cẩn thông thả bước từng bước tiến tới trước gian phòng của Lương thừa tướng.

Lúc đầu, Lương thừa tướng còn không chú ý đến, Lương phu nhân sau nhiều ngày gào khóc, sớm đã kiệt sức, còn Lương Quế Chi từ hôm bị bắt vào đây vẫn mặc y phục cao quý biểu hiện cho địa vị thái tử phi của nàng, sớm đã nhào nát, dơ bẩn không chịu được. Đầu tóc nàng rối tung, hai mắt thâm quầng, môi nứt nẻ, nào còn dáng vẻ của kinh thành đệ nhất mỹ nhân chứ. Lương Quế Chi nhìn thấy Trần Duy Cẩn, cay độc hỏi:

- Uy vương? Người đến đây làm gì?

Lương thừa tướng trong lúc thất thần nghe đến “Này vương” thì vô thức ngược mặt lên nhìn, mãi một lúc sau mới lấy lại ý thức.

- Uy vương.

Nhìn hai phụ tử Lương gia nhìn mình bằng cặp mắt căm hận, Trần Duy Cẩn trong lòng không khỏi khen: “quả không hổ danh là người một nhà, vẻ độc ác cũng giống hệt nhau...”. Lại âm thầm may mắn là Tiểu Nguyệt của hắn không thuộc về Lương gia.

- Lương thừa tướng vẫn khỏe chứ?

Lương thừa tướng nhìn thấy điệu bộ mỉa mai của Trần Duy Cẩn, cơn tức lại bộc phát, cay nghiệt gần từng chữ:

- Người chính là người đã tính kế Lương gia?

Trần Duy Cẩn cười như không cười, cũng không lên tiếng phủ nhận.

- Tại sao? Lương gia đã đắc tội gì với người chứ? Chẳng lẽ người đem lòng căm hận vì cuộc hôn nhân với Tiểu Nguyệt...

Nghe tên Tiểu Nguyệt từ miệng Lương thừa tướng phát ra, Trần Duy Cẩn liền phát ra lãnh khí, trầm giọng cảnh cáo:

- Người không có quyền nhắc đến tên của nàng.

Lương thừa tướng bất ngờ, lại cười chua xót nói:

- Phải rồi. Người vì nó mà phí bao công sức buộc ta phải đoạn tuyệt quan hệ, để ngày hôm nay không liên lụy nó đi.

Trần Duy Cẩn không trả lời.

- Vì một nữ nhân như thế... đáng sao?

- Nàng là thê tử của ta!

Câu khẳng định của Trần Duy Cẩn vang lên đập mạnh vào tai từng người. Ai lại ngờ được một hung vương như Trần Duy Cẩn lại xem trọng một nữ nhân như thế, lại còn là một kẻ gốc chữ.

Lương thừa tướng cố gắng bám trụ vào hy vọng cuối cùng:

- Nếu người xem nó là thê tử của mình, vậy tại sao lại đối phó với chúng ta như vậy?

- Vì các người đáng tội.

- Người... người... không sợ có ngày Tiểu Nguyệt sẽ biết sao? Người lại đối xử với người nhà của nàng như vậy...

- Nàng sẽ không bao giờ biết được. Và... các người không phải người nhà của nàng.

Trần Duy Cẩn không còn kiên nhẫn để đôi co với Lương thừa tướng nữa, hất quay đầu bước đi. Khi đi ngang gian nhà lao giam giữ những thê thiếp của Lương thừa tướng, một phụ nhân hơn ba mươi từ bên trong lao ra, nếu không có thanh củi chắn, chắc chắn bà ta sẽ không ngần ngại mà ôm chầm lấy chân Trần Duy Cẩn ăn vạ. Người đó chính là tứ phu nhân.

- Uy vương. Uy vương, ngài chính là Uy vương sao?

Trần Duy Cẩn liếc mắt nhìn bà ta, tứ phu nhân trước giờ sống ru rú trong sân, có khi nào được nhìn thấy người có thân phận cao đầu, bây giờ đối mặt với Uy vương, toàn thân lạnh lẽo, khí chất cao quý bất khả xâm phạm phát ra làm bà ta cảm thấy sợ hãi, run lấy bầy.

Lúc này nghe đoạn đối thoại của Trần Duy Cẩn và Lương thừa tướng, bà ta hiểu rằng vị Uy vương cao cao tại thượng này rất quan tâm đến Tiểu Nguyệt đi. Còn thân phận của bà là gì đây? Dù rất sợ nhưng vì cơ hội sống còn nên bà ta vẫn cố gắng nói thành câu:

- Ta... ta... Không, nô tỳ chính là mẫu thân Tiểu Nguyệt. Uy vương, xin ngài hãy niệm tình Tiểu Nguyệt mà cứu nô tỳ đi...

Những người khác khi nghe nàng nói như vậy, có người lo lắng, người ghen tị vì sao bà ta may mắn như thế...

Đây là lần đầu tiên Trần Duy Cẩn nhìn thấy người mẫu thân tàn nhẫn đến cả cốt nhục của mình cũng vứt bỏ. Nếu nói Lương gia có tội, thì tội của bà ta lại càng tăng gấp bội, vì chính bà ta là người trực tiếp khiến Tiểu Nguyệt lâm vào cảnh khốn quẫn.

- Người xứng đáng sao?

Trần Duy Cẩn bỏ lại một câu rồi đi thẳng ra khỏi nhà lao dơ bẩn này. Hắn muốn nhanh chóng quay về tẩy sạch những ô uế nơi này, về nơi có tiểu nương tử của hắn đang chờ đợi, hưởng lấy mùi hương của nàng.

Hắn biết, khi nhìn thấy hắn về, nàng sẽ dịu dàng nở nụ cười và gọi tên hắn.

Cẩn...

- Nguyệt Nhi, gia đình đối với nàng là gì?

Một đêm nọ, Trần Duy Cẩn buông quơ hỏi Tiểu Nguyệt. Tiểu Nguyệt suy nghĩ nghiêm túc rồi trả lời rằng:

- Là Cẩn và lão gia gia.

- Còn ai nữa không?

- Thanh Ca và Thanh Phong có được tính vào không?

Đó là hai người Tiểu Nguyệt tiếp xúc nhiều nhất nha.

Trần Duy Cẩn gật đầu nói:

- Ủ, được.

Tiểu Nguyệt nghe Trần Duy Cẩn đồng ý thì cũng ngờ nghệch mỉm cười gật đầu.

Vẫn chưa tìm được câu trả lời mà mình muốn, Trần Duy Cẩn lại tiếp tục hỏi:

- Vậy còn Lương gia thì sao?

Tiểu Nguyệt nghe thấy liền im lặng, không biết đang nghĩ gì.

- Lương thừa tướng, Lương phu nhân hay như... tứ phu nhân chẳng hạn.

Tiểu Nguyệt trầm lặng một lúc lại nói:

- Không phải là Lương gia sao?

À, nàng bây giờ là người của Trần gia, còn Lương gia là nơi nàng từng sống trước kia, cũng chỉ là từng sống ở đó, không phải là một thành viên, nên Lương gia là Lương gia thôi, không phải nhà của nàng.

Như vậy, Lương gia có xảy ra chuyện gì cũng sẽ không liên quan đến nàng?

Nhưng có một điều Trần Duy Cẩn chắc chắn, so với lúc đầu gặp Tiểu Nguyệt, nàng đã hiểu biết thêm rất nhiều. Trần Duy Cẩn thật ra cũng không muốn đối xử với Lương gia quá quyết liệt. Lỡ như, một ngày nào đó, Tiểu Nguyệt hiểu ra mối quan hệ của nàng và Lương gia, liệu Tiểu Nguyệt có cảm thấy hận hắn không, chắc là nàng sẽ không hối hận, vì nàng chẳng biết hối hận là gì nhưng nàng sẽ cảm thấy đau buồn.

Trần Duy Cẩn tuyệt đối không muốn Tiểu Nguyệt sẽ bị một chút thương tổn nào.

Tư binh mà Lương thừa tướng âm thầm tạo dựng đã hoàn toàn bị dẹp bỏ. Còn về phần gia sản bí mật của Lương thừa tướng cũng đã bị Trần Duy Cẩn bí mật nắm trong tay. Thái tử Nam Thiên Nhất nghĩ rằng phần tiền tài đó đã lọt vào tay tam hoàng tử Nam Thiên Phong, tam hoàng tử Nam Thiên Phong lại không hề biết được sự hiện hữu của nó, vô tình chuốc thêm một mối hận của Nam Thiên Nhất.

Nghĩ đến đây, Trần Duy Cẩn có chút cảm thấy đắc ý, xong lại thầm thở dài tự nhủ:

Tứ hoàng tử à tứ hoàng tử, Trần Duy Cẩn ta đã vì ngài mà dốc toàn lực rồi đó. Ngài cũng phải cố gắng nha...

27. Chương 27

Hoàng cung,

- Hoàng thượng, người đã đến rồi.

Nghe tiếng của Trương công công hồi báo, lão hoàng đế Nam Thiên Quân đang ngồi trên ghế dựa mới một mỗi mở mắt ra. Có một cung tì đi vào, nàng vẫn cúi thấp đầu thi lễ với lão hoàng đế.

Lão hoàng đế lên tiếng gọi:

- Lan nhi, nàng đến rồi.

Nếu có người khác chứng kiến, chắc chắn người đó sẽ kinh ngạc đến mất hồn. Có bao giờ lão hoàng đế cư xử nhỏ nhẹ như thế ai đâu. Đã vậy, trong ánh mắt của lão còn có chút chờ mong và sợ hãi...

Vị cung tì kia mới từ từ ngẩng mặt lên nhìn lão hoàng đế. Đó là một nữ nhân tuổi hơn ba mươi, nhan sắc thanh tú không phải thuộc loại cực kỳ đặc sắc, sự bình thản phát ra từ nàng mang tới một khí chất khác biệt, khiến người đối diện nẩy lên tâm tôn kính. Người đó chính là Lan phi, mẫu thân của tứ hoàng tử Nam Thiên Thần.

Lan phi, tên thật là Thương U Lan, vốn là một tiểu thư thương gia giàu có ở phương nam, nhưng gia đình của nàng bị vu tội mà tan nhà nát cửa, nàng phải về quê tránh nạn. Ở đó, nàng đã gặp được Nam Thiên Quân.

Vốn từ lâu đã nhìn rõ sự tranh đoạt trong gia tộc, bản tính nàng lại không thích tranh giành nên nàng chỉ có một tâm nguyện gả ột người bình thường, gia đình đầm ấm sống hết quãng đời. Nào ngờ, số phận của nàng bước sang ngã rẽ khi Nam Thiên Quân xuất hiện.

Nàng mãi vẫn không thể quên được ngày định mệnh đó. Năm đó, Nam Thiên Quân hơn ba mươi tuổi hấn đột ngột đứng trước mặt nàng, nụ cười tự mãn, dáng vẻ cao cao tại thượng, nói:

“Ta gọi là Quân, là “Quân” của nàng!”

Nàng né tránh, hấn càng tiếp cận. Nàng tự biết mình không thuộc loại mỹ nhân, làm sao nàng lại thu hút hấn? Dù không biết thân phận của hấn, nhưng nàng có thể đoán được hấn không phú thì quý, nàng có đủ tư cách để chấp nhận hấn không? Một người xuất chúng như hấn, nàng lại càng không tin hấn chưa có thê tử, mà nàng chỉ muốn sống một cuộc đời bình lặng.

Hiểu rõ mình và hấn cách biệt đến thế nào nên nàng không dám đem lòng mơ tưởng. Khi đó, có một người đàn ông khác chú ý đến nàng, đó là chủ một tiệm bán bánh nhỏ, nhà hấn không giàu nhưng cũng tạm đủ sống, hấn ngỏ lời mang sính lễ đến để cưới nàng về, nàng chần chừ chưa đồng ý.

Khi Nam Thiên Quân biết được chuyện đó, hấn đã nổi giận, thô bạo chiếm lấy thân thể nàng.

“Nàng là nữ nhân của ta!”

Nàng không chấp nhận, nàng tuyệt đối không muốn bản thân mình trở thành vật phụ thuộc vào hấn. Hấn một bên dụ dỗ, một bên ép buộc nàng phải nghe theo lời của hấn.

“Vì nam nhân kia nên nàng không chú ý đến ta? Vậy... ta sẽ cho hấn biến mất khỏi cõi đời này.”

Nàng biết đó không phải đơn giản là một lời đe dọa, trực giác mách bảo rằng nam nhân trước mặt nàng có khả năng để làm việc đó. Nàng không muốn người vô tội bị liên lụy, đành chấp nhận ở lại bên cạnh hấn.

Sau này nghĩ lại, nàng tự cười bản thân mình. Khi đó, nói nàng miễn cưỡng bị buộc bên cạnh Nam Thiên Quân thì nói rằng nàng lưu luyến muốn ở bên cạnh hấn cũng không sai...

Thời gian đó, nàng chỉ ở trong phòng không bước một bước ra khỏi cửa, Nam Thiên Quân buổi sáng đều có việc đi vắng, chỉ đến tối khuya mới về được. Nàng lúc nào cũng chỉ gặp được hấn trong bóng tối.

“Nàng tuyệt đối không được bỏ trốn. Dù nàng có trốn đến chân trời góc bể nào ta cũng sẽ tìm được nàng...”

“Gọi ta là Quân!”

“Nàng không muốn giúp cho gia tộc của mình minh oan sao?”

“Ta sẽ mang tiền tài, quyền lực bậc nhất thế gian này đặt dưới chân nàng.”

...

Nhưng đáng tiếc, dù hắn có làm gì cũng không thể mang lại nụ cười cho nàng.

Nàng đã từng nghĩ, có lẽ nên thử chấp nhận hắn, xóa bỏ ranh giới, trở thành một thể tử đúng nghĩa của hắn, dù rằng chỉ trong phút chốc. Nhưng đáng tiếc, ông trời lại không cho nàng có cơ hội đó, ngày nàng đưa ra quyết định mở lòng với hắn cũng là ngày thân phận của hắn được bộc lộ. Hắn gọi là Quân, nhưng không phải phu quân của nàng, mà là Nam Thiên Quân, quân vương của thiên hạ.

Tia sinh cơ vừa loé lên trong mắt nàng trong nháy mắt đã tắt ngúm.

Nàng được đưa vào cung, phong làm Lan phi, hắn miễn hết tất cả lễ nghi cho nàng, không cho bất cứ ai đến quấy rầy nàng.

“Ta nhất định sẽ bảo hộ nàng một đời.”

Phượng hoàng hậu lúc đó cũng rất bất mãn nhưng cũng không dám công khai chống đối với quyết định của Nam Thiên Quân.

Kể từ lúc nhập cung, Nam Thiên Quân càng ít lui tới chỗ nàng, nàng trôi nổi trong cung, không biết sống để làm gì, không biết ngày mai của mình ra sao. Biết bao lần thầm ước: nếu như... hắn chỉ là một phu quân bình thường thì hạnh phúc biết bao. Đáng tiếc, hắn không phải phu quân của nàng, nàng cũng không phải là thê của hắn.

Một ngày kia, nàng biết được mình đã mang thai. Nụ cười đã biến mất rất lâu bất giác trở lại trên môi khi nàng sờ vào cái bụng vẫn còn bằng phẳng của mình. Chỉ ít, nàng có một đứa con của hắn. Nàng đã mãn nguyện rồi.

Nào ngờ, dù nàng không động chạm đến ai, người ta vẫn không bỏ qua cho nàng. Thấy nàng mang thai sợ rằng sau này Nam Thiên Quân sẽ vì tình mà thiên vị nhường ngôi cho đứa nhỏ chưa ra đời đó nên đã bỏ thuốc hại bào thai trong bụng nàng và muốn đoạt luôn cả tính mạng của nàng.

Khi Nam Thiên Quân nhận được tin báo, hắn lập tức lao đi, bỏ luôn cuộc họp quan trọng mà chạy đến Nguyệt Lan cung. May mắn là nàng vẫn còn mạng sống, đứa con trong bụng vẫn giữ được.

“Lan nhi, xin lỗi...”

Đề ột đề vương như hắn nói ra tiếng đó là điều khó khăn đến cỡ nào. Nhưng Lan phi vẫn không thể nào bỏ qua cho hắn.

“Chàng đã từng nói sẽ bảo vệ ta. Nhưng, cả đứa con của chúng ta chàng cũng không thể bảo vệ được...”

Kể từ ngày đó, hoàng đế Nam Thiên Quân không bao giờ ghé vào Nguyệt Lan cung lần nào nữa. Mọi người đều cho rằng Lan phi đã bị thất sủng, đứa nhỏ dù khó khăn lắm mới giữ được nhưng sinh ra mang trọng bệnh, đã không còn uy hiếp nào với ngôi vị đế vương kia nên nó được bình an lớn lên dù đôi khi cũng có một số bất trắc.

Nhớ lại chuyện xưa, đến giờ lão hoàng đế Nam Thiên Quân vẫn cảm thấy có lỗi với Lan phi. Nếu năm xưa hắn không cường ngạnh ép buộc nàng có phải bây giờ nàng đã có một cuộc sống hạnh phúc? Nếu hắn không bắt ép nàng phải sống trong cung, phải chăng nàng có thể nở nụ cười vui vẻ?

Hắn biết rõ nàng không thích hợp sống trong hậu cung, nhưng hắn vẫn không thể buông tha nàng, tự huyễn hoặc rằng mình có đủ khả năng bảo toàn cho nàng, nhưng... chỉ toàn mang đến cho nàng bi thương.

Tất cả, chỉ vì nụ cười tình cờ năm xưa hắn bắt gặp.

Nàng không phải xinh đẹp nhất, nhưng nụ cười của nàng lại đẹp nhất mà hắn được thấy. Hắn muốn chiếm giữ nó ỉnh, nhưng hắn đã hoàn toàn thất bại. Thiếu nữ ấy từ khi gặp hắn đã không bao giờ nở được nụ cười nữa.

Vì sự an nguy của nàng, hắn bắt buộc mình không được đến gặp nàng, chỉ có thể âm thầm từ xa nhìn nàng. Mà có lẽ, điều đó cũng hợp ý nàng đi, nàng chẳng phải lúc nào cũng muốn trốn hắn sao. Về sau, hắn lại càng không dám đối mặt với nàng, không dám đối diện với nàng, cứ như vậy trốn tránh mười lăm năm. Suốt mười lăm năm, hắn đã phải chịu giày vò như vậy suốt mười lăm năm.

- Lan nhi... nàng có hận ta không?

Lan phi nghe câu hỏi của Nam Thiên Quân thì nhìn thẳng vào mắt hắn. Hắn đã già thật rồi, làm gì còn vẻ phong lưu năm xưa nữa, đôi mắt cũng không còn tinh tường như trước.

Hận hay không hận?

Hận! Đương nhiên là nàng hận rồi. Hận hắn tự ý bước vào cuộc đời của nàng, lại tùy tiện quăng nàng vào chốn thâm cung. Nhưng mà... nàng chưa từng hối hận vì đã gặp được hắn.

Có yêu mới hận!

Phải. So với hận, nàng lại càng yêu hắn nhiều hơn.

Lan phi chưa xót nói với Nam Thiên Quân:

- Hận? Ngại sợ ta hận ngài sao? Nếu ngài sợ tại sao năm xưa lại bỏ rơi ta không ngó ngàng?

- Lan nhi...

- Tại sao... đến lúc ngài sắp ra đi mới để ta được gặp lại ngài?

Nước mắt của Lan phi từng dòng từng dòng chảy xuống.

Lão hoàng đế như hiểu ra, run rẩy đưa cánh tay già nua của mình lên chạm vào mặt Lan phi. Hắn đã mong ước như vậy biết bao lâu rồi, hắn chỉ mong muốn được chạm vào nàng thôi.

Hoá ra điều này lại đơn giản như vậy. Chỉ cần hắn vươn tay là có thể chạm vào nàng. Vậy tại sao hắn lại phải chịu hành hạ bao nhiêu năm như vậy chứ?

Nước mắt lão hoàng đế cứ như vậy trào ra.

- Là lỗi của ta. Là lỗi của ta...

Lan phi nắm lấy tay hắn, nói trong nước mắt:

- Nếu như lúc trước, ta chịu nhường bước đến gặp ngài, ngài có bỏ mặc ta không...

Lan phi tự hỏi mình có nên tha thứ cho Nam Thiên Quân hay không? Không tha cho hắn cũng chính là làm khổ mình. Nàng đã chịu đau khổ và cô độc hơn mười mấy năm vẫn chưa đủ sao?

Lão hoàng đế nước mắt lại càng nhiều, không nói ra lời.

Nam Thiên Quân cảm thấy ông trời đã đối xử thật tốt với hắn. Ông lấy đi tính mạng của hắn đổi lại cho hắn biết được thế nào là tình thân, để hắn tìm lại được tình yêu của mình. Thật sự, tất cả điều đáng giá...

28. Chương 28

Thánh Minh, năm thứ bốn mươi hai, tháng mười một, ngày hai mươi ba. Hoàng đế băng hà, cả nước để tang.

- Người nói gì? Sau một trăm ngày mới đọc di chiếu nhường ngôi của phụ hoàng?

Thái tử Nam Thiên Nhất túm lấy cổ áo của Trương công công gặng hỏi. Trương công công không nao núng, thành thật đáp:

- Đó chính là ý chỉ của hoàng thượng. Người nói trước kia trong triều mọi việc thế nào thì trong ba tháng tới cứ tiếp tục hành xử như vậy.

Tự biết làm căng không có hiệu quả, Nam Thiên Nhất điên tiết hất mạnh tay làm Trương công công té ngã trên đất. Trương công công cũng không phật lòng, bình thản đứng lên tức trực bên di thể của tiên hoàng. Hắn quả thật cảm thấy bị ai thay cho tiên hoàng, người vẫn còn chưa nhập quan mà các con đã xáo xào muốn tranh đoạt ngôi vị rồi.

Nguyệt Lan cung

- Mẫu phi, người không sao chứ?

Nam Thiên Thần lo lắng hỏi thăm Lan phi, kể từ lúc phụ hoàng hất mất Lan phi đã đóng kín cửa, lặng thầm khóc bên trong. Hắn cũng biết qua việc phụ hoàng và mẫu phi đã làm lành với nhau, nàng đã ở bên cạnh hắn vào những giây phút cuối cùng dù rằng phải cải trang thành một cung nữ.

Lan phi nhìn hắn trù mến, nhẹ nhàng khuyên nhủ:

- Thần Nhi, thời gian tới ngươi nhất định phải bảo trọng, tự lo liệu cho bản thân mình. Ngôi vị đó, có được thì có, không được cũng đừng cưỡng cầu, đều quan trọng nhất chính là bảo hộ bản thân mình...

Cảm thấy như Lan phi đang nói lời trăn trối, Nam Thiên Thần liền hoảng hốt gọi:

- Mẫu phi...

Lan phi hỏi:

- Thần nhi. Mẫu phi vô dụng trước giờ không thể giúp gì được cho con, con có trách mẫu phi không?

Nam Thiên Thần cuống quýt nói:

- Mẫu phi, người đừng nói như vậy. Trước giờ Thần nhi chưa từng có ý nghĩ đó.

Thấy nhi tử của mình hiếu thuận như vậy, Lan phi liền mãn nguyện, cười nhẹ nói:

- Thần nhi. Có những chuyện không thể thay đổi được, con cũng đừng cảm thấy đau lòng. Bởi vì, đó cũng chính là tâm nguyện của mẫu phi...

Nam Thiên Thần nghe thấy liền kinh hoàng, chẳng lẽ...

- Mẫu phi, người...

- Thần nhi, mẫu phi và phụ hoàng của con đã bị chia cách rất lâu rồi...

Nam Thiên Thần xiết chặt nắm tay lại, đau đớn không muốn chấp nhận sự thật.

Buổi chiều ngày tiên đế mất, Trương công công đã đọc di chiếu của tiên đế bắt những phi tử tiên đế đã từng sủng hạnh, kể cả hoàng hậu đều chôn cùng, những người chưa được sủng hạnh thì cho xuống tóc xuất gia.

Lan phi đã biết điều này từ trước nên bình thản đón nhận, khoé miệng còn hiện lên nét cười.

“Thần Nhi, mẫu thân trước giờ không đem lại lợi ích gì cho con, hãy để cái chết của mẫu thân giúp con bớt một gánh nặng...”

“Phượng hoàng hậu... ngươi phải đi cùng ta thôi.”

Ngược lại, ở những nơi khác liền vang lên tiếng khóc oán than, nhất là ở Phượng Hoàng cung, Phượng hoàng hậu không chấp nhận nỗi sự thật này đương trường chết ngất. Sau khi tỉnh lại thì điên cuồng khóc lóc, nài nỉ Phượng Thành cứu bà, nhưng thánh chỉ đã hạ, không tuân theo chính là kháng chỉ, giết cả nhà, làm sao Phượng Thành chấp nhận được.

Trong cung gần như hỗn loạn, mọi người ai nấy đều hoang mang lo sợ cho số phận của mình.

Thái tử Nam Thiên Nhất gương mặt càng lúc càng khó coi, đập vỡ toàn bộ đồ trong phòng, phát tiết lên cơn giận những cung nhân.

Nhị hoàng tử Nam Thiên Cung vẫn một vẻ thờ ơ, bàng quan thế sự.

Tam hoàng tử Nam Thiên Phong lại đặc ý suy nghĩ: nếu như phụ hoàng muốn nhường ngôi cho thái tử Nam Thiên Nhất thì đã công bố chiếu chỉ ngay luôn rồi cần gì phải chờ đợi một trăm ngày sau. Nhất định là trong chiếu chỉ không phải tên của Nam Thiên Nhất. Càng suy đoán, Nam Thiên Phong lại càng khẳng định trong chiếu chỉ truyền ngôi kia chỉ có thể là tên của hắn.

Tứ hoàng tử Nam Thiên Thần tức trực bên linh cửu đưa tiễn phụ hoàng của mình và sắp tới là còn cả Lan phi, mẫu thân của hắn.

Uy vương phủ.

Trần Duy Cẩn hôm nay đóng cửa thư phòng không tiếp kiến ai, ở trong phòng cũng không thắp nến, toàn bộ là một màn tối mờ.

Ba tháng. Đây chính là khoảng thời gian máu chốt. Trong thời kỳ này, hai phe của thái tử Nam Thiên Nhất và tam hoàng tử Nam Thiên Phong lại càng đấu nhau quyết liệt đây. Đây cũng là giai đoạn quyết định sự thành bại của hắn.

Trần Duy Cẩn bắt giặc đưa hai tay mình lên, hai tay trống rỗng nhưng hắn lại cảm thấy nặng trĩu. Chính hai bàn tay này, là hai bàn tay này đã cầm lấy hai chiếu chỉ của lão hoàng đế, à không, phải gọi là tiên hoàng truyền lại. Hai chiếu chỉ đó đương nhiên có hai cái tên khác nhau rồi.

Nam Thiên Quân chết rồi cũng đã suy tính cẩn thận, hắn để lại hai chiếu chỉ truyền ngôi. Một cái là truyền ngôi cho Nam Thiên Thần. Một cái lại để tên người kế vị là Nam Cung Phong. Lão đã để lại sự lựa chọn cho Trần Duy Cẩn, nếu tình thế bắt buộc Nam Thiên Thần không thể nối ngôi, hắn sẽ giúp cho Nam Thiên Phong đăng ngại vị và để cho Nam Thiên Thần trở thành một thân vương, cả đời ở đất phong, không được hồi kinh. Lão hoàng đế đã suy tính mọi đường chỉ để giữ lại mạng cho Nam Thiên Thần.

Việc có hai di chiếu chỉ có Trần Duy Cẩn và Trương công công biết tới.

Dù biết rõ tâm cơ của lão tiên hoàng, Trần Duy Cẩn vẫn không thể kèm được mà buộc miệng mắng:

- Lúc nào chuyện khó xử cũng để lại cho ta...

29. Chương 29

Ngày đưa hoàng đế nhập lăng, các cung phi nổi gót phía sau đoàn tùy tùng. Cả bầu trời một màu trắng của tang thương. Tiếng kèn cất lên, đoàn người bắt đầu rải bước đi. Càng đến gần hoàng lăng, tiếng khóc từ nhóm cung phi càng vang lớn, không biết là họ đang khóc thương cho tiên hoàng hay là đang khóc vì bản thân mình đây.

Phượng hoàng hậu cũng ở trong nhóm cung phi, cứ ngất lên ngất xuống, gần như là được cung nữ kéo theo xuống quảng đường. Trong cả đoàn người nhốn nháo ấy, lại thấy Lan phi thật bình thản, nằng cả một giọt nước mắt cũng không rơi, hiên ngang ngẩng cao đầu bước đi, giống như nơi nàng sắp đến không phải là mộ địa mà là chốn thần tiên vậy.

Đoàn người dần bước vào trong lăng mộ, những người không có bổn phận thì ở bên ngoài đứng đợi. Những cung phi đã vào hoàng lăng đều được sắp đặt nơi an nghỉ của mình, rượu độc được đưa tới, có người không chịu được gào khóc chạy trốn, nhưng cuối cùng họ vẫn bị bắt phải ở lại chốn lạnh lẽo này mãi mãi.

Phượng hoàng hậu biết mình không thể tránh khỏi số kiếp, cả người suy sụp quỳ rạp trên đất.

Trương công công dẫn theo hai thái giám tiến về phía Phượng hoàng hậu, cung kính nói:

- Hoàng hậu, chỗ của ngài ở bên này.

Phượng hoàng hậu nhìn theo hướng tay Trương công công chỉ, đó chỉ là một căn phòng bình thường. Dù rằng sắp chết, Phượng hoàng hậu vẫn không bỏ xuống uy quyền của nàng được. Tại sao nàng không được chôn cùng tiên hoàng?

- Trương công công. Ông lầm rồi.

Trương công công lắc đầu, thê lương đáp:

- Không. Lão nô không lầm. Đây chính là ý chỉ của tiên hoàng.

Phượng hoàng hậu không chấp nhận, giãy giụa không chịu đi, Trương công công thuyết phục không được, khê hắt đầu chỉ thị cho hai thái giám phía sau tiến tới ép hoàng hậu phải rời đi.

Sau khi Phượng hoàng hậu đã ra ngoài, có bóng một người từ từ bước tới. Nhìn thấy người đó, Trương công công liền cúi đầu cung kính gọi:

- Lan phi.

Lan phi không nhìn Trương công công cứ sải từng bước từng bước lại gần chiếc giường Nam Thiên Quân đang nằm trên đó.

Hai mắt hần nhắm nghiền, vẻ mặt thanh thản, khoé miệng còn hiện cả ý cười. Lan phi lúc này không kiềm được nữa, nước mắt cứ thế chảy dài. Mãi một lúc sau, nàng mới khó khăn mở miệng nói:

- Quân... thiếp đã tới rồi.

Trương công công đứng đó cũng xúc động mà rơi lệ, hần đã theo hầu tiên hoàng hơn bốn mươi năm, kể từ lúc tiên hoàng còn là một đứa bé tới khi trưởng thành trở thành một người chí cao vô thượng. Nếu nói có ai biết được từng diễn biến trong cuộc đời của Nam Thiên Quân nhất thì đó chính là Trương công công. Nếu có người hiểu rõ Nam Thiên Quân nhất thì đó cũng chính là Trương công công.

Mối tình giữa tiên hoàng và Lan phi, Trương công công cũng chính là người tổ ngọn ngành. Lan phi là người duy nhất mà tiên hoàng yêu trong cuộc đời của mình, cũng là người mà tiên hoàng cảm thấy đau lòng nhất. Đối với Trương công công, Lan phi mới thật là thê tử mà tiên hoàng thừa nhận.

Cảm thấy thời gian đã trễ, Trương công công tiến tới khê dâng lên một cái hộp. Lan phi nhìn cũng không nhìn cũng hiểu được cái hộp đó chứa thứ gì.

- Lan phi, viên thuốc này sẽ giúp ngài ra đi thanh thản. Ở đây đã không còn chuyện của lão nô nữa. Lão nô... xin kính tiễn ngài.

Nói tới đây, Trương công công bật khóc thành tiếng. Lan phi vẫn không để tâm đến lão. Sau khi lau nước mắt, Trương công công lặng thầm lui ra. Cánh cửa bằng đá của gian phòng nặng nề khép lại, niêm phong mãi mãi.

...

Trong gian phòng bây giờ chỉ còn lại một tia sáng le lói từ chiếc đèn chưa cạn dầu. Khi ánh sáng đó tắt đi, nơi này chỉ còn lại một bóng đen bao phủ.

Trên chiếc giường lớn, Lan phi nằm cạnh Nam Thiên Quân, nàng thủ thủ:

- Quân, bây giờ thật giống như trước kia phải không? Thiếp chỉ có thể gặp chàng trong bóng đêm...

- Quân, chàng có biết khi lần đầu gặp nhau, thiếp cũng đã yêu chàng không?

- Quân, chàng có biết khoảng thời gian trong cung thiếp đã cô đơn đến thế nào không? Chàng lại không đến gặp thiếp...

- ...thiếp thật sự đã rất mệt mỏi...

- Quân, nếu như... có kiếp sau, chàng nhất định phải tìm được thiếp... kiếp sau, dù chuyện gì xảy ra... thiếp cũng sẽ chọn ở bên cạnh chàng... không bao giờ buông tay nữa...

Quân...

Tiếng nói trong phòng từ sớm đã không còn, chiếc hộp đựng thuốc độc vẫn nằm nguyên vị trí không được mở ra.

Ở bên ngoài hoàng lăng đã được đóng kín, mọi người đã dần dần rời khỏi, Nam Thiên Thần vẫn đứng yên tại chỗ, hai mắt hướng về cánh cửa đá vô tình kia.

Màn đêm dần buông xuống, hai mắt của Nam Thiên Thần vẫn chưa một lần rời mắt khỏi vị trí cửa đá đó.

- Tứ hoàng tử...

Nghe tiếng gọi, Nam Thiên Thần mới chậm rãi quay đầu lại nhìn. Trần Duy Cẩn đứng ở đấy nhìn hắn, dù bề ngoài Trần Duy Cẩn không lộ vẻ gì nhưng Nam Thiên Thần vẫn cảm nhận được sự quan tâm của hắn.

Nam Thiên Thần nở nụ cười vô ưu nói:

- Ta không sao.

Trần Duy Cẩn lần đầu cảm thấy nụ cười của Nam Thiên Thần thật khó coi, hắn nói:

- Nếu muốn khóc thì hãy khóc đi.

Nam Thiên Thần phân trần:

- Người có biết đây chính là ước nguyện của mẫu phi không? Nàng không nói nhưng ta biết nàng luôn mong muốn được ở cạnh phụ hoàng. Cả cuộc đời của nàng có lẽ đây là lúc cảm thấy mình hạnh phúc nhất. Bản thân ta không phải là nên vui mừng cho nàng sao? Cuối cùng... cuối cùng nàng đã không còn cảm thấy cô đơn nữa rồi...

Những giọt nước mắt bất giác cứ thế rơi xuống, Nam Thiên Thần như không biết, vẫn tiếp tục nói. Đến cuối cùng, hắn cũng không chịu được mà quỳ xuống khóc thê lương.

Nếu là bình thường, Trần Duy Cẩn nhất định sẽ trách Nam Thiên Thần quá mềm yếu. Nhưng lúc này, để cho Nam Thiên Thần khóc chính là giải pháp tốt nhất. Hắn đã chịu đựng quá nhiều rồi. Trong một lúc mất cả phụ mẫu, bây giờ, hắn đã không còn người thân nữa rồi.

Trần Duy Cẩn xoay lưng về phía Nam Thiên Thần, lạnh nhạt nói:

- Người chỉ có ngày hôm nay để yếu đuối thôi. Ngày mai hãy lau sạch nước mắt đi. Còn rất nhiều việc đang chờ người.

Nam Thiên Thần càng khóc càng lớn tiếng, Trần Duy Cẩn lặng thầm lui về. Đi được một đoạn lại bị Lão Khấu từ trong bụi rậm lao ra, tướng lão lại muốn sinh sự, Trần Duy Cẩn liền cảnh giác. Nào ngờ, Lão Khấu lại nước mắt ngấn nước mắt dài cảm tạ hắn:

- Uy vương, cảm ơn. Đứa nhỏ đó quá cứng rắn, người lớn như ta còn không chịu được thế mà nó cứ gồng ép bản thân mình. Ta lại không có cách nào để an ủi nó...

Trần Duy Cẩn trợn mắt nhìn Lão Khấu, một lão già hơn năm mươi tuổi, mặt mày hung tợn, râu tóc xùm xuề lại bật khóc như một đứa trẻ thật làm cho Trần Duy Cẩn không thể khen tặng, càng nhanh chân rời đi.

30. Chương 30

Đã qua nhiều ngày mà bên thái tử Nam Thiên Nhất vẫn án binh bất động, không phù hợp với cách làm việc của Nam Thiên Nhất lắm. Sợ rằng Nam Thiên Nhất và Phượng Thành đã giải hoà. Đó chính là điều mà Trần Duy Cẩn e ngại nhất.

Thời gian gần đây, tâm tình của Trần Duy Cẩn càng lúc càng bất an, lần hành động tiếp theo của Nam Thiên Nhất sẽ là một hồi kinh thiên.

Trần Duy Cẩn bây giờ đã bị Phượng Thành nhận định là thành phần máu chốt cần bị loại bỏ, sự nguy hiểm càng lúc càng tăng cao.

Nếu hắn chỉ có một mình, có lẽ hắn sẽ không sợ những mưu kế người ta bày ra, nhưng bây giờ, hắn lại còn có Tiểu Nguyệt. So với bản thân, hắn lại càng lo cho an nguy của nàng hơn.

- Nguyệt Nhi, nàng nghe ta nói. Có thể sắp tới ta sẽ đưa nàng rời khỏi đây.
 - Là đi du ngoạn giống lần trước sao?
 - Ủ. Là đi du ngoạn. Nhưng mà, ta sẽ không cùng đi với nàng được.
 - Vậy Tiểu Nguyệt không đi.
 - Nguyệt Nhi. Ta sắp có việc quan trọng phải làm, nếu nàng ở đây sẽ làm ta không an tâm. Nàng xem như đi du ngoạn một thời gian được không? Đến lúc xong việc, ta nhất định sẽ rước nàng về.
 - Tiểu Nguyệt sẽ làm liên lụy Cẩn sao?
- Dù rằng không muốn Trần Duy Cẩn cũng phải gật đầu.
- Đúng vậy. Nên nàng nhất định phải nghe lời ta.
- Tiểu Nguyệt buồn bã cúi mặt, vẫn miễn cưỡng nhận lời.
- Tiểu Nguyệt chờ Cẩn đến rước Tiểu Nguyệt về.

Vài ngày sau, có tin báo khẩn:

- Đội quân bị tập kích?
- Gia, gần nơi đóng binh đạo gần đây hay xuất hiện sơn tặc quấy nhiễu, làm thiệt hại binh lực... Liệu đây có phải là âm mưu của Phượng Thành không?
- Bên phía Phượng Hàn vẫn chưa điều tra được nơi cất giấu tư binh sao?
- Phải.

Đã điều tra một thời gian dài, Trần Duy Cẩn vẫn không thể nào biết được vị trí đoàn tư binh bí mật được Phượng gia nuôi dưỡng. Quả nhiên, không hổ là con cờ cuối cùng của Phượng gia, Phượng Thành che giấu thật quá kỹ càng. Đám sơn tặc kia có lẽ cũng là một phần trong tư binh của Phượng gia.

- Ta sẽ đến đó dò xét.

Thanh Phong nghe vậy liền hốt hoảng ngăn cản:

- Gia, đây chính là âm mưu của Phượng gia ép ngài phải lộ diện.
- Phải. Nhưng ta có lựa chọn khác sao? Nếu may mắn, có thể sẽ nắm được vị trí đoàn tư binh của Phượng gia. Nếu không, ngồi đây cũng chỉ là chờ chết.

Biết Trần Duy Cẩn đã hạ quyết tâm, Thanh Phong không dám nhiều lời nữa.

- Gia, thuộc hạ đi cùng với ngài.
- Không. Thanh Phong, người phải ở lại đây.

- Gia!

- Ta muốn người ở lại bảo hộ cho Tiểu Nguyệt.

Thanh Phong cúi gầm mặt không phản đối nữa, hẳn cũng một phần hiểu được địa vị của Tiểu Nguyệt trong trái tim của Trần Duy Cẩn. Nếu nàng có bất trắc, sẽ ảnh hưởng rất lớn tới tâm lý của Trần Duy Cẩn.

Đang lúc căng thẳng như vậy, bất ngờ lại vang lên một tiếng cười đùa:

- Ha ha, tiểu tử. Hình như người đang gặp khó khăn.

Trần Duy Cẩn liền biết người vừa nói đó là ngoại công đã bỏ nhà đi biệt bấy lâu nay.

Hoàn lão đột ngột xuất hiện ngồi gác một chân lên bàn làm việc của Trần Duy Cẩn, trách mắng:

- Về mặt người như vậy sao? Nhìn thấy lão già ta về không vui à?

- Gia gia, Duy Cẩn mừng còn không kịp nữa là. Lần này ngài về định ở bao lâu đây?

Hoàn lão hừ lạnh, lại đổi một tư thế bất nhã khác.

- Lão già ta là biết người đang khó khăn nên có ý tốt về giúp đỡ người đây.

- Thế thì sắp tới an nguy trong phủ dựa vào gia gia rồi.

Trần Duy Cẩn về ngoài thờ ơ đáp, nhưng trong bụng cũng thầm mừng, võ công của Hoàn lão có thể độc bá một phương, dù rằng tính khí lão quái gở nhưng khi gặp chuyện vẫn có thể tin tưởng được. Có lão ở đây, hẳn sẽ thêm một phần an tâm.

- Thanh Phong, chuẩn bị ngựa. Ta sẽ lập tức xuất phát.

- Dạ.

Thanh Phong đi rồi, Trần Duy Cẩn lại nghiêm túc nhìn Hoàn lão nhờ vả:

- Gia gia, chắc ngài cũng một phần hiểu được tình cảnh bây giờ của Duy Cẩn. Bây giờ Duy Cẩn cần ra biên ngoại, an toàn của Tiểu Nguyệt trông cậy vào ngài. Nếu như... nếu lỡ như có chuyện gì bất trắc xảy ra, hãy đưa Tiểu Nguyệt trốn đi...

Hoàn lão cũng biết nặng nhẹ, nhưng hẳn thật sự không thích tôn tử của mình nghiêm túc như vậy nên vờ không nghe, bịt lấy hai tai mình lại nói:

- Được rồi. Người nói thật nhiều. Không cần phải đi cáo biệt Tiểu Nguyệt sao? Mau mau đi đi.

Trần Duy Cẩn thở dài một hơi, quay người đi. Được vài bước, Trần Duy Cẩn lại dừng chân, nhìn Hoàn lão nói:

- Gia gia, người cũng phải bảo trọng.

Hoàn lão vẫn vờ bịt lấy hai tai, nhưng gương mặt hiện ra một chút thẳng thắn.

31. Chương 31

Sau khi Trần Duy Cẩn rời phủ được gần mười ngày thì bất ngờ một đêm, Uy vương phủ bị quân lính bao vây.

- Bắt tất cả lại, không được để xống!

Hoàn lão đang đùa nghịch với Tiểu Nguyệt, thì có một nô tì hốt hoảng chạy từ ngoài vào bẩm báo:

- Nguy rồi! Nguy rồi! Vương phủ bị bao vây rồi...

Trong mắt Hoàn lão liền hiện ra một tia sắc bén, không còn vẻ đùa cợt thường ngày nữa, lão lập tức ra lệnh cho Thanh Phong:

- Người đi xem chuyện gì xảy ra.

Thanh Phong liền biến mất.

Thấy mọi người loạn thành đoàn, Hoàn lão lên tiếng gắt:

- Các người sợ hãi cái gì? Đây là vương phủ! Không phải nói muốn bắt người là bắt được!

Trong chốc lát, Thanh Phong đã trở lại, nói nhỏ bên tai Hoàn lão. Hoàn lão nghe xong liền tức giận, tay xiết đến mức nổi đầy gân xanh.

- Giải cho Phượng Thành. Người là đang ý thế hiếp người sao.

Tiểu Nguyệt lo lắng nhìn hai người, chẳng ai nói cho nàng biết chuyện gì đang xảy ra.

Hoàn lão đang tức giận vẫn cố gắng kiềm chế, nhìn sang Tiểu Nguyệt thở dài một hơi, nói với Thanh Phong.

- Người đưa Tiểu Nguyệt đi trước đi.

- Gia gia, sao Tiểu Nguyệt phải đi?

- Tiểu Nguyệt, người xấu đến rồi. Nếu người không đi, sẽ bị người xấu bắt đó. Người không nhớ Cẩn nhi đã bảo người phải nghe lời sao?

Tiểu Nguyệt trần trừ chốc lát cũng gật đầu, nghe theo lão phân phó.

Thanh Phong không nhiều lời, liền tiến tới bắt lấy cổ tay Tiểu Nguyệt kéo đi.

Đột ngột, Hoàn lão gọi lại:

- Thanh Phong! Bảo hộ Tiểu Nguyệt bình an.

Thanh Phong gật đầu đáp ứng rồi biến mất khỏi tầm mắt của Hoàn lão.

Đợi cả hai đi rồi, Thanh Ca mới lên tiếng hỏi:

- Lão thái gia. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ... vương gia gặp chuyện sao?

Hoàn lão khó khăn nói:

- Cẩn Nhi... Cẩn Nhi nó bị mất tung tích.

- Mất... mất tích? Vương gia?

- Phượng gia lại vu cáo nó mưu phản. Phượng Thành! Người được lắm! Nếu tôn tử của ta có bề gì, dù chết ta cũng phải lôi cả Phượng gia theo.

Ở quán rượu nhỏ trong một địa phương phía Bắc.

- Người nghe nói gì chưa? Uy vương bị định tội mưu phản.

- Cái gì? Làm sao có thể được? Chẳng phải Uy vương là chiến thần của Nam Quốc sao?

- Thời buổi rối ren, chuyện gì cũng có thể xảy ra được.

- Ta còn nghe Uy vương phủ đã bị niêm phong rồi, còn Uy vương tới giờ vẫn chưa xuất hiện...

Có một nam nhân mặc quần áo thô, đầu đội nón rộng vành chậm bước ngang qua, hẩn lưu tâm lắng nghe những lời bàn tán trong quán rượu. Hắn ta lặng lẽ đi tới chỗ bán bánh bao mua nhanh vài cái rồi lập tức đi ngay.

Sau khi đảo vài vòng, xác nhận đã an toàn, hắn mới đi về phía miếu hoang, rồi cẩn thận khép kín cửa lại.

- Phu nhân.

Nghe thấy tiếng gọi, một nữ nhân trốn trong góc ló đầu ra, nữ nhân ấy chính là Tiểu Nguyệt.

- Thanh Phong, đã về!

Nam nhân mặc áo thô kia, không ai khác ngoài Thanh Phong. Hắn phủi một cái ghế nằm trên đất cho Tiểu Nguyệt ngồi rồi lấy bánh bao ra cho nàng ăn.

- Phu nhân, cực khổ rồi. Đợi đến khi chúng ta đến nơi sẽ tốt hơn.

Thanh Phong cũng là một người kiệm lời, không cần thiết thì không mở miệng nói chuyện. Suốt mấy ngày hôm nay, hắn và Tiểu Nguyệt cũng không nói với nhau được mấy câu.

Vì đang nhai bánh bao trong miệng nên Tiểu Nguyệt chỉ có thể ấp úng nói:

- ông... ao...

Con ngựa đã nghỉ ngơi đủ, Thanh Phong lay Tiểu Nguyệt đang ngủ gật dậy.

- Phu nhân, chúng ta phải đi tiếp thôi.

Tiểu Nguyệt mơ màng mở mắt gật gật đầu đáp ứng.

Thanh Phong và Tiểu Nguyệt cùng ngồi trên lưng ngựa, mỗi khi quá mệt, Tiểu Nguyệt lại tựa vào người Thanh Phong ngủ gật. Thanh Phong vẫn bình tĩnh như thường, không nẩy chút tà tâm. Hắn vốn người nghiêm túc đến khô khan chẳng khác một tảng đá, trước giờ không để ý đến nữ nhân, thêm nữa đây lại là phu nhân của chủ tử hắn, hắn lại càng không có ý nghĩ xằng bậy. Nếu không phải hắn là người như thế, Trần Duy Cẩn cũng không an tâm mà giao Tiểu Nguyệt cho hắn.

Đến được trấn tiếp theo, Thanh Phong dừng ngựa lại, định gọi Tiểu Nguyệt dậy.

- Phu...

Gương mặt tái nhợt của Tiểu Nguyệt đập vào mắt Thanh Phong, Tiểu Nguyệt khó khăn lắm mới bật lên được một chữ:

- Đau...

Thanh Phong liền hốt hoảng ôm Tiểu Nguyệt nhảy xuống ngựa, lớn tiếng quát:

- Đại phu! Đại phu ở đâu?

Mọi người trên phố đều quay đầu lại nhìn hắn, thấy hắn hốt hoảng như vậy có người có lòng tốt chỉ dẫn:

- Ở ngã tư đằng trước quẹo bên trái.

Không trì hoãn một giây, Thanh Phong đã ôm Tiểu Nguyệt phóng đi như bay. Trong tích tắc, hắn đã đứng trước y quán.

- Đại phu. Đại phu mau ra xem bệnh đi.

Vừa vào y quán, Thanh Phong đã đặt Tiểu Nguyệt xuống giường nhỏ ở một góc tiệm, hối thúc xung quanh.

Vị lang y già bị Thanh Phong làm quỳnh quáng chạy ra, Thanh Phong liền túm lấy lão nói:

- Mau xem bệnh cho phu nhân của ta.

Lang y bị thô bạo lôi kéo đến chắn mạch cho Tiểu Nguyệt.

Chắn mạch xong, lang y nhú mày, lấy ngân châm ra châm vài huyệt cho Tiểu Nguyệt, gương mặt của nàng dần giãn ra. Nãy giờ tim của Thanh Phong như treo đọt cây, thấy lang y châm kim cho Tiểu Nguyệt lại càng lo lắng, đến khi lang y rút hết kim về liền lên tiếng hỏi:

- Phu nhân bị bệnh gì? Có nguy hiểm hay không? Chờng nào nàng tỉnh lại?

Lang y bị Thanh Phong làm cho rối tinh đầu óc, lão gất:

- Người có im đi hay không?

Thanh Phong liền im lặng, đứng thẳng tắp qua một bên làm lão lang y không biết nên khóc hay cười.

- Phu nhân của người bị động thai khí. May mắn là không sao nhưng tuyệt đối không chịu được sốc nấy.

Đầu Thanh Phong như nổ bùm một cái.

- Thai... thai khí?

- Người không biết phu nhân của mình mang thai sao?

- Nàng... nàng...

Thanh Phong định nói nàng không phải là phu nhân của mình nhưng rồi lại thôi, làm vậy sẽ càng khiến người khác nghi ngờ.

- Nàng... đã mang thai được bao lâu rồi?

- Hừ. Người quả thật là người chồng tệ bạc, phu nhân của người đã có thai được ba tháng rồi.

Tiểu Nguyệt quả thật mang thai? Vương gia bây giờ không rõ tung tích, đứa bé trong bụng Tiểu Nguyệt chính là hậu nhân duy nhất của Trần gia. Thanh Phong cảm thấy trách nhiệm của mình nặng nề hơn. Trong mắt lại lóe lên lòng quyết tâm phải bảo toàn ẹ con Tiểu Nguyệt.

- Nhớ kỹ, cơ thể nàng không tốt, phải chịu khó tĩnh dưỡng. Nếu việc hôm nay xảy ra một lần nữa, ta không chắc có thể giữ đứa nhỏ được không mà cả tính mạng của nàng cũng khó bảo toàn.

Thanh Phong đã hạ quyết định, liền gật đầu nói:

- Ta đã biết.

32. Chương 32

Khi Tiểu Nguyệt tỉnh lại thì trời đã tối, nhìn thấy mình đang nằm trên giường lạ, Tiểu Nguyệt bất ngờ đưa mắt nhìn xung quanh tìm kiếm.

Một lúc sau, Thanh Phong từ bên ngoài bê theo một mâm thức ăn bước vào, lại gần giường hỏi:

- Nàng đã tỉnh rồi?

Tiểu Nguyệt gật đầu, lại hỏi:

- Đây là đâu?

- Chỗ này là khách điểm. Chúng ta tạm thời sẽ ở đây.

- Không đi nữa sao?

- Không đi nữa. Phu nhân, nàng bây giờ phải an tâm tĩnh dưỡng, nàng đã mang thai rồi.

- Mang thai?

Biết nàng không hiểu, Thanh Phong học theo cách của Trần Duy Cẩn chỉ cho nàng, hấn đặt một tay lên bụng mình và nói:

- Ở đây. Đã có một sinh mạng. Chính là đứa nhỏ của nàng và gia.

Tiểu Nguyệt vô thức đặt tay lên bụng mình, đứa nhỏ của nàng và Cẩn?

- Đứa nhỏ? Thật có đứa nhỏ sao?

Có lẽ trong tiềm thức nàng cảm nhận được sự thiêng liêng của mẫu tử, hai tay run rẩy, như muốn bật khóc.

- Tại sao ta không thấy?

- Bây giờ nó còn nhỏ lắm. Phải chờ thêm bảy tháng nữa, nó mới có thể xuất hiện được.

Bảy tháng! Thêm bảy tháng nữa là nàng đã có con.

Thấy Tiểu Nguyệt cũng ý thức được việc mình mang thai, Thanh Phong như trút được gánh nặng, thở hắt ra một hơi. Nếu như nàng vẫn không hiểu thì hắn cũng không biết làm sao để giải thích với nàng đây.

Việc lưu lại thị trấn này đã được xác định, nhưng lại có một vấn đề khiến Thanh Phong đau đầu. Chính là tiền.

Bình thường, hắn ít khi mang theo tiền trong người. Hắn một thân lai vãng, mỗi khi hành sự, lấy trời làm nhà, lấy đất làm giường, đói thì đi săn thú rừng ăn, hoàn toàn không chú ý đến vấn đề tiền bạc. Lần này, mang theo Tiểu Nguyệt, số tiền trong mình đã xài gần hết, sắp tới sẽ sống như thế nào đây. Hắn tuyệt không thể để Tiểu Nguyệt lưu lạc được.

Càng nghĩ, hắn lại càng hận bản thân. Biết thế, bình thường bỏ vài tờ ngân phiếu trong người có phải tốt không. Hắn phải tìm cách giải quyết vấn đề tiền bạc mà không thể để Tiểu Nguyệt lo lắng được. Bất quá... đi trộm là được chứ gì. Sau này, hắn sẽ hoàn trả lại luôn cả tiền lời là được. Nghĩ như vậy, Thanh Phong liền cảm thấy dễ chịu.

Nhưng... mọi việc không đơn giản như vậy.

Nhà thứ nhất,

- Triều đình đang rối ren, bọn tham quan lại tranh cơ hội mà nâng cao thuế má, áp bức dân lành chúng ta sắp bị chúng dồn ép đến không còn đường sống rồi.

- Cha, chẳng lẽ phải bán rẻ những điền trang cho chúng sao?

- Chẳng lẽ còn có cách nào khác sao?

- Đẳng nào sớm cũng chết, muộn cũng chết hãy liều mạng một lần cho xong luôn đi...

Nghe thấy những lời than vãn của người trong nhà, Thanh Phong dù có túng thiếu đến thế nào cũng không nhả tâm đi cướp được. Hắn buông tay.

Nhà thứ hai,

- Cha, người lại mang tiền đi sao?

- Nữ nhi à, đại bá của con thật sự đang rất cần tiền, nếu như không có số tiền này, hắn sẽ bị chủ nợ giết mất.

- Vậy cha nỡ để cho con và mẫu thân phải chết đói sao? Trước cũng mất sau cũng mất, sao cha không đem con đi bán luôn đi. Hu hu hu...

Thanh Phong càng đen mặt.

Nhà thứ ba.

Nhà thứ tư.

...

Thanh Phong thừa nhận, ăn trộm cũng không phải là một nghề dễ dàng. Trước nay hắn luôn là cánh tay đắc lực của Trần Duy Cẩn, việc lớn gì cũng có thể hoàn thành. Hôm nay, không ngờ lại lâm vào tình trạng muốn có vài thỏi bạc vụn cũng phải sút đầu mẻ trán như thế này. Hắn... không có tài năng làm ăn trộm.

Sáng sớm hôm sau, Thanh Phong ra ngoài thừa ăn sáng cho Tiểu Nguyệt, trong đầu vẫn quay quanh chuyện tiền bạc.

- A, đây không phải là tiểu tướng công hôm qua sao?

Thanh Phong nhú mày nhìn sang người vừa nói, đó là một phụ nhân khoảng hơn năm mươi tuổi, hình như... chính là người đã chỉ đường đi tìm đại phu cho hắn vào hôm qua. Bà lại quan tâm hỏi:

- Nương tử của người không sao chứ?

Thanh Phong khó xử không biết nên đáp lời thế nào, úp mở nói:

- Nàng... đã khỏe. Đa tạ...

- Trông người là người từ nơi khác tới đây phải không? Dự định ở lại trấn Thanh Hoà này vài ngày hay sao?

Lần đầu tiên bị một người không quen lại thân thiết bắt chuyện như vậy làm Thanh Phong thật sự không cảm thấy quen. Nhưng cảm giác người này không có ý xấu nên cũng không tiện phát tác. Không biết tại sao, Thanh Phong lại ăn ngay nói thật:

- Phu... phu nhân nhà ta có thai. Phải ở lại một thời gian...

Sau khi buộc miệng nói ra, Thanh Phong liền giật nẩy mình, muốn tát cho mình một cái. Làm sao có thể nói tung tích ột người lạ như thế, còn tiết lộ chuyện Tiểu Nguyệt mang thai nữa...

- Người có người thân ở đây không?

- Không có.

- Vậy là hiện tại đang ở quán trọ sao?

- Đúng vậy.

- Trông người cũng là một thư sinh yếu đuối, tiền bạc mang theo được bao nhiêu, ở trọ như vậy thời gian dài cũng không tốt. Đúng rồi, người theo ta về nhà đi, nhà ta có một gian không ai ở, người có thể ở tạm đó. Tiền thuê nhà ta sẽ tính rõ cho, quyết định vậy đi.

- Ủ.

Thanh Phong này giờ cứ theo bản năng mà trả lời, đầu óc vẫn chưa tiêu hoá được những lời phụ nhân kia nói. Hắn đã đồng ý rồi sao?

Thanh Phong mặt tái nhợt, muốn đi kiểm một cái cột đâm đầu vào quách cho rồi.

- À, người cứ gọi ta là Thắm nương. Bây giờ ta sẽ về thu xếp phòng cho người, người hãy dắt nương tử của mình đến đó sau.

Không chần chừ một giây, Thắm nương đã vụt đi mất để lại Thanh Phong hai mắt mở trừng, há hốc mồm đứng giữa đường.

33. Chương 33

Cuối cùng, Thanh Phong đã xuất hiện ở nhà của Thắm nương, cả Tiểu Nguyệt cũng theo cùng.

- Vào đi! Vào đi!

Thắm nương liền sốt sắng từ trong nhà chạy ra mời hai người vào.

Khi Thắm nương đi mất, Thanh Phong liền bám theo phía sau. Sau khi đã xác nhận bà ấy chỉ là một nông phu bình thường, không có liên hệ với triều đình thì Thanh Phong quyết định đưa Tiểu Nguyệt đến đây. Chỉ ít, có thể che giấu được thân phận của hai người.

Nhà của Thắm nương là một nhà bình thường có ba gian, một gian nhà chính và hai gian phụ. Gian nhà mà Thắm nương để cho Thanh Phong ở là gian nhà ở phía đông, nó được lợp bằng mái lá đã cũ, bên trong không có vật dụng gì nhiều nhưng sạch sẽ, thoáng đãng. Thanh Phong và Tiểu Nguyệt trước giờ cũng không có yêu cầu cao nên không cảm thấy gì.

Thẩm nương lúi cúi kéo tay Tiểu Nguyệt, bắt đầu kể chuyện nhà của bà:

- Trước kia, con trai của ta ở gian này, nhưng thời buổi khó khăn phải đưa vợ đi nơi khác tìm kế sinh nhai nên không còn ai ở nữa. Nó cũng muốn đưa ta đi cùng nhưng ta lại không nỡ bỏ đi căn nhà này, cũng không muốn thành gánh nặng cho nó nên ta nhất quyết không đi mà ở lại đây một mình...

Tiểu Nguyệt rất im lặng lắng nghe hết câu chuyện của Thẩm nương.

- À, ta còn chưa hỏi tên hai người.

Thanh Phong này giờ mới lên tiếng nói:

- Ta gọi là Trần Phong, còn nàng là Tiểu Nguyệt.

Thẩm nương tươi cười quay sang nói với Tiểu Nguyệt:

- Hôm qua, nàng ngắt làm tướng công của nàng lo lắng lắm đấy. Đã mang thai ba tháng rồi mà vẫn gầy yếu thế này cần phải bồi bổ thêm nhiều...

Tiểu Nguyệt nghe Thẩm nương gọi Thanh Phong là tướng công của mình thì liền mở to mắt kinh ngạc nhìn Thanh Phong nhưng liền cụp mắt xuống không nói tiếng nào. Sự thay đổi trong thoáng chốc đó của Tiểu Nguyệt lọt vào trong mắt của Thanh Phong.

Thẩm nương sau khi tâm tình xong thì vui vẻ đi nấu cơm. Nhìn Tiểu Nguyệt ngồi ngẩn ngơ ở đó Thanh Phong cũng ngại ngần không biết làm sao.

- Tại sao... lại nói Thanh Phong là tướng công?

Cuối cùng, Tiểu Nguyệt lên tiếng hỏi.

Thanh Phong nghe thấy thì cuống quýt phân trần:

- Đó chỉ là che mắt người khác thôi. Tình thế hiện giờ không được an toàn, không thể để người khác nghi ngờ được.

Tiểu Nguyệt gật đầu, lát sau lại nhìn Thanh Phong hỏi:

- Vậy... Căn vẫn là tướng công của Tiểu Nguyệt? Phải không?

Không hiểu tại sao, trong lòng Thanh Phong như có gì đó hụt hẫng, hần liền bỏ qua, kiên định nói với Tiểu Nguyệt:

- Đương nhiên!

Nghe được lời chắc chắn đó Tiểu Nguyệt mới thả lỏng người, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Tối đêm đó, sau khi Tiểu Nguyệt đã ngủ say, Thanh Phong vẫn ngồi trong bóng tối đắn đo suy nghĩ. Số bạc trong túi hần gần như đã hết rồi, nếu không giải quyết sớm tình trạng này thật sự quá nguy hiểm, nhưng mà, đi ăn trộm không có khả thi. Thị trấn này thật sự quá nghèo, hần không muốn vì lợi ích của mình mà khiến bá tánh lương thiện phải chịu khổ. Càng nghĩ, hần lại càng căm hận bọn tham quan ở địa phương này, nếu như bọn hần làm đúng chức phận của mình, bá tánh ở đây đã không phải cơ cực như thế...

Đột nhiên, Thanh Phong ngẩn ra. Đúng rồi! Hần có thể đi cướp từ bọn tham quan ấy mà! Tại sao bây giờ hần mới nghĩ ra chứ? Nghĩ xong, Thanh Phong liền quyết định thi hành ngay. Nhìn sang chiếc giường mà Tiểu Nguyệt đang ngủ, thấy nàng vẫn ngủ say thì liền an tâm phi người ra khỏi phòng không gây ra một tiếng động nhỏ.

...

Sáng hôm sau, trời còn chưa sáng thì Thẩm nương đã thức giấc vào bếp nấu cháo. Vừa vào liền thấy Thanh Phong đang cặm cụi nhóm lửa, mặt mũi dính đầy nhọ nồi đen thui thì giật mình, liền hỏi:

- Trần Phong, ngươi đang làm gì vậy?

- Ta định nấu cháo cho phu nhân. Nhưng mà...

Thấy hần khổ sở như vậy, Thắm nương liền hiểu, bà cười nói:

- Người cứ để ta làm. Dù sao mỗi ngày ta đều phải nấu mà.

Thắm nương liền xắn tay áo lên đến giành nồi cháo đang nấu dở của Thanh Phong. Hần cũng thuận theo bà, dù sao hần cũng không có khả năng làm tốt việc này. Tiểu Nguyệt bây giờ lại đang cần bồi bổ.

- Đúng rồi. Thắm nương, ta có thể nhờ bà chăm sóc phu nhân của ta không?

Thắm nương ngạc nhiên nhìn Thanh Phong.

- Nàng bây giờ đang mang thai, sức khỏe lại quá yếu. Ta muốn bà sẽ nấu ăn cho nàng... Yên tâm, ta nhất định sẽ trả công cho bà...

Thắm nương cười nói:

- Người cứ an tâm. Việc gì chứ việc này ta làm được. Dù sao ta cũng chỉ thuê thừa ở nhà đem bán, thường ngày cũng cảm thấy buồn, có nương tử của người ở đây là tốt rồi. Người không cần lo lắng, cứ giữ tiền lo cho nàng đi.

Thanh Phong không đồng ý, cúi tiền vào tay bà nói:

- Bà yên tâm. Chút tiền này ta có. Chỉ mong bà giúp đỡ nàng thôi.

Dùng dằng mãi không được, Thắm nương cũng khó xử cầm lấy tiền nói:

- Thôi được rồi. Tiền này xem như người để chỗ ta, ta sẽ mua thức ăn tẩm bổ cho nương tử của người.

Nghe được lời chắc chắn của Thắm nương, Thanh Phong liền thở phào một hơi, cung kính nói:

- Đa tạ.

Tối hôm qua, hần đã đột nhập vào nhà tên quan huyện. Ở trong mật khổ, hần thật không thể ngờ được tên tham quan này lại dám vợ vét nhiều của cải đến như vậy. Thanh Phong thật muốn một lần gom hết chỗ tài sản phi nghĩa ấy trả lại cho dân chúng, nhưng vì tình cảnh hiện nay, hần phải bảo toàn cho Tiểu Nguyệt nên mới dẫn lòng xuống, chỉ lấy đi một số ít không để người khác phát hiện ra. Hần cắn răng thề:

“Sẽ có một ngày, hần sẽ để cho tên tham quan này không còn một mảnh áo che thân.”

Dù tiền đã có, nhưng nếu như không làm gì mà ở nhà mãi cũng sẽ khiến người khác nghi ngờ. Thanh Phong quyết định sẽ kiếm một công việc, một việc nào có thể ở gần để tiện bề trông nom Tiểu Nguyệt.

- Người muốn có việc làm sao?

- Phải. Dù sao ăn không mãi vẫn không tốt. Thắm nương, bà có việc nào ở gần đây không?

Thắm nương nghe hần nói vậy liền hiểu, tủm tỉm cười:

- Ha ha, người chính là không muốn cách quá xa nương tử của mình đi.

Thanh Phong không trả lời. Thắm nương suy nghĩ một chút lại nói:

- Nếu ở gần đây thì chỉ có thể đi phụ việc nông thôi. Nhìn người như thế liệu có chịu làm hay không?

Thanh Phong liền đồng ý:

- Việc gì ta cũng có thể làm được.

Nhìn Thanh Phong, Thắm nương thở dài một tiếng. Dù rằng bây giờ hần đang mặc áo thô, nhưng nhìn khí chất hần bà có thể tưởng tượng được hần trước kia chắc cũng con nhà giàu có, chưa làm qua việc nặng, không biết hần có thể làm được bao lâu đây. Thôi thì cứ để cho hần thử vậy.

34. Chương 34

- Này, người có nghe tin gì chưa?
- Lại có tin gì mới sao? Thử nói ta nghe xem.
- Nghe nói tam hoàng tử chết rồi.
- Hả? Làm sao lại như vậy? Hắn tuổi còn trẻ, không nghe bệnh tật gì làm sao lại chết sớm như thế?
- Nghe nói là bị ám sát chết.
- Ai lại dám đi ám sát một hoàng tử như thế? Không sợ bị chém cả nhà sao?
- Hừ, thế mới nói ông chẳng biết chính sự gì cả. Thái tử và tam hoàng tử vì tranh giành ngai vị mà cầu xé lẫn nhau...
- Hoàng thượng vừa mới chết chưa được trăm ngày mà con cái đã kẻ tranh người đấu tới mất mạng như vậy...

Dù nơi này hẻo lánh vẫn có những tin tức truyền về. Những nông phu vào những lúc nghỉ ngơi cũng túm lại bàn năm tụm bảy.

Thanh Phong ở nơi này đã được gần hai tháng, hắn ngày ngày đều ra đồng như những nông phu bình thường, mỗi khi nghe người khác bàn tán việc chính sự thì hắn liền để tâm nghe. Đó chính là nguồn cung cấp tin tức duy nhất của hắn. Cho tới bây giờ, hắn vẫn không dám thử liên lạc với bất cứ ai vì sợ để lộ hành tung của Tiểu Nguyệt. Kỳ hạn một trăm ngày công bố di chiếu của tiên hoàng càng lúc càng đến gần. Thái tử càng lúc hành động càng quyết liệt, tam hoàng tử bây giờ đã chết vậy ngôi vị này sẽ như thế nào đây? Chẳng lẽ thái tử muốn công khai đoạt vị sao? Gia đến bây giờ vẫn chưa rõ hành tung, chẳng lẽ ngài thật sự lành ít dữ nhiều rồi sao...

Không!

Thanh Phong không tin Trần Duy Cẩn lại dễ dàng chết như vậy. Tuyệt đối là không!

Đang lúc chìm trong suy nghĩ thì Thanh Phong giật mình tỉnh dậy bởi một tiếng gọi:

- Phong!

Thanh Phong liền giật mình nhìn lên, Tiểu Nguyệt đang đứng trước mặt hắn, trên tay nàng còn mang theo một chiếc lồng cơm. Thanh Phong cuống quýt đón lấy cái lồng cơm nói:

- Tại sao nàng lại ra đây?

Tiểu Nguyệt thật thà đáp:

- Tiểu Nguyệt mang cơm đến nha.

Bây giờ, Tiểu Nguyệt đã mang thai hơn năm tháng, bụng của nàng đã lộ ra khá rõ, nhưng người thì vẫn cứ gầy ốm như thường dù đại phu đã nói thai nhi vẫn phát triển bình thường, nàng cũng không có gì đáng ngại nhưng vẫn không làm Thanh Phong bớt lo được. Bình thường, hắn sẽ tranh thủ về nhà ăn cơm cùng nàng, những lúc rảnh rỗi cũng liền chạy về xem chừng. Thấm nường thấy hắn đi đi về về như thế thì tội nghiệp, lại nghĩ nên để đôi vợ chồng son này có chút riêng tư nên hôm nay đã gợi ý bảo Tiểu Nguyệt mang cơm đến ăn cùng hắn.

Những người khác thấy Thanh Phong bình thường như toà băng sơn một lời cũng không nói giờ lại hành động cuống cuống như vậy liền đâm ra thích thú chọc ghẹo.

- A, có nương tử đến đưa cơm kìa...

- Trần Phong người thật là có phúc nha. Lão bà nhà ta còn mơ mới tình ý như thế...

Tiểu Nguyệt thì không biết mọi người đang trêu chọc nên vẻ mặt vẫn bình thản, còn Thanh Phong thì xấu hổ đến đỏ bừng mặt. Thấy vậy, mọi người liền lớn tiếng cười ha ha.

Khó khăn lắm, Thanh Phong mới dắt Tiểu Nguyệt ly khai đến một bãi đất trống, Tiểu Nguyệt bày cơm ra.

- Nàng cũng ăn đi.

Tiểu Nguyệt lắc đầu nói:

- Cửa Thanh Phong, Tiểu Nguyệt ở nhà.

Đôi khi, Tiểu Nguyệt lại chấp nhất như vậy, cái gì nàng đã nhận định thật khó lòng thay đổi. Thanh Phong nói tạm thời hấn danh nghĩa là tướng công của nàng, nàng gọi hấn là Phong. Tiểu Nguyệt liền nghe lời, trước mặt mọi người gọi hấn là “Phong”, khi không có ai lại theo như trước gọi hấn là “Thanh Phong”. Thấm nường bảo nàng mang cơm đến cho Thanh Phong, nhưng không nói là nàng cũng được ăn cùng nên nàng sẽ không ăn.

Thanh Phong cũng rõ một phần tính tình nàng như thế nên mềm giọng giải thích:

- Cơm này rất nhiều, ta không ăn hết. Nàng không thấy Thấm nường để đến hai bát cơm sao, nàng cũng đói rồi, cùng ăn đi.

Tiểu Nguyệt nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Nếu không có việc gì cần thiết thì cả hai đều rất ít mở miệng, nên những lúc chỉ có hai người như thế này thì hầu như chỉ im lặng. Bữa cơm diễn ra trong không khí im ắng như thế.

Ăn được vài đĩa, bỗng nhiên Tiểu Nguyệt ngẩng ra, hai mắt bàng hoàng nhìn Thanh Phong. Nhìn vẻ mặt tái nhợt của nàng, Thanh Phong liền cảm thấy có chuyện, liền hốt hoảng hỏi:

- Nàng làm sao vậy?

Tiểu Nguyệt run run đưa tay đặt lên bụng mình, lắp bắp nói:

- ... bụng...

Hấn không nói đến câu thứ hai, liền bế Tiểu Nguyệt lên chạy thẳng đến nhà đại phu.

- Đại phu! Đại phu!

Từ xa nghe giọng, Hồ đại phu đã biết Thanh Phong lại đến rồi, lão chưa từng thấy qua người nào lo cho thể tử của mình như hấn, chỉ cần thể tử của hấn giật mình, hắt hơi đều đến làm phiền lão. Mỗi lần như thế, lão cũng chỉ có thể thở dài.

Thanh Phong đặt Tiểu Nguyệt ngồi xuống ghế, hỏi thúc:

- Đại phu, bụng của phu nhân ta...

Hồ đại phu từ tốn bắt mạch cho Tiểu Nguyệt, vẫn bình thường nha. Ông nhíu mày hỏi:

- Nàng cảm thấy thế nào?

Tiểu Nguyệt ngờ nghệch miêu tả lại cảm giác lúc đó:

- Cứng, đau, như bị đập...

Hồ đại phu nhìn nàng lại nhìn Thanh Phong đã xanh mặt nói:

- Đó là máy thai. Thai nhi đã lớn, có thể cử động được rồi.

Tiểu Nguyệt nghe vậy liền mở to mắt, Thanh Phong như trút được gánh nặng. May mắn chỉ là máy thai thôi.

- Nàng không cần lo lắng. Từ giờ, nó có thể sẽ còn đập nhiều hơn.

Trên bụng lại có động tĩnh như là đồng ý với lời đại phu nói. Tiểu Nguyệt ngây người chạm lên bụng của mình, vẻ mặt hiện lên nét hạnh phúc.

- Con... đang lớn. Cẩn!

Cái tên “Cẩn” đập vào tai Thanh Phong làm hấn bình tĩnh, còn Hồ đại phu thì ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao cơ?

Không muốn cho lão nói thêm gì, Thanh Phong liền lảng sang chuyện khác:

- Vậy bây giờ phu nhân của ta có cần phải uống thêm thuốc bồi bổ gì không?

Hồ đại phu thật khóc không ra nước mắt nói:

- Ta đã nói sức khoẻ của phu nhân người ổn định rồi mà...

Tiểu Nguyệt vẫn chìm đắm trong hạnh phúc của mình mà không biết mình đã về đến nhà. Chốc chốc nàng lại mỉm cười, nhìn nàng như vậy Thanh Phong thật không biết nên vui mừng hay chua xót.

- Thanh Phong.

Đột nhiên nàng gọi, Thanh Phong liền chạy đến hỏi:

- Sao vậy?

Tiểu Nguyệt nắm lấy tay hắn đặt lên bụng mình, cười nói:

- Đang đạp.

Nhìn nàng ngây ngô như vậy, Thanh Phong lại càng cảm thấy nặng trĩu.

35. Chương 35

Những ngày tháng yên ắng như thế tiếp tục trôi qua, cuộc tranh đấu giành ngai vị kia không ảnh hưởng nhiều tới chốn hẻo lánh, nghèo nàn này. Đôi khi, người ta chỉ bàn tán thể sự vào lúc rảnh rỗi. Đối với những người dân chúng cơ hàn ấy, ai lên làm vua cũng không quan trọng, họ hằng ngày vẫn phải làm việc để tiếp tục cuộc sống và bị những tầng tầng lớp lớp cao hơn bóc lột...

Thẩm nương cuống quýt chạy vào nói với Thanh Phong:

- Trần Phong, người đã nghe chỉ thị mới từ trên đưa xuống chưa?

Nhìn Thẩm nương sợ hãi như vậy Thanh Phong cũng hiểu có việc không lành.

- Lại có chuyện gì?

- Triều đình bắt mỗi hộ phải đóng thêm thuế, nữ nhân cùng trẻ con mỗi người một lượng còn nam nhân thì hai lượng ...

Thanh Phong nhíu mày, làm sao lại có chỉ dụ như thế? Cái này chín phần dám chắc rằng do bọn tham quan thừa cơ lộng quyền vơ vét đút túi riêng rồi.

Nắm tay xiết lại nghe răng rắc. Nếu không nghĩ cho đại cuộc, hắn sẽ một kiếm giết hết bọn tham quan này. Dù nghĩ thế hắn vẫn trấn an Thẩm nương:

- Thẩm nương, bà an tâm. Số tiền đó ta sẽ nghĩ cách.

Thẩm nương vẫn không khá hơn, lại tự trách:

- Nếu lúc trước ta không khăng khăng bảo hai phu phụ người ở lại đây mà đi đến vùng khác thì giờ đâu phải ra nông nổi này...

- Thẩm nương, lúc đó phu nhân của ta cũng không cách nào khác được, bà không cần tự trách.

Và rồi, ngày mọi người mong đợi cuối cùng đã đến.

Di chiếu nhường ngôi đã được công khai, người được chọn kế thừa ngôi vị là tứ hoàng tử Nam Thiên Thần.

- Thật không ngờ tứ hoàng tử lại là người được tiên hoàng chọn kế ngôi.

- Vậy tam hoàng tử không phải chết oan uổng rồi sao?

- Dù sao tứ hoàng tử không quyền không thế, làm sao có thể so được với thế lực của thái tử được chứ... Ta thấy, ngôi vị này cuối cùng cũng sẽ là của thái tử thôi.

- Người không biết gì sao?

- Người thì biết được tin gì?

- Uy vương Trần Duy Cẩn đã xuất hiện rồi, hấn lên tiếng ủng hộ tứ hoàng tử. Bây giờ hai phe đã công khai tranh đấu rồi...

Thanh Phong liền mở tròng mắt kinh ngạc.

Gia... gia đã xuất hiện rồi. Hấn biết mà. Làm sao Trần Duy Cẩn lại dễ dàng chết như vậy.

Khoé miệng Thanh Phong bất giác nhếch cười.

Dù rằng đã có tin tức của Trần Duy Cẩn, Thanh Phong bây giờ cũng không dám manh động. Trần Duy Cẩn đã xuất hiện, sẽ phát hiện Tiểu Nguyệt đến giờ vẫn chưa đến được căn cứ, nhất định sẽ cho người tìm kiếm tung tích hai người. Cho đến lúc đó, hấn sẽ bảo hộ Tiểu Nguyệt hoàn hảo không chịu tổn thương...

...

Nhưng mọi việc không như dự định của Thanh Phong. Kể từ lúc di chiếu được công bố và Trần Duy Cẩn xác nhận về phe của tứ hoàng tử Nam Thiên Thần, thì phe cánh của Phụng Thành lại tiếp tục mở rộng cuộc truy tìm Tiểu Nguyệt, hồng áp chế Trần Duy Cẩn.

Mấy ngày gần đây, Thanh Phong phát hiện trong trấn xuất hiện nhiều người lạ mặt và những kẻ đó đều có võ công. Thanh Phong luôn lẫn tránh tầm mắt của những kẻ đó.

Bước vào trong sân và đóng cửa kỹ lại, sau khi quan sát thấy không có gì bất ổn, Thanh Phong mới vào nhà.

Tiểu Nguyệt thấy Thanh Phong về liền đứng lên gọi:

- Thanh Phong, về rồi.

Thanh Phong nhanh chóng tiến tới đỡ nàng ngồi xuống nói:

- Sau này đừng tùy tiện như vậy.

Tâm tình của hấn không tốt, dự cảm xấu cứ len lỏi, Thanh Phong nói với Tiểu Nguyệt:

- Sau này, nàng đừng ra khỏi nhà.

- Sao vậy?

- Đạo này khắp nơi nổi loạn. Sẽ nguy hiểm.

Tiểu Nguyệt gật đầu xem như đã hiểu.

Bụng của Tiểu Nguyệt càng lúc càng lớn, hấn có cảm giác dường như bụng nàng to hơn những người mang thai được sáu tháng khác, không biết liệu có nguy hiểm gì không, lại tự an ủi có thể vì nàng quá gầy nên mới khiến hấn có cảm giác đó.

Thẩm nương lúc này cũng từ ngoài về, Thanh Phong liền hỏi:

- Thẩm nương, lại đi giao hàng sao?

- Ủ. Lần này hơi giao hàng hơi xa nên giờ mới về tới.

Suy nghĩ một lúc, Thanh Phong lại nói:

- Sau này bà cũng không nên ra ngoài, có việc gì cứ bảo ta.

Thẩm nương khó hiểu nhìn hắn, lại nghĩ đúng là dạo này thật không an toàn nên cũng đồng ý.

Một đêm nọ, có một hắc y nhân đột nhập vào phòng của Tiểu Nguyệt. Hắc y nhân rón rén bước tới chiếc giường đặt trong góc phòng, người nằm trên giường dùng chăn che kín mặt, hắn với tay định kéo cái chăn ra. Đột ngột, người trên giường động, hất cái chăn lên che mặt hắc y nhân lại, dùng kiếm đâm tới. Hắc y nhân bị bất ngờ lùi về sau để né tránh, chỉ trong một tích tắc đó, hắc y nhân đã bị khống chế.

Thanh Phong điểm huyết hắc y nhân, siết thanh gươm trong tay, gằn giọng hỏi:

- Nói! Là ai phái ngươi tới?

Hắc y hừ lạnh, không trả lời. Thanh Phong liền dùng gươm đâm vào đùi của hắn, rồi tiếp tục cắt đứt kinh mạch.

- Còn không nói?

Hắc y nhân kêu lên đau đớn nhưng vẫn kiên quyết không mở miệng.

- Ta chắc chắn không tha chết cho ngươi. Ngươi là muốn chết dễ dàng hay là bị hành hạ từ từ tới chết?

Sau một hồi bị tra tấn, hắc y nhân không chịu nổi, mấp máy nói:

- ...Phượng...

Nhưng chưa tròn câu, hắn đã gục xuống chết.

Bấy nhiêu đó cũng đủ để Thanh Phong hiểu được. Chủ nhân của hắc y là người của Phượng gia. Phượng gia đã tìm được tới đây rồi.

Thanh Phong liền khiêng xác của hắc y nhân quăng xuống giếng rồi bước vào phòng đến chỗ cái tủ. Cánh cửa được mở ra, Tiểu Nguyệt đang co rúm một góc. Thanh Phong liền cảm thấy có lỗi, nhẹ nhàng nói:

- Không có việc gì nữa rồi.

Thanh Phong đỡ Tiểu Nguyệt bước ra, dùng cơ thể của hắn che tầm mắt của Tiểu Nguyệt, không để nàng nhìn thấy vết máu vương trên đất. Thanh Phong dẫn Tiểu Nguyệt ra ngoài, tiến tới phòng của Thẩm nương gõ cửa. Thẩm nương mơ hồ cũng biết có chuyện không lành, này giờ vẫn trốn trong phòng không dám bước ra.

- Thẩm nương, là ta!

Nghe được giọng của Thanh Phong, Thẩm nương mới hốt hã ra mở cửa, sợ hãi nói:

- Trần... Trần Phong. Lúc này ngươi có nghe gì không?

Thanh Phong một mạch dẫn Tiểu Nguyệt vào và nói:

- Vào trong rồi nói.

Thẩm nương liền hiểu liền đóng kín cửa lại. Thanh Phong thì để Tiểu Nguyệt ngồi xuống ghế, cho nàng uống nước để bình tâm lại rồi mới lên tiếng nói:

- Xin lỗi. Thẩm nương, là kẻ thù của ta tìm đến. Ta phải rời đi.

Thẩm nương nghe vậy liền sột ruột nói:

- Các ngươi định đi đâu? Tiểu Nguyệt bụng đã lớn như vậy...

Thanh Phong lại nói:

- Kẻ thù đã tìm được vị trí của chúng ta. Ta phải đưa nàng đi.

- Hai người định đi đâu?

- Ta không thể nói bà nghe được.

Thẩm nương thất vọng nhưng cũng hiểu được khó xử của Thanh Phong nên không dò hỏi nữa.

- Thẩm nương. Ở đây có một số bạc, bà hãy cầm lấy đến chỗ con trai của mình đi.

Thanh Phong lấy ra một cái hà bao đưa cho Thẩm nương. Thẩm nương không chịu lấy.

- Không được. Bây giờ hai người cần tiền hơn ta.

- Thẩm nương. Bà cũng phải rời khỏi đây thôi. Nếu lần sau bọn họ tìm đến không thấy ta sẽ làm liên lụy tới bà... Xin lỗi, bà phải rời bỏ căn nhà này thôi.

Thấy Thanh Phong tự trách như vậy, Thẩm nương càng xót lòng.

- Không sao. Không sao mà.

- Thẩm nương, sau này ta nhất định sẽ báo đáp ân nghĩa của bà.

Trời chưa sáng, Thanh Phong dẫn theo Tiểu Nguyệt cùng với Thẩm nương chia ra hai đường rời đi. Trước khi đi, Thẩm nương chua xót nói với Thanh Phong:

- Tiểu Nguyệt... dù nàng không... giống người bình thường lắm... nhưng nàng là một cô nương tốt. Trần Phong, người đừng vì vậy mà ruồng bỏ nàng...

Thanh Phong cũng bất ngờ trước lời của Thẩm nương, hắn kiên định nói:

- Bà an tâm. Ta sẽ không bao giờ ruồng bỏ nàng.

36. Chương 36

Trên một con đường nhỏ vắng vẻ, cách xa đường lớn có một chiếc xe ngựa lộc cộc chạy qua. Thấy mặt trời đã đứng bóng, nam nhân đánh xe ngựa mới cho ngựa dừng chân bên đường, hắn thì vào trong xe, nhỏ giọng hỏi:

- Tiểu Nguyệt. Nàng đã đói chưa?

Tiểu Nguyệt mơ màng mở mắt ra, nàng cả người mệt đến một nhúc nhích cũng không làm. Suốt mấy tháng nay cứ trốn chạy như vậy, Thanh Phong cũng hiểu rõ Tiểu Nguyệt sớm đã kiệt sức.

- Nàng phải cố gắng ăn nhiều hơn, vì... đứa nhỏ.

Nghe tới đứa nhỏ, trong mắt Tiểu Nguyệt liền hiện lên một tia sáng.

Tới bây giờ, nàng đều luôn cố gắng cũng chỉ vì đứa nhỏ của nàng và Trần Duy Cẩn. Vì đứa nhỏ, có cực khổ thế nào nàng cũng cố chịu.

Tiểu Nguyệt chống tay xuống đáy xe để ngồi dậy, Thanh Phong cũng giúp nàng một tay. Bụng của nàng mỗi lúc một to còn nàng càng lúc càng gầy. Thanh Phong rất muốn đưa nàng đến đại phu để khám nhưng lại rồi không dám mạo hiểm, đành cố dụ nàng ăn nhiều hơn, dù rằng thức ăn hắn có thể cung cấp cho nàng cũng không được tốt. Chỉ có lương khô, bánh bao và thỉnh thoảng bắt được một con thú nào đó hoặc một số thức ăn dễ tìm khác. Hắn đã cố hết sức rồi.

Càng đến gần phương Bắc, khí trời càng lúc càng lạnh, cả hơi thở toát ra cũng biến thành hơi.

Hắn đã đến gần điểm hẹn, nhưng tại sao đến giờ vẫn chưa từng gặp một người tiếp cứu? Lẽ ra từ sớm Trần Duy Cẩn phải tìm được hai người rồi chứ? Với cách làm việc của Trần Duy Cẩn mà đến giờ vẫn không có động tĩnh thật khiến người ta lo ngại, chẳng lẽ đã có chuyện gì không hay xảy ra?

Thanh Phong kéo áo choàng lại cho Tiểu Nguyệt, quan tâm hỏi:

- Nàng có cần thêm áo ấm không?

Tiểu Nguyệt lắc đầu.

Thanh Phong bắt lức, đưa thức ăn và nước cho nàng rồi nói:

- Cố gắng ăn nhiều vào. Đến được Bắc Bình rồi chúng ta sẽ thoát khỏi nguy hiểm.

Địa phương mà Thanh Phong muốn đưa Tiểu Nguyệt đến chính là Bắc Bình, nơi có mỏ vàng trước kia Trần Duy Cẩn đã mua được. Ở đó, có căn cứ bí mật của Trần Duy Cẩn. Đến được đó, an nguy của Tiểu Nguyệt sẽ được bảo đảm.

- Cố chịu đựng. Chúng ta sắp đến nơi rồi.

Tiểu Nguyệt nghe như không nghe, chẳng tỏ ra cảm xúc gì. Lát sau, khó khăn lắm mới mở miệng hỏi:

- Nơi đó... có Cẩn không?

Tim Thanh Phong chột đau, mở miệng mấy lần mới nói được một câu:

- Vương gia... sắp tới đón nàng rồi.

Nghe vậy, Tiểu Nguyệt mới nhẹ lòng mà nhắm mắt lại.

Xe ngựa lại tiếp tục lên đường.

Đến tối, Thanh Phong dắt ngựa nấp vào trong một góc kín để che giấu.

- Tiểu Nguyệt, nàng có muốn xuống đi dạo một lúc không?

Tiểu Nguyệt nghĩ một lúc lại gật đầu. Nàng đã lâu không được ra ngoài hít thở khí trời rồi. Thanh Phong đỡ Tiểu Nguyệt xuống xe. Lúc này Thanh Phong mới thấy rõ cái bụng của Tiểu Nguyệt, không biết từ lúc nào nó đã lớn tới như vậy rồi. Ngày nàng sắp sinh càng lúc càng gần.

Tiểu Nguyệt chậm chững bước đi từng bước, nếu không có Thanh Phong đỡ lại nàng đã té từ lúc nào rồi.

Cảm thấy tình trạng của Tiểu Nguyệt càng lúc càng xấu, Thanh Phong cũng rất sốt ruột nhưng hấn thật sự không biết làm gì cho tốt.

Hắn bây giờ càng hơn bất cứ ai muốn cái cuộc chiến giành ngai vàng chết tiệt kia mau kết thúc đi. Để cho Tiểu Nguyệt không cần sợ hãi lẫn trốn nữa, để cho... vương gia nhanh đến đón nàng về.

Mới đi một lúc mà Tiểu Nguyệt đã mệt đến đỏ mặt. Thanh Phong dịu dàng nói:

- Về thôi.

Tiểu Nguyệt khó nhọc gật đầu.

Vừa đưa được Tiểu Nguyệt nằm vào trong xe ngựa thì Thanh Phong đã nghe thấy những tiếng vó ngựa đang dồn dập chạy tới.

Thanh Phong liền phi người lên cây cao nhìn, là người của Phượng gia.

Thanh Phong liền ngồi vào xe ngựa, dùng roi thúc ngựa chạy, lớn tiếng nói cho Tiểu Nguyệt trong xe nghe:

- Có kẻ địch đang đuổi theo. Nàng hãy giữ chắc.

Bên trong, Tiểu Nguyệt mệt mỏi nhắm hai mắt lại, hai nắm tay siết chặt.

Thanh Phong nhanh chóng cho xe ngựa chạy về phía Bắc Bình, xe ngựa phóng nhanh như bay trên những con đường. Mất thấy cổng thành Bắc Bình đã hiện trước mắt Thanh Phong liền loé lên một tia hy vọng, nhưng hy vọng đó liền biến mất khi thấy phía trước cánh cổng đang đóng chặt kia có cả người của Phượng gia.

Nhân mã của Phượng gia từ xa đã nhìn thấy Thanh Phong, liền lên ngựa đuổi theo. Thanh Phong liền cho ngựa quay đầu chạy hướng về phía sơn lâm.

Tuyết lát phát rơi.

Năm nay, mùa đông đến sớm, chỉ trong một đêm, tuyết đã rơi trắng xóa cả phương Bắc.

...

Tuyết Sơn, ngọn núi cao chọc trời, vì trên đỉnh núi quanh năm đều có tuyết rơi, khắp nơi bị tuyết bao phủ nên được nhân gian đặt cho nó một cái tên: Tuyết Sơn.

Dưới chân núi, có một xe ngựa đang điên cuồng chạy. Hai con ngựa đã kiệt sức, mắt đỏ au còn miệng thì sùi bọt nhưng nam nhân đánh xe vẫn không cho nó ngừng lại mà tiếp tục quất tới tấp bắt nó phải lao về trước. Nhưng chỉ được thêm một đoạn, một con ngựa đã ngã gục nằm trên đất, con ngựa kế bên cũng té nhào xuống, xe ngựa vì mất thăng bằng lung lay muốn đổ. Nam nhân liền nhanh chóng bế người trong xe ngựa ra lao ra khỏi xe ngựa để tránh nguy hiểm.

Mắt thấy hai con ngựa không còn dùng được nữa, nam nhân liền quyết định bỏ chúng lại, ôm chăm lấy nữ nhân được bao bọc kỹ trong lòng nhanh chóng phi thân lên núi như để trốn tránh cái gì đó.

Chỉ trong chốc lát, lại có một đoàn nhân mã chạy tới, nhìn thấy hai con ngựa nằm chết trên đường liền phân phó:

- Hắn không thể chạy xa được. Các người hãy chia nhau tìm kỹ.

- Dạ.

Tuyết Sơn quanh năm luôn yên tĩnh vì sự xuất hiện của nhóm người đó mà thoáng chốc trở nên đảo lộn, bọn thú rừng xưa nay sống bình an trên núi cuống quýt chạy loạn, tiếng kêu hét vang khắp nơi.

Càng lên cao, tuyết rơi càng nhiều làm mờ cả mắt Thanh Phong.

Tiểu Nguyệt lúc này đã mơ màng nửa tỉnh nửa mê, luôn miệng gọi:

- ...Cẩn...

Thanh Phong càng ôm nàng sát vào lòng, an ủi nói:

- Nàng hãy cố gắng lên, ta sẽ mau chóng tìm ra nơi trú chân.

Một lúc lâu sau, Thanh Phong cuối cùng cũng tìm ra một khe đá trong núi. Hắn liền đưa Tiểu Nguyệt vào trong, lót bên dưới cho nàng nằm xuống.

- Tiểu Nguyệt. Nàng có nghe ta nói không? Nàng không thể ngủ được đâu! Tiểu Nguyệt!

Đôi mắt Tiểu Nguyệt vẫn nhắm nghiền, khó khăn lắm mới nói thành tiếng:

- ... nước...

Thanh Phong nghe thế lại đâm mừng, liền nói:

- Ta sẽ đi lấy nước cho nàng ngay.

Thanh Phong liền nhóm lấy một đồng lửa, hắn nắm tuyết trong tay đưa lại gần lửa cho nó tan ra rồi cho Tiểu Nguyệt uống. Như thế mấy lần, Tiểu Nguyệt mới đỡ được cơn khát, Thanh Phong lại lấy hai tay đã tím tái của mình lên lau miệng cho Tiểu Nguyệt. Thấy nàng mở mắt ra, Thanh Phong liền mừng rỡ hô:

- Nàng tỉnh rồi!

Tiểu Nguyệt đưa mắt nhìn hắn, như hiểu hắn vì mình đã rất vất vả, nhíu mày nói:

- Thanh Phong, xin lỗi...

Thanh Phong lại giận dữ nói:

- Nàng không có làm gì sai cả! Đừng xin lỗi ta!

Tiểu Nguyệt lại nhắm nghiền hai mắt. Cảm thấy hơi thở của nàng đã ổn định, Thanh Phong mới thở nhẹ một hơi như trút được gánh nặng trong lòng.

37. Chương 37

Trong hang đá dù có thể tránh được gió, được tuyết nhưng cũng không có thức ăn. Dù còn sót lại một số lương thực nhưng cũng không duy trì được bao lâu, sau một hai ngày, Thanh Phong quyết định mạo hiểm ra ngoài săn bắt.

Sau khi đã ngụy trang cửa hang kỹ càng, Thanh Phong mới lao người đi. Hắn muốn nhanh chóng tìm được thứ gì đó, hắn không an tâm để cho Tiểu Nguyệt ở một mình như vậy.

Từ xa, phát hiện ra một con thỏ, Thanh Phong nhẹ nhàng từ trong chỗ nấp dùng một cục đá phóng về phía nó. Con thỏ liền ngã xuống không động đậy, Thanh Phong liền chạy tới nhặt nó lên. Trong phút mừng rỡ đó hắn đã sơ ý không phát hiện ra có kẻ cũng đang rình mò mình, hắn ta liền phát ra tín hiệu triệu tập đồng bọn.

Ngay tức khắc, Thanh Phong nhận ra dị biến lập tức liền bỏ chạy. Nhưng đã muộn, đã có mấy hắc y đang tiến tới chỗ của hắn. Vừa đánh đuổi vừa bỏ chạy, khó khăn lắm mới bỏ bọn chúng được một đoạn, chưa kịp vui mừng thì đồng tuyết dưới chân hắn sụt lún, Thanh Phong bất ngờ bị rơi xuống hố tuyết, những đồng tuyết ở trên lại rơi xuống che lấp cái hố lún Thanh Phong bên dưới.

Mấy tên hắc y nhân chạy đến đó thì đã không còn vết tích của Thanh Phong nữa, hơi thở của hắn của biến mất. Một tên hắc y nhân chần chừ trong chốc lát cũng tản ra đi tìm.

Bên dưới đồng tuyết, Thanh Phong đang nhịn thở lắng nghe động tĩnh của mấy tên hắc y nhân chạy loạn xạ trên đầu mình. Một lúc sau, đã xác nhận không còn ai nữa, Thanh Phong mới khó nhọc trèo lên khỏi cái hố, hắn thở hắt ra từng hơi. Cái hố tuyết tuy đã cứu Thanh Phong một mạng nhưng khi rơi xuống vai của hắn bị va đập đã bị thương.

Khó khăn lắm Thanh Phong mới quay trở về hang đá được.

Tiểu Nguyệt ngửi thấy mùi máu, lo lắng hỏi:

- Thanh Phong... bị thương?

Thanh Phong mặt tái nhợt vẫn nở nụ cười an ủi Tiểu Nguyệt:

- Không sao. Chỉ là bị xước nhẹ thôi.

Tiểu Nguyệt muốn giúp Thanh Phong băng bó nhưng Thanh Phong từ chối, tự mình động thủ. Tay trái của hắn bị động đến xương cốt, không thể cử động được nữa.

Làm xong, Thanh Phong lôi con thỏ ra nói với Tiểu Nguyệt:

- Ta nướng cho nàng ăn.

Tiểu Nguyệt lắc đầu nói:

- Tiểu Nguyệt không cần. Thanh Phong ăn thôi.

Thanh Phong liền nổi giận:

- Dù nàng không ăn thì đứa nhỏ cũng phải ăn, nàng để nó chịu đói được sao?

Để kiếm được thức ăn, hắn đã cực khổ đến thế nào chứ?

Bị quát, Tiểu Nguyệt liền co rụt người lại, lí nhí nói:

- Thanh Phong... cũng đói. Chúng ta... cùng ăn...

Hoá ra, nàng biết cả. Biết Thanh Phong luôn nhường thức ăn cho nàng, còn hẳn chẳng lúc nào no bụng, đó cũng là một phần lý do mà Thanh Phong trở nên suy yếu như thế. Thanh Phong nghĩ mình đã làm rất tốt, không để nàng phát hiện ra, hoá ra... nàng đều biết.

Giọng hẳn liền mềm lại, thuận theo ý nàng:

- Được rồi. Chúng ta... cùng nhau ăn.

Đêm hôm đó, đang ngủ thì Thanh Phong giật mình tỉnh giấc bởi tiếng rên của Tiểu Nguyệt.

Cả người nàng lạnh toát, mồ hôi lại rơi đầy, Thanh Phong hốt hoảng.

- Tiểu Nguyệt nàng làm sao vậy?

Tiểu Nguyệt ráng lấy lại bình tĩnh, nhìn Thanh Phong khó nhọc nói:

- Sinh...

Thanh Phong liền nhìn xuống hạ thân nàng, nước ối đã vỡ ướt cả một mảng. Hắn run rẩy không biết làm sao. Tiểu Nguyệt khó khăn an ủi hắn:

- Tiểu Nguyệt... không sao...

Đến lúc này rồi mà nàng còn an ủi hắn sao? Thanh Phong liền tán mạnh vào mặt mình một cái, má của hắn đỏ bừng, miệng rướm máu, nhờ đau đớn đó hắn lấy lại bình tĩnh, chuẩn bị những thứ cần thiết.

- Tiểu Nguyệt, bây giờ ta làm gì?

May mắn là lúc trước Thẩm nương vì lo sợ nàng không biết gì nên đã từng đề cập qua, Tiểu Nguyệt theo trí nhớ nói:

- Nấu... nấu nước... kéo... cắt rốn đứa nhỏ...

Thanh Phong liền lật đật đi lấy cái nồi bể mà hắn tình cờ đã tìm thấy mấy hôm trước hốt đầy tuyết rồi đặt lên lửa cho tan ra. Không có kéo! Hắn lại lấy thanh gươm của mình rửa sạch rồi hơ qua lửa để sát khuẩn.

Bây giờ, chỉ còn phụ thuộc vào Tiểu Nguyệt.

Càng về sau, Tiểu Nguyệt càng đau đớn, nàng cắn lấy khăn trong miệng để không kêu ra tiếng. Thanh Phong thì cứ như bước đi trên lửa.

- Tiểu Nguyệt, cố lên. Nhất định phải cố gắng...

Vì đứa nhỏ của nàng và Cẩn, nàng sẽ chịu đựng.

Tiểu Nguyệt đã đau như vậy suốt một đêm. Đến tảng sáng, lại một cơn đau truyền tới làm Tiểu Nguyệt nhăn mày, trong cổ họng truyền ra tiếng rên đau đớn.

Cuối cùng, đứa nhỏ cũng đã ra.

- Ra rồi. Ra rồi.

Thanh Phong vui mừng la lên.

Tiểu Nguyệt có được chút tinh thần liền cố gắng ngồi nhổm dậy, ra lệnh:

- Cắt... rốn.

Thanh Phong lúc này mới run rẩy cầm lấy thanh gươm định cắt rốn cho đứa nhỏ, nhưng hai tay hắn run cầm cập không dám xuống tay.

Tiểu Nguyệt liền hối thúc:

- Thanh... Phong...

Thanh Phong lúc này nhắm tịt mắt cắt xuống một cái. Nhưng đứa nhỏ vẫn không khóc.

- Đánh... đánh mông nó...

Thanh Phong nhìn đứa nhỏ càng lúc càng trở nên tím tái, hấn xuống tay đánh mạnh vào mông đứa nhỏ. Bị đau, đứa nhỏ bật tiếng khóc the thé.

Nghe thấy tiếng khóc của đứa nhỏ, lần đầu tiên trong cuộc đời của Thanh Phong đã xúc động đến rơi mắt. Tiểu Nguyệt nhìn thấy đứa nhỏ đã an toàn liền vui mừng, hai mắt đỏ au.

Sau khi lau chùi và quấn khăn cho đứa nhỏ xong, tâm trạng đã hạ xuống của Thanh Phong trở nên nặng nề.

Bây giờ hấn không chỉ phải bảo vệ cho Tiểu Nguyệt mà còn cả đứa nhỏ mới ra đời này, hấn lại đang bị thương, bên ngoài thì bị bao vây...

Dường như đoán được suy tư của Thanh Phong, Tiểu Nguyệt cố nhướn người ngồi dậy, nhìn đứa con của mình rồi nói với Thanh Phong:

- Thanh phong đưa đứa nhỏ đi đi.

Thanh Phong giật mình ngược nhìn nàng. Hai mắt Tiểu Nguyệt ửng đỏ, đau đớn nói:

- Đem đứa nhỏ về cho Cẩn...

Thanh Phong liền bác bỏ:

- Nàng nói vậy là sao? Làm sao ta có thể bỏ nàng lại được?

Tiểu Nguyệt rơi nước mắt nhìn hấn nói:

- Tiểu Nguyệt... muốn đứa nhỏ sống...

Nếu phải bảo vệ tới hai người, Thanh Phong không thể làm được.

Sau khi suy nghĩ một lúc lâu, Thanh Phong cắn môi đến bật máu nói:

- Được. Ta sẽ đưa đứa nhỏ đi trước...

Rồi Thanh Phong mở tròng đôi mắt đầy tia máu hứa với Tiểu Nguyệt:

- Ta sẽ bảo vệ đứa nhỏ được an toàn!

Tiểu Nguyệt lại rơi lệ.

Ngay lập tức, Thanh Phong cột đứa nhỏ đã ngủ say ở trước ngực quyết định rời đi. Khi bước chân ra khỏi cửa hang, Thanh Phong lại quay đầu nói với nàng:

- Sau khi mang đứa nhỏ về cho vương gia, ta sẽ quay lại tìm nàng!

Tiểu Nguyệt chỉ còn lại bơ vơ một mình, đầu óc nàng trống rỗng. Thanh Phong đã đi rồi, đứa nhỏ cũng không còn ở đây nữa...

Rồi bỗng nhiên, từ bụng, một cơn đau quặn lại truyền đến.

Tiểu Nguyệt nằm dài trên đất, hoảng loạn, tại sao lại còn đau thế này? Nàng có cảm giác có gì đó muốn rời khỏi cơ thể nàng. Chẳng lẽ... chẳng lẽ... còn một đứa nhỏ sao?

Sau một hồi quặn quại đau đớn, lại một tiếng khóc nữa phát ra.

38. Chương 38: Chương 38

- Chủ nhân, ngài đột nhiên ra đây làm gì chứ?

Trên Tuyết sơn bỗng truyền ra một giọng nói than vãn, có phần nũng nịu của một thiếu nữ.

Thiếu nữ đó mặt y phục màu hồng, nổi bật cực kỳ so với khung cảnh xung quanh. Người mà nàng gọi là chủ nhân là một nam nhân mặc y phục màu trắng, có vẻ ngoài khoảng hơn ba mươi tuổi, mắt phụng sáng quắc, mặt mày cương nghị không có một chút cảm xúc. Một cơn gió thổi qua, làm mái tóc xỏa dài của hắn bay bay, trông cứ như một vị thần tiên giáng thế.

Nam nhân ấy không để ý đến lời của thiếu nữ, hắn một mực đưa mắt tìm kiếm. Đêm qua, bỗng dưng hắn có một dự cảm rất lạ, trực giác mách bảo hắn phải đến đây. Trước giờ, tình huống như thế rất ít xảy ra, mà mỗi lần xuất hiện như có điều gì trọng đại diễn ra, nên hắn mới đến đây xem xét.

Mãi một lúc lâu, hắn vẫn không phát hiện được gì, hắn buông tay, nghĩ rằng có lẽ lần này mình cảm giác sai rồi. Hắn quay đầu lại, định bỏ đi. Đúng lúc ấy, một tiếng khóc oe oe phát ra.

Thiếu nữ liền giật mình, nhảy xồm lên:

- A... có khi nào là ma không? Chỗ này làm sao lại có tiếng khóc được chứ...

Nam nhân theo hướng tiếng khóc phát ra tìm kiếm. Đi mãi về trước, cuối cùng hắn đã phát hiện ra một nữ nhân mặc y phục trắng ngất xỉu trên đất, tuyết gần như che lấp cơ thể của nàng. Đứa nhỏ mới sinh được nàng ôm trong lòng để giữ hơi ấm, nhưng nó gần như đã không còn chịu đựng được nữa, cơ thể đã tím tái, âm thanh càng lúc càng nhỏ dần.

Để thiếu nữ áo hồng ẵm lấy đứa bé, còn hắn liền bế thốc nữ nhân kia lên. Nhìn thấy chủ nhân thường ngày như băng sơn của mình bây giờ lại ôm lấy một nữ nhân xa lạ, thiếu nữ áo hồng há hốc mồm, ngây người một lúc lâu mới tỉnh lại chạy theo hướng nam nhân đi.

- Chủ nhân, chờ Hồng Trù với...

Khi Tiểu Nguyệt tỉnh lại phát hiện mình ở trong một gian phòng lạ, bày trí tươm tất thì ngạc nhiên bật tiếng nói:

- Đây là đâu?

Chẳng lẽ nàng đã bị bắt rồi sao? Tiểu Nguyệt nhớ lại, sau khi đứa nhỏ thứ hai chào đời, nó cứ khóc mãi, nàng làm sao nó cũng không nín. Cuối cùng, nàng bí thế đành bế lấy nó ra khỏi hang động, muốn tìm người giúp đỡ. Nhưng, nàng đi mãi không gặp được ai, cuối cùng, nàng không còn nhớ gì nữa...

Thấy nàng đã tỉnh, nam nhân bạch y tiến tới trước mặt nàng. Nhìn thấy người lạ, Tiểu Nguyệt liền sợ hãi, lên tiếng hỏi:

- Ngài... là ai?

Nhìn đôi mắt hoang mang của nàng, nam nhân xem như thương hại mới mở miệng nói cho hai chữ:

- Lãng Nguyệt.

- Đứa nhỏ đâu? Đây là đâu...

Nghe nàng hỏi nhiều quá, Lãng Nguyệt lười đáp lại, xoay người đi. Lúc đó, Hồng Trù bưng cháo từ bên ngoài bước vào.

- A, chủ nhân, ngài đã chẩn trị xong rồi sao?

Lãng Nguyệt cũng không thèm đáp mà đi thẳng một đường. Hồng Trù đã quen với việc bị hắn phớt lờ nên chỉ bĩu môi một cái rồi bỏ qua. Thấy Tiểu Nguyệt đang cố ngồi dậy thì lớn tiếng can ngăn:

- Cô nương. Cơ thể người còn yếu lắm, đừng có ngồi dậy.

- Đứa... đứa nhỏ?

- Cô nương, đứa nhỏ bây giờ đang được chữa trị...

- Ta đi xem...

Tiểu Nguyệt cứ vùng vẫy đòi đi, làm Hồng Trù ôm lấy nàng lại khó xử nói:

- Cô nương, nàng giờ không gặp được đứa nhỏ đâu. Chủ nhân đã nói không có phép ai tiến vào. Nàng làm như vậy là hại nó đó.

Cuối cùng, Tiểu Nguyệt cũng bình tĩnh lại, kiệt quệ ngồi trên giường.

Hồng Trù thấy nàng đã yên, thở phào một hơi, bưng cháo tới cho nàng ăn.

- Nàng mau ăn đi. Bệnh tình của nàng cũng không tốt đâu.

Sau cơn phát tác, bây giờ cơ thể của Tiểu Nguyệt như kiệt lực, tới cánh tay cũng không đưa lên nổi. Hồng Trù lại thở dài vừa dứt cháo cho nàng ăn vừa nói:

- Ở đây là Tuyết Sơn Cốc nha. Chủ nhân của ta là Lăng Nguyệt đại nhân, ngài chính là thần y được nhân gian tôn sùng nha. Ba hôm trước, chủ nhân của ta đã cứu nàng ở...

...

Mấy hôm sau, Tiểu Nguyệt được Hồng Trù dìu ra ngoài sân để hít thở khí trời. Hồng Trù ngồi được một lúc lại không biết đã chạy đến đâu, chỉ còn lại một mình Tiểu Nguyệt ở đó.

- Nàng cảm nhận được, phải không?

Nghe tiếng nói, Tiểu Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn. Đúng là Lăng Nguyệt.

- Cơ thể của nàng.

Lăng Nguyệt nói thêm như để giải thích cho rõ nghĩa câu nói của hắn. Nếu như Hồng Trù ở đây, hẳn nàng ta sẽ rất ngạc nhiên vì vị chủ nhân bằng sơn của nàng lại nói liên tiếp hai câu, mà mỗi câu lại dài như vậy.

Tiểu Nguyệt gật gật đầu.

Lăng Nguyệt lại bình bình nói, giọng nói không một chút cảm xúc:

- Nàng bị suy kiệt cơ thể quá mức, bị hàn khí tổn hại lục phủ ngũ tạng, ta không còn cách nào cứu nữa.

Đôi mắt Tiểu Nguyệt vẫn bình lặng, như không biết rằng Lăng Nguyệt đang nói đến sự sống chết của nàng, nhưng Lăng Nguyệt lại hiểu rằng nàng hiểu tất cả và cũng chấp nhận tất cả.

- Ta chỉ có thể giúp nàng sống thêm hai tháng, nàng muốn làm gì?

- Đứa nhỏ...

- Không được.

Tiểu Nguyệt thất vọng cúi đầu, lúc lâu lại nói:

- Cần! Tìm Cần!

- Cần là ai?

- Là tướng công.

Lăng Nguyệt không vui, một người tướng công lại để nương tử của mình rơi vào tình trạng như vậy thì hẳn không xứng đáng làm trượng phu.

- Trần Duy Cần?

Nghe được tên của Trần Duy Cần được phát ra từ miệng Lăng Nguyệt làm Tiểu Nguyệt ngạc nhiên.

- Từ đây muốn về kinh thành trong hai tháng là không có khả năng. Nàng cũng không chịu đựng nổi.

Bỏ lại câu đó Lăng Nguyệt đã phát tay đi mất. Tiểu Nguyệt ngẩn ngơ ngồi đó. Nàng không được gặp mặt đứa nhỏ cũng không còn cơ hội để gặp Trần Duy Cần sao?

Tiểu Nguyệt không chấp nhận, nàng muốn nói với Lăng Nguyệt nàng có thể chịu được quãng đường đó để quay lại kinh thành. Nhưng vừa đứng dậy, Tiểu Nguyệt đã ngã nhào trên đất. Nàng nằm dài trên đất, không có cả sức để đứng lên.

Cứ nằm như vậy một lúc lâu.

- Người chính là người Lăng Nguyệt đã cứu về sao?

Tiểu Nguyệt từ từ ngược mặt lên nhìn, đó là một lão giả, râu tóc trắng xoá, lão nhìn Tiểu Nguyệt cười nói:

- Nghe nói người bị hàn khí xâm nhập không còn đường cứu?

Tiểu Nguyệt im lặng.

- Hừ, cũng kiêu lời như tên Lăng Nguyệt kia. Lão phu ta đây không phải tìm người mĩa mai đâu, lão có một cách giúp người...

Tiểu Nguyệt mở bừng mắt nhìn hẩn, hy vọng lại le lói.

Thấy nàng kỳ vọng như vậy, lão già liền chột dạ lại nói:

- Ta cũng không dám chắc đâu. Chỉ là... à, ta có sáng chế ra một loại võ công gọi là Hàn Băng Công. Người muốn luyện được loại võ này phải để cho hàn khí nhập thể, càng luyện càng phải hấp thu nhiều hàn khí, loại đau đớn đó không phải ai cũng chịu được đâu... cả lão phu cũng không chịu nổi đến tầng thứ ba nữa là...

Lão giả đó gọi là Hàn lão, là một người mê võ, suốt đời lão cứ suy nghĩ đến việc sáng chế loại võ công mới. Và Hàn Băng Công chính là võ công lão tự nhận là kiệt tác nhất đời của lão và của cả giang hồ nữa chứ. Nhưng mà... để tập loại võ công này, như lão nói, phải để hàn khí nhập thể, hàn khí bình thường sẽ tàn phá lục phủ ngũ tạng, đau đến muốn chết ngay lập tức, lúc đó còn mấy người còn đủ ý chí để điều khiển nó chứ, cứ như vậy, mấy chục năm trôi qua, chưa ai có thể luyện thành công Hàn Băng Công.

Bình thường, dù lão có dự hoặc đến đâu cũng không một ai chịu thí nghiệm cho lão, hôm nay, lại nghe được Lăng Nguyệt cứu được một người bị hàn khí ăn sâu, lão liền mừng rỡ đi tìm ngay, có rảnh để nghĩ gì nữa đâu.

- Ta đồng ý!

Trong khi Hàn lão vẫn còn đang mải mê giảng về những ưu điểm để lấn áp khuyết điểm của Hàn Băng Công thì Tiểu Nguyệt đã lên tiếng đồng ý. Hàn lão không chú ý tới vẫn mê mải nói:

- ... người cứ suy nghĩ lại đi. Loại võ công không phải đâu cũng có đâu. Lão phu là niệm tình mới truyền thụ cho người... Hả? Người nói gì? Đồng ý sao?

Tiểu Nguyệt gật đầu xác nhận.

Lúc này Hàn lão mới chú ý tới tư thế đang nằm trên đất của Tiểu Nguyệt thật khó coi, lão xem như có lòng tốt phẩy tay một cái cơ thể Tiểu Nguyệt liền được nâng lên ngồi đằng hoàng trên ghế.

Tiểu Nguyệt này giờ vẫn không rời mắt khỏi lão, như sợ lão sẽ đổi ý vậy

- Sư phụ...

Hàn lão nghe nàng gọi sư phụ thì chột dạ, liền lắc tay nói:

- Đừng đừng gọi ta là sư phụ. Người cứ gọi ta là Hàn lão là được rồi. Mắc công sau này người có gì bất chấp lại phiền đến ta.

Câu sau là lão thầm nói trong bụng, không để Tiểu Nguyệt nghe.

Tiểu Nguyệt gật đầu xem như đã hiểu.

39. Chương 39

Xem như đã thảo luận xong, Hàn lão bắt đầu xem xét cơ thể của Tiểu Nguyệt. Xương cốt của nàng không phải là người thích hợp để học võ, Hàn lão chắc lưỡi, nhưng cũng không ý kiến gì. Bởi vì, trước kia, lão

cũng đã từng tìm mấy người xương cốt tốt thích hợp để luyện công tu tập bộ võ công Hàn Băng Công này, nhưng họ không phải chết cũng thành phế nhân đó sao. Từ đó, lão lại có ý nghĩ khác có thể lão cần tìm một người có ngộ tính cao, thích hợp với hàn khí thì hơn.

Lúc đầu, nhìn thoáng qua lão cứ nghĩ nàng chỉ mới mười ba, mười bốn tuổi là cùng, không ngờ gân cốt đã mười bảy, mười tám tuổi. Lão lại thở dài, thật là ốm yếu không chịu nổi.

Lại xem đến thương thế của nàng. Quả thật nàng đã bị hàn khí xâm nhập sâu vào lục phủ ngũ tạng, nàng có thể sống được đến giờ quả thật nỗ lực tận tâm của Tiểu Nguyệt kia y thuật quá cao. Nếu năm xưa, lão biết Lăng Nguyệt sớm thì không biết mấy gã lão tìm về luyện công có chết sớm đến vậy không.

Nghĩ vậy, lão lại thở dài.

Nãy giờ, cứ nghe lão thở dài mãi, Tiểu Nguyệt cũng biết tư chất của mình không được rồi, không biết lão có đổi ý không đây.

- Hàn lão...

Hàn lão thu lại bộ mặt thất vọng của mình, lại cười nói với Tiểu Nguyệt.

- Hàn khí trong cơ thể ngươi đã đủ để bắt đầu luyện tầng một của Hàn Băng Công rồi.

Tiểu Nguyệt nghe vậy thì gật đầu. Hàn lão bắt đầu truyền lại khẩu quyết cho nàng.

Kể từ ngày đó, Tiểu Nguyệt bắt đầu luyện Hàn Băng Công. Một tháng sau, xem như cũng có chút thành tựu, nàng có thể xuống giường bắt đầu đi đi lại lại. Thêm mười ngày nữa, xem như tầng thứ nhất nàng đã đạt thành. Hàn lão thấy kết quả như vậy liền há hốc mồm liên tục trách ông trời không công bằng với lão mà.

Nhưng mấy ai biết được để đạt được trình độ đó, suốt thời gian qua Tiểu Nguyệt đã trả giá đến thế nào. Mỗi ngày, nàng đều chịu đau đớn tới chết đi sống lại, không biết bao nhiêu lần bị hàn khí công kích mà hôn mê bất tỉnh, nhưng nàng rất kiên quyết, mỗi khi tỉnh dậy lại tiếp tục ngồi xuống luyện công không chế hàn khí trong cơ thể mình.

Lăng Nguyệt thấy nàng như vậy cũng không ngăn cản, dù sao hắn cũng không có cách cứu được nàng, nếu đây là con đường nàng chọn thì cứ để nàng làm thôi.

Sau hai tháng, nàng đã có thể khống chế được hàn khí trong cơ thể của mình, lại có biểu hiện đang hấp thu hàn khí xung quanh vào cơ thể. Hàn lão lúc này đã hoàn toàn há hốc mồm, lại tự an ủi vì nàng có cơ thể đặc biệt đặc biệt thích hợp với hàn khí, chứ không phải vì hắn bất tài. Nghĩ như thế, lão lại vui vẻ, thỉnh thoảng còn chỉ dẫn nàng vài bí quyết mà lão có được.

Thêm một tháng nữa trôi qua, Tiểu Nguyệt đã hoàn thành tầng thứ hai của Hàn Băng Công.

- Ha ha, a đầu, nếu với tốc độ này của ngươi thì ngày ngươi luyện thành Hàn Băng Công cũng không còn xa nữa đâu. Khi đó, ngươi có thể độc bá thiên hạ được rồi. Nhớ là tới lúc đó, có người hỏi gia sư ngươi là ai thì ngươi phải trả lời là Hàn lão ta đó.

Tiểu Nguyệt gật đầu đáp ứng.

Bây giờ, nàng đã hoàn toàn điều khiển được hàn khí trong cơ thể, tính mạng của Tiểu Nguyệt đã không còn gì lo ngại nữa.

Nhưng mà, khi nàng tìm đến gặp Lăng Nguyệt xin gặp đứa nhỏ, thì Lăng Nguyệt lại lạnh nhạt nói:

- Hàn khí từ ngươi phát ra sẽ làm tổn thương nó.

Cơ thể của Tiểu Nguyệt khẽ run lên, cuối cùng, nàng vẫn không thể gặp được đứa nhỏ của mình.

- Cần? Tiểu Nguyệt đi tìm Cần được không?

Lăng Nguyệt nghe nàng nói thế lại trầm ngâm, lâu sau mới mở miệng nói:

- Nàng đừng về đó nữa thì hơn.

Tiểu Nguyệt bàng hoàng nhìn hắn. Lăng Nguyệt vẫn không biến sắc, kiên định nhìn thẳng vào mắt nàng. Cuối cùng, nước mắt như muốn rớt xuống, Tiểu Nguyệt run rẩy nói:

- Lăng Nguyệt... người xấu!

Tiểu Nguyệt bỏ chạy.

Lăng Nguyệt khẽ thở dài.

- Không xong! Không xong rồi!

Mới sáng sớm, Hồng Trù đã lớn tiếng la hét khắp Tuyết Sơn Cốc.

Lăng Nguyệt đang trong thư phòng đọc y thư thì bị Hồng Trù phá cửa xông vào làm tâm trạng hắn trùng xuống. Trầm giọng hỏi:

- Chuyện gì?

Hồng Trù biết chủ nhân của mình bình thường rất ghét người khác ồn ào, nàng làm ồn như vậy không biết chủ nhân có ghét nàng không. Nhưng việc này không thể chậm trễ được nha.

- Chủ... chủ nhân. Tiểu Nguyệt cô nương mất tích rồi.

Lăng Nguyệt nghe thế cũng chỉ thở dài. Đứa ngốc ấy vẫn cố chấp như vậy...

Hồng Trù lại lấy làm kỳ lạ, không phải bình thường chủ nhân rất quan tâm đến Tiểu Nguyệt cô nương sao? Việc lớn nhỏ gì cũng phải bẩm báo. Sao bây giờ lại im lặng như vậy?

- Chủ... nhân.

Hồng Trù lại lí nhí gọi.

Lăng Nguyệt đứng lên khỏi ghế ngồi. Hồng Trù nghĩ hắn muốn trừng phạt mình thì co rụt người đứng qua một bên. Lăng Nguyệt lại không quan tâm đến nàng, đi thẳng một đường.

...

Tiểu Nguyệt khó khăn lắm mới xuống được Tuyết Sơn, bây giờ đã là mùa xuân. Càng đi xuống dưới càng thấy có nhiều hoa dại đã nở, cả khu rừng đủ màu sắc chứ không chỉ một màn trắng xóa của tuyết như trên đỉnh núi. Nhưng những cảnh sắc đó trước giờ chưa từng mang đến cảm xúc đặc biệt cho Tiểu Nguyệt.

Nàng không biết đường đi nên mất rất nhiều thời gian mới xuống núi được. Không ngờ, vừa xuống chân núi nàng lại nhìn thấy Lăng Nguyệt đứng chờ. Tiểu Nguyệt quay đầu định chạy thì nghe Lăng Nguyệt hỏi:

- Nàng biết đường về kinh thành sao?

Tiểu Nguyệt thật sự không biết. Tiểu Nguyệt bối rối quay lại nhìn Lăng Nguyệt.

- Ta dẫn nàng đi.

- Đứa nhỏ?

- Có người khác sẽ chăm sóc cho nó.

Tiểu Nguyệt nghe hắn nói thế mới an tâm, gật đầu đáp ứng.

40. Chương 40

Lần này, Tiểu Nguyệt đi xe ngựa một đường thẳng về kinh thành, thời gian nhanh hơn rất nhiều so với lần đi trước. Nàng khó hiểu hỏi Lăng Nguyệt:

- Không cần trốn sao?

Lăng Nguyệt dựa lưng vào vách xe, hai mắt nhắm tĩnh thần, hẳn hiểu ý Tiểu Nguyệt muốn hỏi là gì nên thông dong đáp:

- Không cần. Nam Thiên Thần đã dẹp xong chương ngại mà đăng ngại rồi.

Ý Lăng Nguyệt nói rằng bây giờ không còn ai đuổi giết nàng, cũng không còn người muốn bắt nàng nữa.

Trong những tháng Tiểu Nguyệt ở Tuyết sơn, cuộc chiến giành ngai vàng đã ngã ngũ. Trần Duy Cẩn phụ trợ Nam Thiên Thần đánh bại được thái tử hay chính xác là Phượng gia, bước chân lên ngai vàng. Trong nhân gian lúc này cứ truyền miệng nhau Uy vương đã làm như thế này, lập nên chiến tích kia, còn tân hoàng Nam Thiên Thần thật ra trước kia là giấu tài, thật sự xuất chúng ra sao...

Nhưng sự thật đằng sau bức màn kia chẳng mấy người biết được.

Thoáng chốc, Tiểu Nguyệt đã đặt chân đến kinh thành.

Nơi này vẫn luôn ồn ào náo nhiệt như vậy, mặc cho loạn lạc hay chiến tranh, con người ta vẫn phải sinh tồn. Nhìn thấy những cảnh tượng quen thuộc, trong đáy mắt Tiểu Nguyệt hiện lên một tia mừng, ấm áp.

Ở đây, có Cẩn của nàng.

Nhưng xe ngựa của Lăng Nguyệt lại không đi thẳng đến Uy vương phủ mà lại dừng ở quán trọ.

- Lăng Nguyệt...

Nhìn gương mặt khó hiểu của Tiểu Nguyệt, Lăng Nguyệt đành mở miệng nói:

- Hôm nay, không đến Uy Vương Phủ được. Ngày mai ta đưa nàng đi.

Tiểu Nguyệt lại sợ hãi ngăn nàng như lần trước. Lăng Nguyệt nhỏ giọng khuyên nhủ:

- Tiểu Nguyệt, ngày mai ta sẽ dẫn nàng đến gặp... Uy vương. Được không?

Tiểu Nguyệt đau đớn lắc đầu, nàng đã thật lâu, thật lâu không được gặp Cẩn rồi. Nàng thật sự rất muốn gặp hắn.

Nàng nhớ hắn tới mức nào, nàng đã mong hắn đến chừng nào, còn có hai đứa nhỏ, nàng muốn nói với hắn...

Không nghe lời Lăng Nguyệt, Tiểu Nguyệt tung người phi lên không trung. Sau khi đạt được tầng hai của Hàn Băng Công, nàng đã có thể sử dụng khinh công rồi. Nhưng trình độ vẫn còn thấp, với tốc độ của nàng bây giờ chỉ cần Lăng Nguyệt muốn liền có thể đuổi kịp nhưng hắn lại đứng yên đấy nhìn theo bóng nàng bay đi. Để cho nàng đi đi.

Lăng Nguyệt lẩm bẩm:

- Nếu như... nàng chỉ là một nữ nhân bình thường...

...

Với trí nhớ chỉ cần nhìn một lần là nhớ mãi của Tiểu Nguyệt, việc tìm được đường về Uy vương phủ không khó. Nhưng khi đến trước cửa Uy vương phủ, Tiểu Nguyệt lại chùn chân.

Ngoài cửa dán giấy đỏ thắm, từng dòng người ăn mặc xa hoa, trang trọng đang xếp hàng để thị vệ kiểm tra thiệp mời để vào trong.

- Tại sao... lại đông như vậy?

Những người binh lính ấy ai cũng lạ mặt, Tiểu Nguyệt không dám xông vào. Nàng tìm đến một chỗ vắng người mới phi người vào trong. Chỗ nàng đang đứng là trong hậu viện, xung quanh ai cũng đang tất bật chạy ra chạy vào, không ai để ý đến nàng.

- Cẩn đang ở đâu?

Một nô tì đang chuẩn bị trái cây nghe thấy tiếng hỏi thì bất giác trả lời:

- Vương gia đương nhiên đang ở đại sảnh rồi.

Ngẫm lại, thấy câu hỏi thật kỳ quặc, người nô tì đó mới quay đầu lại nhìn nhưng chẳng thấy ai cả.

Một đường đi đến đại sảnh, nơi nào cũng được giăng màn đỏ, lồng đèn đỏ. Không hiểu sao, trong lòng Tiểu Nguyệt lại dấy lên dự cảm không lành.

Ngoài đại điện bây giờ, người đông như kiến. Đại điện đã được sửa sang lại, lót đầy thảm đỏ, khắp nơi ồn ào náo nhiệt, kẻ cười người nói. Những bông hoa được tung lên không rơi lả tả, chữ “Hỉ” to nhỏ dán khắp nơi đập vào mắt Tiểu Nguyệt.

Nàng chơi với.

Có vài người thấy Tiểu Nguyệt mặc áo trắng thì lấy làm tò mò đưa mắt nhìn nàng. Tiểu Nguyệt càng lúc càng sợ hãi, nàng chưa từng một mình xuất hiện ở chỗ đông người như thế này, người nào cũng nhìn nàng dò xét.

Cẩn! Chàng ở đâu?

Tiểu Nguyệt hoảng sợ đưa mắt nhìn khắp nơi, cuối cùng cùng phát hiện ra chỗ Trần Duy Cẩn đang đứng, hắn đang cười nói tiếp đón khách quý. Nhưng người thật đông quá, nàng cố gắng đến đâu cũng không chen vào được.

Bất lực, Tiểu Nguyệt lên tiếng gọi:

- Cẩn.

Trần Duy Cẩn ngạc nhiên quay đầu lại nhìn. Hắn hôm nay lại mặc hỉ phục, một thân trường bào màu đỏ trên người hắn khiến càng toát lên vẻ cao quý, rực rỡ tới chói mắt, bất khả xâm phạm.

Chưa bao giờ Trần Duy Cẩn dùng biểu cảm như thế nhìn nàng...

Trần Duy Cẩn nhíu mày khó chịu, một nữ nhân dám mặc áo trắng trong lễ cưới của hắn?

- Vương... vương phi.

Thanh Ca bên cạnh bất giác kêu lên.

- Nàng ta là ai?

Trần Duy Cẩn nghiêm mặt nhìn Thanh Ca hỏi.

- Là... vương phi trước kia.

- Vương phi? Nàng ta?

Tiểu Nguyệt nghe được đoạn đối thoại của Trần Duy Cẩn và Thanh Ca liền kinh hoàng.

Cẩn... không biết nàng?

- Cẩn...

Trần Duy Cẩn nhìn Tiểu Nguyệt bằng đôi mắt lộ vẻ chán ghét.

Mọi cặp mắt đều đổ dồn về phía Tiểu Nguyệt, người tò mò, người thì vui sướng khi thấy người gặp nạn, cũng có người cũng chỉ muốn xem cuộc vui.

Trần Duy Cẩn mất kiên nhẫn, cảnh cáo nàng:

- Người không được gọi tên của bốn vương.

Thanh Ca thấy mọi chuyện không ổn liền phân phó người đi gọi lão thái gia đến.

- Cẩn... tại sao?

- Tại sao cái gì? Người nghĩ mình là ai? Thân phận là nữ nhi của Lương thừa tướng, một tên phản tặc. Còn là người thể diện, người nghĩ người có tư cách làm vương phi của bốn vương sao?

Tiểu Nguyệt cảm thấy trước mắt như đang sụp đổ.

Tại sao Cẩn lại nói nàng như vậy?

Tại sao lại như vậy?

41. Chương 41: Chương 41

Khi nghe được tin Tiểu Nguyệt đã trở lại, Hoàn lão lập tức liền chạy đến đại sảnh. Từ xa lão đã luôn miệng gọi:

- Tiểu Nguyệt! Tiểu Nguyệt!

Hoàn lão xô đẩy những người đang chắn đường lão qua một bên, chạy tới bên Tiểu Nguyệt, xúc động nói:

- Tiểu Nguyệt. May mắn vẫn bình an. Trở về là tốt rồi.

- Gia gia...

Nhìn biểu tình của nàng, Hoàn lão dường như cũng đoán ra được việc đang diễn ra. Lão nói:

- Người theo gia gia về. Để lão già ta xem ai dám khi dễ người.

- Gia gia, giờ lành sắp tới rồi. Ngài còn định đi đâu?

Hoàn lão trừng mắt nhìn Trần Duy Cẩn.

- Lão già ta chỉ nhận duy nhất một người là cháu dâu của mình. Đó là Tiểu Nguyệt.

Trần Duy Cẩn hừ lạnh.

- Ta không có thể tử là nàng.

- Người...

Tiểu Nguyệt nắm lấy tay áo của Hoàn lão, giọng như muốn khóc hỏi:

- Gia gia, đứa nhỏ đâu?

Hoàn lão nhìn nàng khó hiểu.

- Gia gia, Tiểu Nguyệt muốn đứa nhỏ. Cho Tiểu Nguyệt gặp đứa nhỏ.

- Tiểu Nguyệt... đứa nhỏ nào?

Tiểu Nguyệt sững sờ nhìn lão.

- Gia... là đứa nhỏ của... Tiểu Nguyệt.

Hoàn lão như hiểu chuyện gì đó, cũng không muốn làm nàng kích động, nhưng vẫn phải nói:

- Ta... không thấy.

- Thanh Phong? Thanh Phong đâu?

- Thanh Phong tới giờ chưa trở lại.

Lần này Tiểu Nguyệt hoàn toàn suy sụp. Làm sao lại như vậy? Lúc đó không phải Thanh Phong đã đưa đứa nhỏ đi sao? Chẳng lẽ... hắn bị bắt được? Còn... đứa nhỏ của nàng thì sao?

- Tiểu Nguyệt, bình tĩnh lại. Tiểu Nguyệt.

- Đứa nhỏ... ở đâu? Tại sao lại không có? Chẳng lẽ... nó... mất rồi sao?

- Tiểu Nguyệt. Bình tĩnh lại đi! Gia gia sẽ tìm đứa nhỏ về cho ngươi...

Hoàn lão cố lay tỉnh Tiểu Nguyệt, nhưng giờ đây nàng làm gì nghe thấy lời của lão nữa.

Trần Duy Cẩn lúc này không còn tâm trạng mà nghe nữ nhân điên kia nói những nói cuối nữa, hắn khó chịu ra mặt, không còn kiên nhẫn. Có một bàn tay đẹp đẽ vươn tới nắm lấy cánh tay hắn, giọng nói nhỏ nhẹ cất lên:

- Vương gia, ngài ở đây làm gì?

Trần Duy Cẩn quay đầu lại nhìn nữ nhân mặc hỉ phục kia, gương mặt nàng rất đẹp, từng nét hài hoà, thanh thoát, nàng ta khẽ mỉm cười dịu dàng như nước trong, một mực nhìn Trần Duy Cẩn với ánh mắt đầy yêu thương.

Có một số người thấy được nhan sắc của nàng thì lấy làm tiếc rẻ. Một người như tiên nữ như thế lại thành đôi với một hung vương tàn độc.

Trần Duy Cẩn gọi:

- Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt nũng nịu nói nhỏ với hắn:

- Chàng gọi ta là Nguyệt Nhi a.

Tiểu Nguyệt mắt thấy hai người tình tứ mà trái tim đau xót. Cảm nhận được ánh mắt của Tiểu Nguyệt, Trần Duy Cẩn ngước lên trừng mắt nhìn nàng.

Dạ Nguyệt cũng trông thấy Tiểu Nguyệt, lên tiếng hỏi:

- Cẩn, nàng ta là ai?

Trần Duy Cẩn lạnh lùng nói từng lời:

- Ngươi đã không còn là vương phi của bốn vương nữa. Hưu thư, ta đã viết. Niệm tình ngươi chưa làm ra chuyện gì quá xấu, bốn vương tha cho ngươi. Hãy đi đi.

Tất cả hy vọng của nàng đã sụp đổ.

Không còn đứa nhỏ.

Cẩn không cần nàng.

Không ai cần nàng cả.

Những ký ức đen tối xưa kia, trong thoáng chốc đều tái hiện trong trí óc nàng.

“Ngươi là tiện nhân.”

“Ngươi sống để làm gì?”

“Chết đi!”

“Chết đi!”

...

Cảm giác được thân thể Tiểu Nguyệt càng lúc càng lạnh, Hoàn lão cuồng quát nói:

- Tiểu Nguyệt. Đừng nghe lời của hắn nói...

“Nguyệt Nhi! Chờ ta!”

“Người có tư cách làm vương phi của bốn vương sao...”

“Cẩn! Nàng ta là ai...”

“Đứa nhỏ... mất rồi...”

- ...mất rồi...

Rốt cuộc, trên thế gian này, nàng còn gì? Hơi ấm cuối cùng cũng đã biến mất.

Lạnh quá!

Tiểu Nguyệt hai mắt mờ mịt nhìn Trần Duy Cẩn, mấp máy mấy lần mới nói lên thành tiếng:

- ...Chàng là người đã cho ta biết hơi ấm. Là người đã dạy ta nở nụ cười, cái gì gọi là hạnh phúc... và chàng cũng là người để ta biết thế nào “bi thương”...

Từ khoé mắt của nàng, một giọt lệ rơi ra, Tiểu Nguyệt nhắm nghiền mắt. Giọt lệ dần dần hoá thành băng và rơi xuống đất vỡ toang.

Choang!

Tiếng vỡ đó cũng chính là tiếng vỡ những ký ức của nàng. Từng mảnh, từng mảnh vỡ vụn.

Nhiệt độ xung quanh Tiểu Nguyệt càng lúc càng hạ thấp, lạnh đến mức mọi người phải thối lui về sau, để lại cho nàng một khoảng trống.

- Tiểu Nguyệt...

Hoàn lão cố gắng gọi nàng, nhưng tiếng của lão đã không còn vào tai Tiểu Nguyệt được nữa.

Trần Duy Cẩn không thoái lui, hắn sử dụng võ công của mình để chống cự. Việc trước mắt làm hắn nghi ngờ tại sao một nữ nhân như nàng lại có nội lực lớn đến vậy? Dạ Nguyệt cũng không chịu nổi hàn khí mà Tiểu Nguyệt phát ra nhưng nàng ta vẫn cố gắng bám lấy cánh tay của Trần Duy Cẩn, quyết không buông ra.

Khi Tiểu Nguyệt mở mắt ra lần nữa, trong mắt của nàng đã hoàn toàn mất đi cảm xúc.

Nhìn nàng bây giờ chẳng khác gì một bức tượng được tạc ra từ băng.

Không hề nộ, chẳng ái ố.

Một bóng người áo trắng xuất hiện trước mặt Tiểu Nguyệt, che lại tầm mắt của nàng.

Lăng Nguyệt không ngờ mọi chuyện lại tệ đến như vậy. Hắn hối hận đã để nàng đến đây. Nhìn nàng hiện tại, Lăng Nguyệt lại càng day dứt lương tâm.

- Ta đưa nàng đi!

Câu nói vang lên khi thế giới của nàng đã sụp đổ. Tiểu Nguyệt ngây dại nhìn Lăng Nguyệt.

Lăng Nguyệt lặp lại:

- Ta đưa nàng rời khỏi đây.

Tiểu Nguyệt bất giác gật đầu.

Nhưng, chỉ mới quay đầu, một tiếng thét vang lên:

- Đứng lại!

Người ngăn cản chính là Trần Duy Cẩn.

- Uy vương phủ không phải là nơi muốn tới là tới, muốn đi là đi.

Lăng Nguyệt không nhìn Trần Duy Cẩn lấy một lần, chỉ buông một câu nói:

- Người không cần được ta.

Cảm thấy bạch y nhân xúc phạm đến uy nghiêm của mình, Trần Duy Cẩn liền lao vào đấu tay đôi với hắn. Lại càng không ngờ, Lăng Nguyệt ra những chiêu nhìn như yếu thế, nhu nhược lại hoàn toàn khổng chế được Trần Duy Cẩn.

Tiểu Nguyệt lại như không muốn tiếp tục lưu lại, tung người bay lên không trung.

- Tiểu Nguyệt...

Hoàn lão muốn ngăn nàng lại nhưng khi nhìn thấy đôi mắt vô cảm của nàng lại chùn bước. Phải rồi. Trần Duy Cẩn đã thay đổi, nàng có ở lại cũng chỉ thêm đau lòng thôi. Nơi này đối với nàng chỉ toàn bi ai. Chỉ bằng để nàng ra đi.

Mất thấy Tiểu Nguyệt đã rời đi, Trần Duy Cẩn liền cuống quýt mà để lộ sơ hở. Lăng Nguyệt nhân cơ hội mà đánh lui hắn.

Thấy Trần Duy Cẩn té ngã trên đất, Dạ Nguyệt liền chạy đến đỡ hắn.

- Vương gia!

Lăng Nguyệt phát tay áo, cao cao tại thượng nhìn xuống Trần Duy Cẩn, mở miệng nói:

- Người không xứng với nàng!

Nói rồi, hắn cũng phi thân đi mất.

42. Chương 42

Trở lại Tuyết Sơn cốc, Tiểu Nguyệt cứ như một người vô hồn, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không để ý.

Đột nhiên đi một chuyến về, công lực Tiểu Nguyệt lại tăng lên gấp bội, còn tâm trí lại trở nên mơ hồ. Hoàn lão rất muốn biết nguyên do nhưng làm mọi cách Lăng Nguyệt cũng không chịu mở miệng.

Muốn hắn nói? Hắn phải nói cái gì đây? Bởi vì nàng có một trí nhớ siêu phàm, không bao giờ quên được những gì đã xảy ra nên càng không chấp nhận được sự thật tàn nhẫn, không chịu được đau đớn, mất mát nên đã chọn cách phá hủy ký ức của mình, khép chặt trái tim lại.

Nói rằng, nàng trở nên như vậy đều là lỗi của hắn sao?

Là hắn đã đẩy nàng vào vòng luẩn quẩn này...

...

Một ngày kia, Lăng Nguyệt bế một đứa nhỏ đến gặp nàng.

- Đây là con của nàng.

Tiểu Nguyệt vô thức lặp lại:

- Con?

- Phải. Là con của nàng.

Đôi mắt của Tiểu Nguyệt vẫn mờ mịt. Chẳng lẽ, bây giờ không còn gì khiến nàng quan tâm nữa hay sao?

- Ắm...

Ấm áp sao? Ừ. Thân nhiệt của đứa nhỏ đặc biệt cao nên nàng cảm thấy ấm sao?

- Vậy gọi nó Noãn Noãn đi.

- Noãn... Noãn.

Năm năm sau.

Trên đỉnh núi Tuyết Sơn, quanh năm bị tuyết bao phủ. Trên một cái cây trơ lá, có một nữ nhân đang ngồi tựa người vào thân cây. Nàng mặc bộ y phục mỏng manh màu trắng, nếu không chú ý sẽ bị y phục và nước da trắng toát của nàng làm lẫn với màu trắng của tuyết. Để mặc cho gió lạnh thổi qua làm tà áo và tóc của nàng tung bay khắp nơi. Nàng không cảm nhận được hơi lạnh. Trên người nàng cũng không có một tia sinh khí. Cứ như nàng là một phần của băng tuyết.

Cô độc, trơ trọi và lạnh lẽo.

Tuyết Sơn Cốc.

- Trời ơi là trời. Làm sao đây?

Vừa về đến cửa đã nghe thấy tiếng oán than của Hồng Trù. Tiểu Nguyệt lên tiếng hỏi:

- Có việc gì?

Hồng Trù vô ý nói:

- Noãn Noãn đã mất tích rồi. Hu hu hu... sao số ta lại khổ thế này...

Nghe thấy Noãn Noãn, trong tâm trí của Tiểu Nguyệt hiện lên dáng vẻ một bé gái. Đứa bé đó là con của nàng. Tiểu Nguyệt nói:

- Ta đi tìm!

Vừa dứt lời Tiểu Nguyệt đã phi thân bay đi mất. Đến bây giờ, Hồng Trù mới nhận ra tình thế, nàng lại càng khóc không ra nước mắt.

- Trời ơi, thay vì tìm một người bây giờ phải tìm hai người rồi. Hu hu hu... Chủ nhân ơi! Ngài đang ở đâu?

Kể từ cái ngày Tiểu Nguyệt biến đổi tâm trí, cơ thể của nàng cũng xảy ra đột biến. Nó cứ điên cuồng hấp thu hàn khí mà không gây một chút trở ngại nào cho Tiểu Nguyệt, lại còn tự động chuyển hoá, làm cho công lực của nàng không cần tu luyện vẫn cứ một đường thẳng tiến. Đã mấy lần Hàn lão phải giậm ngực kêu trời không công bằng, công lực suốt mấy chục năm của hắn sắp bị nàng đuổi kịp rồi.

Còn Lăng Nguyệt thấy nàng như vậy lại không hề vui mừng, hắn không nói lời nào, mặt khác còn tìm thuốc ngăn chặn khả năng hấp thu hàn khí của nàng lại, nhưng hoàn toàn không có hiệu quả. Đến nay, Tiểu Nguyệt đã bước qua tầng thứ tám của Hàn Băng Công. Chỉ còn một tầng nữa là nàng đã hoàn thành bộ võ công này.

Tiểu Nguyệt trong chớp mắt đã bay xuống thị trấn nhỏ dưới chân núi. Gặp ai nàng cũng hỏi:

- Người có gặp Noãn Noãn không?

- Có gặp Noãn Noãn không?

Mọi người cảm thấy nàng không bình thường nên ai cũng nhanh phui tay rời đi.

Có một lão nhân tốt bụng nhắc nhở nàng:

- Nàng muốn hỏi người khác thì phải miêu tả diện mạo của đứa nhỏ đó chứ?

Diện mạo!

- Noãn Noãn...

Trong đầu cố gắng hiện lên gương mặt của Noãn Noãn như hoàn toàn thất bại, càng lúc hình dáng của Noãn Noãn trong tâm trí càng trở nên nhạt nhoà hơn.

Nàng bất lực nói:

- Ta... không nhớ.

Lão nhân lúc này đã nghĩ nàng bị điên thật, thở dài một tiếng thương tiếc rồi cũng mặc nàng đứng ngây người giữa phố.

- Ca ca, cảm ơn huynh đã cứu muội.

- Tiểu muội muội, lần sau đừng để người xấu dụ dỗ nữa, biết không.

- Dạ, Noãn Noãn đã biết.

Đứa bé gái đáng yêu đang nói chính là Noãn Noãn, đứa nhỏ mà Tiểu Nguyệt đang tìm khắp nơi. Còn đứa bé trai thật tình cờ chính là Trần Nhật Quang, thế tử của Uy vương phủ.

Hôm nay, Noãn Noãn đã lên Hồng Trù chạy khỏi Tuyết Sơn Cốc đi chơi, nào ngờ lại gặp một nam nhân xấu xa dụ dỗ. Trước giờ, Noãn Noãn chưa từng gặp người xấu nên không đề phòng, liền nghe theo lời của hắn xuống núi. May mắn là gặp được Tiểu Quang và Thanh Phong, nếu không Noãn Noãn đã bị bán đi rồi.

Vì sao người của Uy vương phủ lại ở đây? Hơn ba năm trước, Uy vương Trần Duy Cẩn dâng sớ xin tâu hoàng được quy ẩn. Tân hoàng Nam Thiên Thần dù rất tiếc rẻ, dùng đủ mọi cách cũng không thay đổi được quyết định của Uy vương nên đành chấp thuận cho hắn chuyển về Bắc Bình. Dù sao ở đó, cũng có một số sản nghiệp trên danh nghĩa là của Uy vương nhưng thật chất là của Nam Thiên Thần đứng phía sau cầm quản lý.

Nhắc đến Uy vương, không thể không kể đến ngày thành hôn kinh thiên động địa diễn ra vào năm năm trước. Ngày đó, Uy vương Trần Duy Cẩn lập thê mới, nào ngờ vương phi cũ là Lương Tiểu Nguyệt lại xuất hiện gây một hồi náo loạn.

Lần đó, Uy vương bị thương rất nặng phải cáo bệnh một thời gian dài, mọi người thì châm chọc rằng không phải thương thể của hắn trầm trọng mà là lòng tự trọng của Uy vương bị tổn thương nghiêm trọng.

Mọi chuyện càng trở nên xôn xao khi sau đó ít lâu, Thanh Phong, thân tín của Uy vương biến mất hơn một năm nay ẵm một đứa nhỏ về nói đó là con của Uy vương và tiền vương phi.

Uy vương chết cũng không chịu thừa nhận, lúc đó lão thái gia đã đem cái chết ra uy hiếp bắt hắn phải nhận con, làm Uy vương nửa buồn bực nửa căm hận lớn tiếng cảnh báo:

“Dù có mang danh nghĩa là con của bốn vương cũng đừng hòng nhận được lợi lộc gì từ bốn vương.”

Lại càng kinh ngạc hơn, Thanh Phong, đã thề tận trung với Uy vương lại lên tiếng bác bỏ quan hệ của cả hai, kể từ lúc đó chỉ xem Trần Nhật Quang là chủ nhân của mình.

Nội bộ xích mích, à không, công khai chống đối mãnh liệt mới đúng.

Việc Uy vương bị tổn hại thanh danh như vậy lại mang đến niềm ột số người khác chẳng hạn như Cung vương gia, Nam Thiên Cung chẳng hạn.

...

Thanh Phong kể từ ngày hồi vương phủ, biết được sự tình xảy ra với Tiểu Nguyệt thì đâm ra căm hận bản thân mình. Nếu lúc đó, hắn đủ mạnh mẽ không bị đám sát thủ của Phượng gia truy sát bị thương, phải nằm một chỗ suốt mấy tháng thì hắn đã kịp trở về để bảo vệ Tiểu Nguyệt, không để nàng phải chịu tổn thương như thế.

Vì suy nghĩ đó, Thanh Phong ngày đêm điên cuồng tập luyện kết quả là bây giờ trở thành một người thân mang đầy sẹo, sát ý ngùn ngụt, không ai dám đến gần.

Sau khi điều tra được người hôm đó đã dẫn Tiểu Nguyệt chính là Lăng Nguyệt, thân y của Tuyết Sơn Cốc, suốt năm năm nay, Thanh Phong thường xuyên đến Tuyết sơn để tìm Tuyết Sơn Cốc, nhưng mãi hần vẫn không phát hiện được rốt cuộc Tuyết Sơn Cốc nằm ở đâu và cũng chưa từng tìm được Tiểu Nguyệt...

43. Chương 44: Chương 43

- Thúc thúc, người có muốn ăn kẹo không?

Noãn Noãn đưa một que kẹo cho Thanh Phong, tươi cười mời hần.

Thanh Phong đang trong suy tư bị gọi dậy, sắc mặt càng khó coi, nhìn nụ cười của Noãn Noãn liền chấn tỉnh lại. Không hiểu sao, hần cảm thấy Noãn Noãn có nét gì đó rất quen thuộc.

Tiểu Quang sợ Noãn Noãn sẽ bị Thanh Phong làm cho sợ hãi, liền lời kéo Noãn Noãn nói:

- Noãn Noãn. Phong thúc thúc không thích kẹo đâu.

Noãn Noãn liền cuống quýt xin lỗi.

- Xin lỗi. Noãn Noãn vô ý.

- Noãn Noãn, đừng sợ. Phong thúc thúc mặt nghiêm khắc như thế nhưng không phải là người xấu đâu.

- Noãn Noãn không có sợ Phong thúc thúc nha. Phong thúc thúc không phải người xấu. Phong thúc thúc rất tốt nha.

Noãn Noãn lại mỉm cười với Thanh Phong. Tiểu Quang ra dáng lão nhân thở dài, thật không biết Noãn Noãn được nuôi lớn thế nào.

Noãn Noãn ở Tuyết Sơn cốc chỉ tiếp xúc có vài người. Mẫu thân Tiểu Nguyệt lúc nào cũng im lặng nghe theo lời nàng nói, Lăng Nguyệt bá bá bề ngoài nhìn nghiêm khắc không thân cận nhưng trước giờ chưa từng phạt qua nàng, Hàn thái gia thỉnh thoảng lại thăm nàng, mang những thứ đồ chơi lạ cho nàng. Còn Hồng Trữ tử tử là người luôn cùng nàng chơi đùa, bao che cho nàng.

Có thể nói Noãn Noãn từ khi hiểu chuyện đến bây giờ, lúc nào cũng nghĩ người khác luôn che chở cho nàng, không hề biết đến người xấu là gì.

- Noãn Noãn, muội thật không biết đường về nhà sao? Người nhà của muội có lo lắng không?

Nghe Trần Nhật Quang nói thế, Noãn Noãn liền tự tin nói:

- Không sao. Biết muội biến mất, bá bá nhất định sẽ đi tìm muội. Bá bá rất tài giỏi nha, lần nào cũng tìm được Noãn Noãn về. Chỉ là... Noãn Noãn sợ mẫu thân sẽ lo cho Noãn Noãn thôi.

Thanh Phong nghe Noãn Noãn nói vậy ban đầu cũng không chú ý lắm, đến khi nhìn thấy vòng cổ của nàng thì chợt nghĩ ngờ.

Nhìn qua có vẻ là một cái vòng cổ bình thường, nhưng thật sự bên trong có chứa một số hương liệu. Chỉ cần lần theo hương liệu này, sẽ tìm được tung tích của Noãn Noãn. Rốt cuộc, Noãn Noãn có gia thế thế nào mà phải cẩn trọng đến như vậy.

- Sắp đến nhà của ta rồi. Noãn Noãn có muốn vào không?

- Được nha. Noãn Noãn muốn biết nhà của ca ca nha.

Thế là ba người kéo nhau về Uy vương phủ.

Đi vào sân của mình, Tiểu Quang liền lớn tiếng gọi:

- Tổ phụ. Tiểu Quang đã về.

Hoàn lão cười ha hả từ bên trong bước ra đón lấy hấn. Tiểu Quang lôi ra mấy cái que kẹo cho Hoàn lão.

- Tổ phụ. Tiểu Quang cho người nè.

Hoàn lão liền vui vẻ cười ha ha với nó. Trước đây, lão rất ít khi ở nhà, chỉ cần bó chân vài ngày lão đã cảm thấy không thoải mái, tìm mọi cách để ra giang hồ du ngoạn. Nhưng, kể từ năm năm trước, biết được đứa nhỏ của Tiểu Nguyệt còn sống, vì mặc cảm với nàng, lão đã luôn ở bên trông chừng Tiểu Quang, không để nó phải chịu thiệt thòi.

Sau khi đùa với Tiểu Quang xong, lão mới chú ý tới đứa bé đang đứng bên cạnh Thanh Phong.

- Noãn Noãn chào tổ phụ.

Noãn Noãn bắt chước theo Tiểu Quang chào Hoàn lão.

Hoàn lão nhìn Noãn Noãn rồi nhìn Tiểu Quang bỗng nhiên như mây, lão hỏi Thanh Phong:

- Người có thấy hai đứa nhỏ có nét giống nhau không?

Hấn vốn đã hồ nghi, giờ lại nghe Hoàn lão nói thế lại càng nghi ngờ hơn. Quả thật, Noãn Noãn có nét giống Tiểu Nguyệt, cùng Tiểu Quang cũng có phần tương đồng. Nhưng năm xưa, Tiểu Nguyệt chỉ sinh ra có một đứa nhỏ thôi. Thanh Phong càng nghĩ càng không hiểu được.

Chỉ cần người nhà của Noãn Noãn đến tìm nàng không phải rõ mọi chuyện sao. Bàn tay cầm kiếm của Thanh Phong càng siết chặt quyết tâm. Nếu thật sự Noãn Noãn có liên quan đến Tiểu Nguyệt, hấn sẽ có cơ hội tìm được nàng.

Cứ như thế, mấy ngày trôi qua.

- Tại sao lần này bá bá đến chậm thế nhỉ?

- Liệu người nhà muội có thể tìm đến thật không?

- Nhất định mà. Có thể bá bá ra ngoài vẫn chưa về, chưa biết Noãn Noãn bị mất tích.

- Chẳng lẽ người nhà nàng không còn ai sao?

- Có nha. Còn có mẫu thân, lão thái gia và tỉ tỉ nữa.

- Nhà của Noãn Noãn ở trong Tuyết Sơn sao?

- Phải. Noãn Noãn ở Tuyết Sơn Cốc nha.

- Ta chưa nghe nơi đó...

Thanh Phong đứng bên cạnh nghe Tuyết sơn cốc liền giật nảy mình, hấn gấp gấp hỏi:

- Noãn Noãn, mẫu thân của cháu tên gì?

Noãn Noãn ngây thơ đáp lại:

- Là Tiểu Nguyệt nha.

Vừa nói xong, Noãn Noãn đã đứng vụt dậy hô lớn:

- Mẫu thân đến rồi!

Lúc này, mọi người mới giật mình quay đầu lại nhìn, một bạch y nữ nhân từ trên trời đáp xuống. Noãn Noãn mừng rỡ chạy đến gần nàng gọi:

- Mẫu thân.

44. Chương 45

Trần Duy Cẩn dở khóc dở cười nhìn mảnh ngọc bội mà Thanh Y mang về.

- Nàng ta đem cầm lấy mười lượng?

Đây chính là mảnh ngọc tuyền thân của hắn đó, có thể dùng để điều động tiền trong tiền trang. Chính là muốn lấy mỗi lần mấy mươi vạn lượng cũng được. Làm sao hắn lại để nó lọt vào tay của nàng ta được? Lấy trộm sao? Chỉ để đem cầm mười lượng?

Nàng ta rốt cuộc là người thế nào đây?

- Được rồi. Người lui ra đi. Tiếp tục theo dõi nàng.

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Thanh Y ra ngoài, khẽ khép cửa lại. Hắn đi dọc theo hành lang được vài bước thì thấy Thanh Ca đang đi đến từ hướng đối diện, trên tay nàng đang bê một mâm có chén thuốc trên đó. Thanh Y nhíu mày nhìn nàng, hắn biết chén thuốc đó là nàng dành cho vương gia.

- Thanh Ca!

Thanh Y lên tiếng gọi, Thanh Ca lúc này mới ngược mặt lên nhìn hắn.

Thanh Y thật sự khó chịu, rốt cuộc là vì lý do gì mà Thanh Phong và cả Thanh Ca, những người đã tận trung với vương gia lại thay đổi thái độ như vậy. Tiền vương phi Lương Tiểu Nguyệt kia rốt cuộc có gì tốt mà khiến mọi người lại trở mặt chống đối vương gia? Nàng ta chỉ là một kẻ gốc thối.

- Tại sao phải như vậy?

Thanh Ca khẽ khép mắt, thừng thờ nói:

- Vương gia bị bệnh.

Thanh Y không chịu nổi nữa mà lên tiếng gắt:

- Vương gia hoàn toàn bình thường, người không bị bệnh gì cả. Ta thấy người bệnh chính là các ngươi. Chẳng lẽ các ngươi đã quen trước kia khi chúng ta sắp chết đói, lão tướng quân đã cứu chúng ta về. Ba người chúng ta đã thề cả đời trung thành với vương gia sao?

- Ta không quên.

- Vậy tại sao?

Thanh Ca buồn bã nhìn Thanh Y thở dài:

- Thanh Y, trước kia ngươi không ở phủ nên không biết chuyện. Vương phi Tiểu Nguyệt chính là người mà vương gia yêu.

Thanh Y mở to mắt không tin. Vương gia... yêu người gốc đó?

Ở khách điểm, Tiểu Nguyệt và Noãn Noãn mượn một căn phòng nhỏ.

- Mẫu thân, gia gia và Phong thúc thúc nói người là mẫu thân của Tiểu Quang ca ca, có thật không?

Tiểu Nguyệt lắc đầu, nàng không biết.

- Mẫu thân, phụ thân của Noãn Noãn là người như thế nào?

Tiểu Nguyệt cố gắng suy nghĩ một lúc, trí nhớ của nàng hoàn toàn mơ hồ, lại lắc đầu.

Noãn Noãn đã quá quen với việc nàng như vậy, nhưng thật sự cũng cảm thấy bất lực đành bỏ qua vấn đề này, không hỏi nữa. Đợi đến khi Lăng Nguyệt bá bá tới, sẽ hỏi sau. Noãn Noãn vươn vai ngáp một hơi dài, đã buồn ngủ lắm rồi, cả một ngày nay đã mệt mỏi lắm nha.

Noãn Noãn đi đến giường nằm xuống, nàng vỗ vào chỗ trống bên cạnh nói với Tiểu Nguyệt.

- Mẫu thân, ngủ cùng Noãn Noãn đi.

Tiểu Nguyệt ngẩn người một lúc lại lắc đầu.

- Mẫu thân...

Tiểu Nguyệt khó khăn lắm mới lắp bắp nói được mấy tiếng rõ ràng:

- Không được... làm đau...

Kể từ khi võ công của nàng cao lên, hàn khí do cơ thể nàng phát ra càng đậm đặc. Trước kia, có một lần vô tình, Noãn Noãn đã bị hàn khí của nàng làm bị thương, từ đó Tiểu Nguyệt đâm ra sợ hãi không dám chạm vào Noãn Noãn nữa.

Noãn Noãn cũng biết nguyên do Tiểu Nguyệt né tránh mình, Noãn Noãn ngồi dậy tiến lại gần Tiểu Nguyệt, giọng như muốn khóc nói:

- Mẫu thân... Noãn Noãn không sợ hơi lạnh của mẫu thân... người ôm Noãn Noãn đi.

Trong mắt Tiểu Nguyệt thoáng hiện lên nét do dự, nhưng cuối cùng nàng vẫn không chấp nhận được, phi người bay ra khỏi cửa sổ, né tránh vòng tay của Noãn Noãn.

Nhìn Tiểu Nguyệt bay đi mất, Noãn Noãn bật khóc nức nở:

- Mẫu thân... đừng đi... đừng bỏ Noãn Noãn lại.

Tiểu Nguyệt sau khi bay xa được một đoạn thì dừng chân trên một nhánh cây cao, nàng cái gì cũng không biết, đau lòng là gì cũng không hiểu, tại sao nàng lại rơi ren như vậy. Ứng với tâm trạng rối bời của nàng, hàn khí phát ra càng dày đặc, chẳng mấy chốc đã làm đóng băng những cành cây xung quanh.

Thật lạnh lẽo, lạnh quá!

Lạnh!

Trong tiềm thức của nàng như nhớ tới một hơi ấm nheo nhúm, nhưng mãi nàng vẫn không nhớ ra được, hơi ấm ấy là gì.

Đêm nay, trái tim tưởng đã bình thường của Trần Duy Cẩn lại phát đau.

Tại sao lại như vậy?

Trần Duy Cẩn ôm lấy trái tim mình quặn quại. Nỗi đau này hắn biết. Chính là từ năm năm trước khi bị ánh mắt của Tiểu Nguyệt ám ảnh, trái tim của hắn đã đau lên như thế. Mỗi lần nhớ tới ánh mắt vô hồn đó, tim hắn lại đau muốn chết đi.

- Nguyệt... Nhi...

Hắn lẩm bẩm gọi, Nguyệt Nhi chính là người hắn yêu, người hắn luôn tìm kiếm.

Trong thâm tâm, hắn biết rằng Nguyệt Nhi mà hắn muốn không phải là Dạ Nguyệt, nhưng hắn càng không thừa nhận người gọi là Tiểu Nguyệt kia. Nàng ta là con gái của kẻ thù, là người đã mua chuộc được mọi người xung quanh hắn, nàng ta...

A a a...

Thanh Ca đứng trực bên ngoài nghe thấy tiếng thét của Trần Duy Cẩn liền xông cửa vào, lập tức thấy Trần Duy Cẩn đang gục người trên bàn đau đớn.

- Vương gia...

- Nguyệt Nhi... Nguyệt Nhi...

- Vương gia, người hãy bình tĩnh lại đi. Nguyệt Nhi đang chờ người đến đón nàng về...

Thanh Ca càng lúc càng lạc giọng, cuối cùng, nước mắt đã kiềm nén bấy lâu cũng rơi xuống.

Nghe thấy lời của Thanh Ca, Trần Duy Cẩn thanh tỉnh lại được một chút. Cơn đau vẫn chưa mất, hắn khó khăn mở miệng nói:

- Rốt cuộc... Nguyệt Nhi là ai?

Thanh Ca quỳ xuống chân hắn, nước mắt rơi như mưa.

- Nàng là ai?

Trần Duy Cẩn thét lên.

- Vương gia... Nguyệt Nhi của ngài... chính là...

Nhưng Thanh Ca chưa kịp nói tròn câu thì đã bị ngăn lại.

- Vương gia, ngài làm sao vậy?

Dạ Nguyệt từ bên ngoài chạy vào đỡ lấy Trần Duy Cẩn. Thanh Ca bị đẩy sang một bên.

- Vương gia, ngài khó chịu sao...

Không hiểu sao Trần Duy Cẩn không thích Dạ Nguyệt chạm vào hắn như vậy, mỗi lần nàng chạm vào, hắn liền có cảm giác khó chịu, nhưng bây giờ hắn không còn đủ sức mà né tránh sự đụng chạm của nàng.

Đến khi cơn đau đi qua, hắn cả người kiệt quệ, mồ hôi thấm nước áo. Điều đầu tiên, hắn làm là quay lại nói với Dạ Nguyệt:

- Muộn rồi, nàng về nghỉ đi.

Dạ Nguyệt không ngờ Trần Duy Cẩn lại đuổi mình đi.

- Vương gia...

- Đi đi.

Biết nán lại cũng vô dụng, Dạ Nguyệt cắn môi bước chân ra ngoài. Sau khi đi được một lúc, Dạ Nguyệt quay đầu lại nhìn cánh cửa đóng chặt kia, lẩm bẩm:

- Ta sẽ chờ. Chờ chàng quên đi tất cả. Chờ đến khi chàng yêu ta...

45. Chương 46

Hôm sau, Noãn Noãn dẫn Tiểu Nguyệt đi dạo phố, vừa ra khỏi cửa khách điếm đã nhìn thấy Thanh Phong.

- Phong thúc thúc.

Thanh Phong gật đầu xem như đáp lời Noãn Noãn. Hai mắt hắn vẫn chưa từng rời khỏi Tiểu Nguyệt, so với năm năm trước, nàng vẫn y như vậy, bề ngoài không có gì thay đổi, nhưng... đôi mắt của nàng bây giờ lại không có một tia sinh khí.

- Phong thúc thúc, ngài ở đây làm gì?

Nghe Noãn Noãn hỏi, Thanh Phong cũng không biết trả lời thế nào, chẳng lẽ lại nói hắn muốn đến tìm Tiểu Nguyệt, nhưng... tìm nàng để làm gì?

- Ta... đã luôn lên Tuyết Sơn tìm nàng...

Thanh Phong khó khăn lắm mới thốt ra được câu nói đó, nhưng Tiểu Nguyệt lại không biết hắn là đang nói với nàng.

Trong năm năm, hần gần như đã đi khắp Tuyết Sơn, nơi nào cũng có dấu chân của hần, nhưng tại sao... hần không gặp được nàng dù chỉ một lần?

Noãn Noãn như cảm giác được không khí ngại ngùng nên liền cười tươi lảng sang chuyện khác.

- Phong thúc thúc có muốn đi dạo phố cùng Noãn Noãn và mẫu thân không?

Thanh Phong nặng nề gật đầu.

Vậy là Noãn Noãn lôi kéo Tiểu Nguyệt cách nhau bằng một mảnh lụa đi phía trước, Thanh Phong như cái bóng theo sau bắt đầu cuộc dạo phố.

Nhìn Tiểu Nguyệt cái gì cũng không chú ý, chẳng có điều gì lọt được vào trong tầm mắt của nàng, Thanh Phong lại trầm nghĩ:

Trước kia nàng cũng như vậy, cứ ngơ ngác suốt ngày. Nhưng... chỉ ít, chỉ cần là việc liên quan đến người đó, nàng sẽ phản ứng lại. Còn bây giờ? Điều gì khiến nàng quan tâm đây?

Cuộc dạo phố nhanh chóng kết thúc khi Hoàn lão xuất hiện, hốt hoảng nói:

- Không thấy Tiểu Quang ở đâu cả...

Hôm qua, khi biết được Tiểu Nguyệt chính là mẫu thân của mình, Tiểu Quang đã vô cùng xúc động, nhưng mà, nàng lại không nhìn nhận hần, làm hần bị tổn thương. Đến giờ, Tiểu Quang mới hiểu được vì sao Phong thúc thúc luôn đi tới Tuyết sơn, dù hần đã nhiều lần rặng hỏi, Phong thúc thúc cũng không trả lời. Hóa ra, Phong thúc thúc đến đó là để tìm mẫu thân cho hần.

Khi biết được điều đó, từ đêm hôm, Tiểu Quang không ngủ mà lần mò đến Tuyết sơn, hần muốn tìm mẫu thân của mình.

Tiểu Nguyệt nghe Tiểu Quang mất tích, nàng bỗng nhiên rối loạn, liền nói:

- Ta đi tìm!

Lập tức bay đi mất. Noãn Noãn hốt hoảng ở bên dưới chạy theo nàng:

- Mẫu thân. Người đi đâu chứ...

Noãn Noãn chạy theo vài bước đã bắt lực nhìn bóng của Tiểu Nguyệt càng lúc càng bay xa. Hoàn lão tới giờ mới ý thức được vấn đề liền tự trách:

- Ta thật là! Sao lại để Tiểu Nguyệt biết chứ?

Trong lúc Hoàn lão còn đang dậm tay dậm chân thì Thanh Phong đã đuổi theo hướng của Tiểu Nguyệt, buông lại một câu:

- Lo cho Noãn Noãn.

Tiểu Nguyệt lại theo quán tính đi theo đường về Tuyết sơn. Nàng đặt chân xuống mặt đất nhìn xung quanh. Nơi này vẫn còn ở lưng chừng núi nên không bị tuyết bao phủ, khắp nơi đều là hoa cỏ. Một cái hang động đập vào trong tầm mắt của nàng.

Tiểu Nguyệt cảm thấy sợ hãi khi nhìn thấy hang động đó, bước chân thụt lùi về sau. Nàng sợ cái hang đó, ở đó, có những thứ khiến nàng đau đớn.

Một số hình ảnh mờ nhạt, không thứ tự tái hiện trong trí óc của nàng. Đó chính là những mảnh vỡ ký ức của nàng.

Tiểu Nguyệt quay lưng lập tức rời khỏi nơi đó.

Tiểu Nguyệt lao đầu đi, không dám quay đầu nhìn lại, có những tiếng nói vang lên bên tai nàng. Nàng không nghe rõ nó là gì, nàng không muốn biết, nó khiến nàng cảm thấy đau khổ.

Biến mất đi!

Lúc này, Thanh Phong cũng đã đuổi đến Tuyết sơn, theo sau đó là đoàn nhân mã của Uy vương phủ. Hắn không thèm nhìn bọn người kia một cái đã phi thân lên núi.

Tiểu Quang thì đang bị lạc ở một nơi nào đó trên Tuyết sơn. Nó càng lúc càng sợ hãi, không biết làm sao. Trước mặt nó là một cái cây rất to và cao, nó lại nghĩ nếu như nó trèo lên được đó thì nó sẽ tìm ra được đường đi. Thế là, nó thu hết can đảm dần dần trèo lên cao. Nó cứ trèo, trèo mãi chưa dừng lại, nó vẫn chưa đến được đỉnh cây.

Từ trên cành cây đang đứng, Tiểu Quang đưa mắt nhìn xung quanh, khắp nơi đều là rừng cây và núi cao, nó lại càng không biết nơi nó phải đến là nơi nào. Cuối cùng, không chịu nổi nữa, nó bật khóc:

- Mẫu thân... mẫu thân... người không cần Tiểu Quang... hu hu hu...

Tiểu Nguyệt đang ở đó rất xa bỗng nhiên ngừng lại, nàng như nghe thấy tiếng khóc.

Tiếng khóc của một đứa nhỏ, đứa nhỏ mà nàng...

Tiểu Nguyệt đổi hướng, đi theo linh cảm mách bảo.

Đến nơi, nàng dừng chân, đưa mắt nhìn, vẫn không có nó, đứa nhỏ... của nàng.

Đứa nhỏ đó tên gọi là gì nhỉ? Nàng đã nghe người khác gọi nó.

- Tiểu... Quang...

Ở trên cây cao, Tiểu Quang mở to mắt, thấy mẫu thân của nó đang ở bên dưới, nhưng nàng lại không nhìn thấy nó. Nó liền hét lên tiếng kêu:

- Mẫu thân, mẫu thân. Tiểu Quang ở đây. Mẫu thân.

Tiểu Nguyệt nhìn lên cây cao, Tiểu Quang đang đứng trên đó gọi nàng, trong mắt nàng thoáng hiện ra một chút tình cảm.

Tiểu Quang trên cây nhanh nhẩu xuống leo xuống với Tiểu Nguyệt lại bị trượt chân, nó rơi thẳng xuống. Tiểu Nguyệt thấy vậy liền hoảng hốt phi thân về trước. Ngay khi Tiểu Quang sắp rơi xuống đất, nàng đã đón được nó. Nhưng Tiểu Quang vì quá sợ hãi mà ngất đi.

Tiểu Nguyệt lại nghĩ rằng nó đã chết.

Chết...

Đứa nhỏ của nàng đã mất rồi.

Đứa nhỏ của nàng và...

Một gương mặt nam nhân nhạt nhòa bỗng hiện ra.

... cũng mất rồi...

Không kiềm chế được cảm xúc của mình, hàn khí từ trong cơ thể của nàng bị mất kiểm soát ồ ạt trào ra.

Không còn gì nữa.

46. Chương 47

Đến khi mọi người tìm đến thì hàn khí xung quanh Tiểu Nguyệt đã dày đặc đến mức không ai dám tiến lại.

- Tiểu Nguyệt...

- Tiểu Nguyệt...

Những lời kêu gào bên ngoài không hề lọt vào trong tai nàng.

Đôi mắt nàng càng lúc càng trống rỗng.

Cẩn

Hoảng loạn, một phần ký ức trong trái tim loé ra. Trong tuyết trắng, chỉ có mình nàng và đứa nhỏ, đứa nhỏ đang khóc, nàng cái gì cũng không làm được. Chỉ biết gọi tên hắn.

- Cẩn...

Trần Duy Cẩn cũng đã đến, hắn đã nghe Tiểu Nguyệt gào tên của hắn đầy đau khổ.

- Cẩn... cứu đứa nhỏ... Cẩn...

Nàng đã đau đớn, đã tuyệt vọng đến mức nào.

- Nguyệt...

- Cẩn...

Trần Duy Cẩn cắn răng định liều mình xông vào bên trong. Một cánh tay đưa ra trước mặt hắn, ngăn hắn lại.

Lại là Lãng Nguyệt.

Chính người đàn ông này năm năm trước đã đánh hắn bị thương và dắt nàng rời đi.

- Người...

Không để ý đến thái độ cay nghiệt của Trần Duy Cẩn, Lãng Nguyệt vẫn một bộ dáng xuất trần. Hắn mở miệng nói:

- Tiểu Nguyệt. Đứa nhỏ vẫn chưa chết.

Chìm sâu trong bi thống, một lúc sau tiếng nói của Lãng Nguyệt mới vào tai Tiểu Nguyệt:

- Chưa... chết...

- Phải. Nó còn chưa chết. Nhưng nàng cứ giữ nó như vậy, nó sẽ chết thật.

Tiểu Nguyệt mở to mắt nhìn Lãng Nguyệt, lại cúi đầu nhìn đứa nhỏ trong lòng mình. Lúc này, môi Tiểu Quang đã tím tái, trên mi mắt thậm chí còn có băng động lại.

Nàng hoảng sợ không biết làm sao.

- Buông nó ra.

Lãng Nguyệt ra lệnh.

Tiểu Nguyệt trong thoáng chốc chưa kịp hiểu, nhưng cơ thể lại bắt giác hành động buông tay. Tiểu Quang ngã xuống đất. Tiểu Nguyệt giật mình với tay muốn đỡ Tiểu Quang nhưng không dám. Nàng nhìn xung quanh tìm sự giúp đỡ nhưng lại thấy ánh mắt mọi người nhìn mình chằm chằm.

Ngày đó, nàng cũng đã bị rất nhiều người nhìn như vậy, soi mói, dò xét, nàng càng hoảng loạn.

Tại sao? Nàng đã làm sai cái gì?

Trốn! Trốn đi!

Ý nghĩ đó loé lên trong đầu Tiểu Nguyệt, nàng liền nghe theo. Trước khi mọi người kịp hành động nàng đã bỏ trốn mất dạng.

Lãng Nguyệt liền tiến đến bắt mạch cho Tiểu Quang, hắn khó khăn nói:

- Không nguy hiểm. Ta đưa nó đi.

Nghe được lời của Lăng Nguyệt, mọi người mới trút được gánh nặng. Lập tức nhớ đến, Tiểu Nguyệt bây giờ thì sao?

Thanh Phong không nói một tiếng đã đuổi theo hướng Tiểu Nguyệt biến mất. Trần Duy Cẩn cũng theo ngay sau đó.

...

Trên đỉnh núi Tuyết sơn, ở một hốc cây rỗng rọ, Tiểu Nguyệt đang co người ở đó, hàn khí từ trong cơ thể vẫn phát ra ngùn ngụt, thân cây mục đang dần đông lại thành băng.

Nàng trước kia rất sợ lạnh, nhưng bây giờ nàng lại thu mình trong thế giới giá lạnh hiu quạnh của mình.

Mất rất nhiều thời gian và cực khổ, Trần Duy Cẩn mới leo lên được nơi này, trông thấy Tiểu Nguyệt một mình trơ trọi và lạnh lẽo như vậy, trái tim hắn lại bắt đầu đau nhói.

Tại sao?

Không phải hắn rất ghét nàng sao? Hắn không phải luôn chán ghét nàng sao? Tại sao mỗi lần nhìn thấy nàng hắn đều cảm thấy đau đớn, thấy nàng chịu đau khổ hắn càng cảm hận bản thân mình, càng nhớ nàng nhiều hơn, đau nhiều hơn...

- Tiểu Nguyệt...

Trần Duy Cẩn thầm thì, hắn bắt đầu bước vào trong hàn khí do Tiểu Nguyệt phát ra. Hơi lạnh thấm vào trong da như muốn cắt xương, cắt thịt, mỗi một bước đi tới lần một lần chịu cực hình. Nhưng, Trần Duy Cẩn vẫn tiếp tục bước tới, nỗi đau này vẫn không đau bằng nỗi đau trong tim của hắn.

- ...cho ta biết... rốt cuộc ta đã quên mất chuyện gì...

Trần Duy Cẩn lại bước lên một bước.

- ... tại sao? Tại sao ta lại có suy nghĩ nàng chính là...

Da thịt hắn đã không còn chịu đựng được nữa, bắt đầu nứt ra.

- Tiểu... Nguyệt...

Những tia máu phun ra, hắn bây giờ đã thành một huyết y nhân. Hắn gào lên:

-...Nguyệt... Nhi.

Tiểu Nguyệt đang co rúm người, khép mình trong sự tĩnh lặng của băng tuyết bỗng vang lên một tiếng gọi. Nguyệt...

.. Nguyệt Nhi...

Là ai? Là ai đang gọi nàng?

Nguyệt Nhi...

Không phải là ảo giác, đúng không?

Tiểu Nguyệt chân chừ ngược mặt lên nhìn, nàng liền rơi vào một vòng tay ấm áp.

- Nguyệt Nhi.

Đến bây giờ, hắn mới dám đối mặt với trái tim mình, thừa nhận nàng chính là Nguyệt Nhi của hắn. Dù rằng hắn không nhớ gì về nàng, nhưng hắn biết nàng chính là người hắn luôn tìm kiếm.

- Nguyệt Nhi. Ta đã đến rồi.

Cuối cùng, hắn đã nói ra được câu này.

Thanh Phong đứng cách đó một đoạn nhìn thấy mọi việc đang diễn ra. Suốt năm năm, hắn một mực tìm kiếm nàng, nhưng hắn không bao giờ tìm được. Còn người đó, chỉ cần một lần đã tìm thấy nàng.

Hắn cảm thấy hơi lạnh bên ngoài bây giờ cũng không lạnh bằng trái tim của trái tim hắn.

Đây chính là số phận sao?

Tuyết Sơn Cốc.

Nhìn Tiểu Nguyệt đã ngủ say, Trần Duy Cẩn vẫn không ngủ mất khỏi nàng, hắn cứ ngồi đó nhìn ngắm nàng như vậy.

- Tiểu Nguyệt tạm thời không sao. Người phải trị thương.

Lăng Nguyệt xuất hiện buông ra một câu. Trần Duy Cẩn lại không nghe lời của hắn mà hỏi ngược:

- Người nói nàng “tạm thời không sao”?

Lăng Nguyệt không trả lời.

Trần Duy Cẩn không buông tha, tiếp tục rặng hỏi:

- Người nói vậy là có ý gì? Rốt cuộc nàng bị thương ra sao?

Lăng Nguyệt phớt lờ Trần Duy Cẩn mãi không được, mới lên tiếng nói thêm một câu:

- Người bây giờ lấy tư cách gì để hỏi?

Trần Duy Cẩn ngây người, hắn bây giờ là gì của Tiểu Nguyệt.

- Tại sao... ta lại mất đi những ký ức về nàng? Người có biết hay không?

Lăng Nguyệt trầm ngâm chốc lát lại nói:

- Người trúng trùng độc. Vong tình.

47. Chương 48

- Vong tình...

Trần Duy Cẩn biến sắc. Lại tiếp tục rặng hỏi:

- Người có thuốc giải không?

- Không có thuốc giải.

Nói rồi, Lăng Nguyệt quay lưng ra khỏi phòng.

Trần Duy Cẩn một lúc sau cũng qua một phòng khác bằng bó những vết thương lớn nhỏ trên người.

Lời nói của Lăng Nguyệt vẫn quanh quẩn bên tai của Trần Duy Cẩn:

“Người bị trúng trùng độc vong tình...”

Vì trùng độc đó nên hắn mới quên đi tất cả những gì liên quan đến Tiểu Nguyệt hay sao?

“Không có thuốc giải.”

Chỉ vì trùng độc đó mà hắn đã chịu đau khổ suốt năm năm qua, còn làm tổn thương Tiểu Nguyệt đến như vậy...

Không cam tâm. Hắn không cam tâm bị điều khiển cuộc đời như thế.

Nguyệt Nhi...

Ta muốn nhớ... ta muốn nhớ lại những chuyện liên can đến nàng. Ta đã làm tổn thương nàng đến mức nào...

Khi Trần Duy Cẩn bắt đầu muốn nhớ lại, trái tim hắn lại phát đau. Con đau càng lúc càng mãnh liệt, Trần Duy Cẩn ngã xuống lăn lộn trên đất.

Đau...

Ta muốn nhớ!

Ta muốn nhớ!

Không được. Con đau nơi tim làm hắn càng lúc càng mất đi lý trí.

Bên ngoài, Lãng Nguyệt lẳng lặng đứng chờ, Trần Duy Cẩn đã bị hành hạ một ngày một đêm rồi.

- Cuối cùng... ngươi có thể hoá giải không?

...

Đau!

Mỗi lần hắn muốn nhớ lại, trái tim của hắn thật đau quá.

“Cẩn”

Mỗi lần, hắn gần như đã nhớ ra một chuyện gì đó, trong tim lại đau xé lên làm đầu óc hắn mê muội.

A a a a...

Hết lần này đến lần khác, dù chịu nỗi đau xé tim xé thịt đó, Trần Duy Cẩn vẫn không chịu buông tha, cứ cố phải nhớ cho được “Nguyệt Nhi” của hắn.

Trái tim của hắn trở nên trói buộc, thành rào chắn ngăn hắn tiếp cận với ký ức của mình.

Nếu trái tim dùng để yêu cũng không yêu được vậy hắn hắn nó để làm gì?

Hai mắt Trần Duy Cẩn mở to đầy gân máu, trong phút chốc hắn quơ lấy thanh đoản kiếm.

Rốt cuộc ta cần ngươi để làm gì?

Cuối cùng, Trần Duy Cẩn gơ thanh đoản đao lên đâm vào trái tim mình.

Phập

Hắn cảm nhận được trái tim của hắn đã bị toát ra, nhưng điều đó lại khiến hắn cảm thấy dễ chịu hơn, đầu óc dần trở nên thanh tĩnh.

- A...

Trần Duy Cẩn thét lên một tiếng, rồi rút thanh đoản kiếm ra. Một dòng máu từ tim hắn phụt ra theo.

Trần Duy Cẩn kiệt sức nằm gục xuống sàn, trước mắt hắn là một màn trắng xoá.

- Hoá ra... thế gian trong mắt nàng... bị ai đến vậy sao?

Trần Duy Cẩn không biết mình đã gục đi bao lâu, hắn dần dần mất cảm giác, hắn biết mình đang chết dần.

Đột nhiên, ở cơ thể đang cứng lại của hắn, hắn lại cảm thấy có một sự chuyển động. Chính là trong trái tim của hắn, có thứ gì đó đang động đậy.

Trần Duy Cẩn lại chờ đợi, dần dần thứ đó đang từ từ chui ra khỏi trái tim của hắn. Là một con sâu màu đen kinh tởm. Trần Duy Cẩn nhìn thấy đôi mắt đen ngầu của con sâu đó, dù rằng sắp chết, hắn vẫn cảm thấy kinh tởm.

Con sâu ngo ngoáy trước mắt Trần Duy Cẩn.

Phập

Liên tiếp ba cái ngân châm không biết từ đâu phóng tới ghim thẳng vào đầu của con sâu. Con sâu đau đớn muốn chui ngược lại vào người Trần Duy Cẩn, nhưng không để cho nó hoàn thành ý nguyện, Lãng Nguyệt đã dùng nội lực hút nó ra rồi quăng sang một góc nhà.

Trần Duy Cẩn ngất xỉu.

Lăng Nguyệt nhìn Trần Duy Cẩn chỉ còn có nửa cái mạng mà thở dài. Hắn đã nói trùng độc vong tình không có thuốc chữa. Bởi vì, cách chữa duy nhất chính là phải đâm vào trái tim mình dẫn trùng đi ra. Trên đời này, liệu có người nào vì ái tình mà không cần mạng sống?

Thì ra, Trần Duy Cẩn yêu Tiểu Nguyệt hơn tính mạng của hắn.

Mở mắt ra, thấy mình đang nằm trên giường, cả người hoàn toàn vô lực. Trần Duy Cẩn đưa mắt nhìn sang thì thấy Lăng Nguyệt đang đứng ở bàn tròn giữa phòng chế thuốc.

- Lăng...

- May mắn là ngươi đã kiệt sức nên sức đâm không lớn. Nếu sâu thêm một phân nữa, ta cũng không cứu được ngươi.

Tâm trí của Trần Duy Cẩn bây giờ còn mơ hồ, hắn biết là Lăng Nguyệt đã cứu hắn và hắn đã thoát được trùng độc.

- Ngươi đã nhớ toàn bộ.

Trần Duy Cẩn khẽ gật đầu.

Hắn đã nhớ lại tất cả.

Lại nghĩ tới những hành động của mình đối với Tiểu Nguyệt, hắn càng căm hận mình. Hắn bây giờ không còn mặt mũi nhìn mặt nàng nữa.

Hắn có lỗi với nàng và cả đứa nhỏ của nàng.

Cảm nhận được tâm tình của Trần Duy Cẩn. Lăng Nguyệt nói:

- Đó chính là lỗi của ngươi.

Trần Duy Cẩn cắn môi đến bật máu, toàn bộ đều là lỗi của hắn.

- Tình hình của Tiểu Nguyệt...

Lăng Nguyệt lại lên tiếng nói, Trần Duy Cẩn nghe liên quan đến Tiểu Nguyệt liền chú tâm nghe.

- Nàng rốt cuộc bị gì?

- Ngươi cũng biết nàng có một trí nhớ siêu phàm. Chỉ cần thấy một lần nàng sẽ nhớ đến suốt đời, không thể quên được.

Trần Duy Cẩn trầm ngâm, hắn đương nhiên biết chuyện đó.

- Và tính cách của nàng, một mình cách biệt khỏi khỏi thế gian, ngươi nghĩ đó toàn bộ đều là bản tính của nàng hay sao?

Trần Duy Cẩn mở trừng mắt nhìn Lăng Nguyệt, lắp bắp nói:

- Là chuyện gì?

- Nàng bị bệnh.

48. Chương 49

Giọng của Lăng Nguyệt đều đều vang lên:

- Đó không chỉ là một phần bản tính của nàng mà còn là một loại bệnh. Từ nhỏ, nàng bị bỏ rơi, không được tiếp xúc với người khác đã hình thành nên một thế giới, mà thế giới đó chỉ có mình nàng. Trong thế giới đó, nàng cô độc. Sau khi có nhận thức, đối mặt với thực tại bị ruồng bỏ, xua đuổi, nàng càng trở nên khép kín, không dám tiếp xúc với người khác mà thu mình vào trong thế giới kia.

Trí nhớ của nàng lại trở thành một rào cản, làm nàng không bao giờ quên được những tổn thương mà nàng đã chịu. Bình thường, nàng sẽ cố gắng không chú ý đến nó, lảng tránh nó, nhưng mà, vào ngày hôm đó, nàng đã chịu đả kích quá lớn, làm cho toàn bộ những ký ức đen tối trong chớp mắt bùng phát. Cộng với hiện thực mất nhi tử, mất trượng phu, nàng đã chọn một cách để trốn tránh sự đau khổ đó.

Phá huỷ toàn bộ.

Ký ức, nhận thức, cảm xúc... toàn bộ.

Tiểu Nguyệt bây giờ chính xác là một cái xác không hồn. Đến một ngày, những mảnh vụn ký kia cũng biến mất, nàng sẽ hoàn toàn mất đi ý chí để sống.

- Làm... làm sao lại như vậy...

Trần Duy Cẩn hai mắt ửng đỏ, gương mặt vì đau thương mà trở nên biến dạng.

- Còn nữa, võ công mà nàng tu luyện là Hàn Băng công. Khi hoàn thành tầng cuối, cơ thể nàng sẽ như một khối băng ngàn năm. Tới lúc đó, nàng lại không có ý chí sinh tồn thì tâm trí của nàng cũng sẽ bị hàn khí ăn mòn... Cuối cùng, cũng chỉ có con đường huỷ diệt.

Trần Duy Cẩn không chịu nổi nữa, cuối cùng hắt nôn ra một ngụm máu.

- Làm... làm sao... để cứu nàng...

- Khơi gợi ý muốn sinh tồn của nàng.

- Ý muốn sinh tồn...

- Tình!

Lăng Nguyệt nhắm mắt lại chấp nhận thực tại, “tình” là thứ duy nhất hắn không thể bù đắp cho nàng.

Vài ngày sau, Trần Duy Cẩn đưa Tiểu Nguyệt về Uy vương phủ.

- Phụ thân, chúng ta sẽ dời nhà sao?

- Ủ, chúng ta sẽ đến phương nam. Ở đó có rất nhiều cảnh đẹp, Tiểu Quang và Noãn Noãn sẽ thích nó.

Tiểu Quang và Noãn Noãn sau khi biết được mình có phụ thân, có mẫu thân, một gia đình toàn vẹn thì rất sung sướng. Chỉ cần có thể ở cùng mọi người, dù là sống ở đâu, cả hai cũng đồng ý.

- Nguyệt Nhi, sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, chúng ta sẽ cùng nhau đến phương Nam nhé.

Trong phòng, Trần Duy Cẩn ôm lấy Tiểu Nguyệt, luôn miệng nói chuyện cùng nàng, Tiểu Nguyệt thì vẫn cứ như vậy, hoàn toàn không một cảm xúc. Trần Duy Cẩn không buồn phiền, lúc nào cũng nói luôn miệng, chỉ mong sẽ có một câu lọt vào tai nàng.

Thanh Ca thấy Trần Duy Cẩn và Tiểu Nguyệt đã không còn hiểu lầm thì xúc động đến phát khóc, nàng khóc rất lâu, lại luôn miệng nói:

- Xin lỗi... xin lỗi...

Thanh Phong càng lúc càng lạnh lùng, một lời cũng không nói. Hắn vẫn chưa tha thứ cho Trần Duy Cẩn nhưng hắn cũng hiểu rằng Trần Duy Cẩn là người duy nhất có thể giúp được Tiểu Nguyệt, nên hắn chấp nhận.

Thanh Y mơ hồ chẳng rõ chuyện gì đang xảy ra.

Khi nghe tin Trần Duy Cẩn muốn chuyển xuống phương Nam, Dạ Nguyệt đã tìm hắn bàn luận:

- Vương gia. Tại sao ngài lại muốn rời đi.

Trần Duy Cẩn ngồi ở thư phòng đang sắp xếp lại những công việc cần giao lại, hắn không chú ý đến Dạ Nguyệt, mặc nàng muốn làm loạn thế nào thì làm.

- Vương gia. Ta là vương phi của ngài, có việc gì ngài cũng phải nói qua cho ta một tiếng chứ.

- Ta sẽ đi phương Nam.

Cuối cùng, Trần Duy Cẩn mở miệng nói.

Dạ Nguyệt thấy hắn đã quyết tâm, cũng không muốn làm lớn chuyện, hoà hoãn nói:

- Vậy thiếp sẽ chuẩn bị đi cùng ngài.

- Sẽ không có nàng.

Dạ Nguyệt biến sắc.

- Ngài nói vậy là sao?

Đã không còn kiên nhẫn nữa, Trần Duy Cẩn đập bàn đứng dậy, nhìn Dạ Nguyệt bằng ánh mắt hung tợn.

- Nếu không phải trước kia, người từng cứu mạng bổn vương. Chỉ cái tội dám hạ trùng độc với ta, ta đã giết người ngàn lần rồi.

Dạ Nguyệt run rẩy lùi về sau, nhìn Trần Duy Cẩn bằng ánh mắt ngờ vực:

- Ngài... đã biết?

Trần Duy Cẩn thu hồi ánh mắt.

- Ngài... đã nhớ lại tất cả?

- Nàng cứ đi.

Mọi việc đã xảy ra, Trần Duy Cẩn không đổ hoàn toàn trách nhiệm lên người Dạ Nguyệt. Nàng đúng là đã hạ trùng độc với hắn, làm hắn quên đi toàn bộ những việc về Tiểu Nguyệt. Nhưng, lúc đó, nếu như hắn đủ tỉnh táo thì mọi chuyện đã không thành tệ như vậy.

Tội lỗi hắn đã gây ra, hắn phải gánh chịu.

Dạ Nguyệt rưng rưng nước mắt nhìn Trần Duy Cẩn:

- Tại... tại sao... đã bao nhiêu năm rồi chàng vẫn chưa chịu quên... ta đã chờ chàng bao nhiêu năm cũng không đủ để bù đắp sao. Ta có chỗ nào không bằng nàng ta chứ.

Dạ Nguyệt muốn lên cơn điên rồi.

Năm xưa, Dạ Nguyệt sống cùng gia tộc ở rừng sâu. Một ngày kia, nàng ta vô tình cứu được Trần Duy Cẩn, vì hắn, nàng đã phản bội lại gia tộc. Nhưng nào ngờ, hắn đã có người trong lòng, lúc nào cũng mong muốn được trở lại với người đó. Dạ Nguyệt không chấp nhận nên đã quyết định hạ trùng độc với Trần Duy Cẩn. Loại trùng đó không làm nguy hiểm tới tính mạng của hắn, chỉ làm hắn phải quên đi người hắn đã yêu.

Dạ Nguyệt nghĩ nàng đã thành công, nhưng suốt năm năm nay, Trần Duy Cẩn vẫn luôn nghĩ đến người đó. Dù ỏi lần hắn nghĩ đến nàng ta, trùng độc lại tái phát làm trái tim hắn đau đến muốn chết, hắn vẫn không quên được.

Tại sao?

Tại sao người mà hắn yêu lại không phải là nàng?

Nhìn gương mặt của Dạ Nguyệt vì thù hận và ác độc càng lúc càng trở nên méo mó, kinh tởm, Trần Duy Cẩn cũng chỉ lắc đầu, bỏ ra ngoài.

Dạ Nguyệt nhìn theo bóng lưng của Trần Duy Cẩn càng lúc càng xa, nàng lại hận.

- Là do chàng vô tình với ta...

Tiểu Nguyệt đang ở trong phòng một mình, nàng không thích tiếp xúc với người lạ, nên mỗi khi Trần Duy Cẩn có việc ra ngoài, nàng lại ở một mình trong phòng.

Dạ Nguyệt lên vào trong phòng, nhìn Tiểu Nguyệt ngồi thẩn thờ. Lần đầu tiên gặp Tiểu Nguyệt, Dạ Nguyệt không có cơ hội nhìn rõ. Bây giờ mới biết hoá ra Tiểu Nguyệt lại là người như vậy, đúng thật là một đứa ngốc, nhan sắc cũng không có nổi bật. Lòng căm hận lại trở dậy, tại sao nàng ta như thế lại có thể chiếm được tình yêu của Trần Duy Cẩn?

Dạ Nguyệt đứng trước mặt của Tiểu Nguyệt, thấy người lạ, Tiểu Nguyệt cũng không mở miệng hỏi.

- Ta chính là Uy vương phi.

Đột nhiên, Dạ Nguyệt lên tiếng nói.

Tiểu Nguyệt vẫn ngồi ngây ra, không phản ứng gì.

- ... là thê tử chính thức của Uy vương, Trần Duy Cẩn.

Lúc này, Tiểu Nguyệt mới đưa mắt lên nhìn Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt nhếch mép cười, cúi xuống nói nhỏ vào tai Tiểu Nguyệt.

- Người có nhớ không... năm năm trước, chúng ta đã gặp nhau ở hôn lễ của ta và... Cẩn.

Lần này, Tiểu Nguyệt thật sự bị kinh động, nàng run rẩy cả người, bịt tai của mình lại.

- Cẩn không còn yêu người nữa. Chàng đã bỏ người rồi. Một kẻ vô dụng như người... sẽ không ai cần.

Dạ Nguyệt cứ độc ác buông từng lời, từng lời vào tai Tiểu Nguyệt. Bình thường, nàng cái gì cũng không nghe thấy, tại sao bây giờ lại nghe rõ đến như vậy chứ? Tiểu Nguyệt đau đớn nhắm tịt mắt lại để quên đi những không được, những lời của Dạ Nguyệt vẫn cứ vang lên.

- Cẩn không cần người. Cũng chẳng ai cần người. Bây giờ ta mới chính là mẫu thân của Tiểu Quang...

Cuối cùng, Tiểu Nguyệt không chịu nổi nữa, thổ ra một ngụm máu, nó liền đông lại thành một khối băng nằm trên đất.

Tiểu Nguyệt bắt lực đưa mắt nhìn Dạ Nguyệt, nàng ta đang cười hả hê, gương mặt độc ác không chút che giấu.

Tiểu Nguyệt không muốn nhìn thấy nàng ta nữa, tại sao ở đây cũng có người muốn làm nàng bị thương? Tiểu Nguyệt cố gắng dùng chút sức lực còn lại phi thân bỏ trốn.

49. Chương 50

Đến khi Trần Duy Cẩn về phòng mới phát hiện ra chiếc áo choàng hần khoác cho Tiểu Nguyệt nằm ở dưới đất, còn có cả một ngụm máu băng băng đang tan ra.

Trái tim Trần Duy Cẩn như bị xé nát, hần điên cuồng kêu gào mọi người chia ra tìm Tiểu Nguyệt.

Lần này, tìm khắp cả Tuyết sơn cũng không thấy bóng dáng của nàng.

Rốt cuộc, nàng đang ở đâu? Nguyệt Nhi!

Tìm suốt một ngày một đêm, cuối cùng mới phát hiện được Tiểu Nguyệt đang ở trên một chóp núi, bên dưới chính là vực thẳm ngàn trượng.

Tà áo và mái tóc của nàng bị gió từ dưới vực thổi lên mà bay tán loạn, chỉ có điều, bây giờ, mái tóc của nàng không còn là màu đen nữa, mà là một màu trắng thuần khiết.

- Nguyệt Nhi.

Trần Duy Cẩn gọi nàng, nàng cũng không phản ứng.

Lăng Nguyệt cũng xuất hiện, nhìn nàng bây giờ thì kinh ngạc thán nhủ:

- Đã luyện thành rồi sao?

Tiểu Nguyệt bây giờ đã đạt thành tầng cuối cùng của Hàn Băng Công. Rốt cuộc trong một đêm qua, nàng đã hấp thu bao nhiêu hàn khí?

- Mẫu thân...

- Mẫu thân...

Hai đứa nhỏ cũng đã tới, mọi người níu chúng lại không cho chúng bước tới. Tiếng chúng nó kêu khóc càng lúc càng to.

- Tiểu Nguyệt, vào đây.

Lăng Nguyệt lên tiếng nói, nhưng Tiểu Nguyệt cũng không còn nghe thấy nữa.

Bây giờ, liệu còn ai có thể khiến nàng mở trái tim ra đây?

Noãn Noãn vùng vẫy cắn lấy cánh tay người đang giữ nó, người đó bị đau mà nới tay, nó liền chạy tới gần Tiểu Nguyệt.

- Mẫu thân...

Có người muốn đuổi theo, Lăng Nguyệt giơ tay lên ngăn lại.

Noãn Noãn cũng không dám lại quá gần, đứng cách nàng ba bước, gào khóc:

- Mẫu thân... người không cần Noãn Noãn sao...

Tiểu Quang cũng chạy theo, cùng gọi nàng:

- Mẫu thân, xin người đừng bỏ Tiểu Quang nữa mà.

Mọi người hoàn toàn im lặng, chỉ có tiếng khóc của hai đứa nhỏ.

- Mẫu thân...

Một cơn gió mạnh từ dưới vực thổi lên làm cả người Tiểu Nguyệt lung lay, mọi người khiếp đảm quên cả hô hấp.

Không biết qua bao lâu, Tiểu Nguyệt mới có chút động đậy, nàng từ từ quay đầu lại nhìn hai đứa nhỏ.

- Mẫu thân...

Tiểu Nguyệt một thân trắng xoá, lông mi của nàng cũng biến thành màu trắng, đôi mắt ảm đạm không một tia sinh khí, như một bức tượng được tạc ra từ băng tuyết, có thể tan vỡ bất cứ lúc nào.

Một lúc lâu sau, Tiểu Nguyệt mới nghe được tiếng hai đứa nhỏ khóc, nàng bất giác mở miệng nói:

- ...đừng... khóc...

- Mẫu thân, không có người Noãn Noãn và Tiểu Quang sẽ khóc đó. Người tới lau nước mắt cho chúng con đi.

Tiểu Nguyệt nghe theo lời Noãn Noãn bước từng bước nhỏ tới gần tụi nó. Chỉ chờ vậy, hai đứa đều ôm chặt lấy nàng.

- Mẫu thân... đừng bỏ tụi con lại.

Nàng muốn lau nước mắt cho tụi nó nhưng tụi nó cứ dúi mặt vào người nàng, làm sao nàng có thể lau được.

- Mẫu thân, người có lạnh không?

Cảm nhận được cơ thể nàng lạnh như băng, Noãn Noãn mới vuốt mặt nàng nói:

- Mẫu thân, con là Noãn Noãn, con sẽ sưởi ấm cho người nha.

- Mẫu thân, Tiểu Quang cũng sưởi ấm cho người.

Tiểu Nguyệt để cho hai đứa tùy ý chà sát trên mặt trên tay nàng, nước mắt, nước mũi của chúng dây khắp người nhưng nàng cũng không để ý.

Lúc sau, Tiểu Nguyệt mới khẽ nói:

- Ấm...

Lăng Nguyệt thấy nàng vẫn còn phản ứng thì biết nàng vẫn chưa đánh mất hoàn toàn ý chí, lần đầu tiên trong cuộc đời hắn, một giọt lệ được rơi ra.

Lúc đầu, Lăng Nguyệt đề ý kiến cho Trần Duy Cẩn đưa Tiểu Nguyệt xuống phương Nam để giảm bớt sự hấp thu hàn khí của nàng kéo dài thời gian. Nào ngờ, chưa kịp thực hiện thì Tiểu Nguyệt đã hoàn thành tầng cuối cùng của Hàn Băng Công. Điều may mắn là nàng vẫn còn một chút cảm xúc còn sót lại, không bị biến thành một băng nhân. Dù vậy, Trần Duy Cẩn vẫn quyết định sẽ dọn đi để tránh xa những nơi khiến Tiểu Nguyệt đau lòng.

Tiểu Nguyệt bây giờ, lại tiếp tục bài xích Trần Duy Cẩn, hắn không có cách nào khác. Nhưng hắn tin, lòng thành của hắn sẽ có một ngày cảm động được nàng, sẽ có một ngày, nàng lại mở trái tim mình ra, yêu hắn lần nữa.

Dạ Nguyệt không ngờ Tiểu Nguyệt lại có thể trở lại, nàng ra mặt ngăn cản không cho Trần Duy Cẩn rời đi. Lúc tức giận, Trần Duy Cẩn đã tuyên bố:

- Người cứ ở đây là vương phi của người. Ta không làm vương gia nữa!

Hắn không bao giờ tha thứ cho kẻ đã phản bội hắn, càng không tha cho kẻ đã tổn thương Nguyệt Nhi của hắn.

- Nguyệt Nhi, nàng lại quên mặc áo choàng.

Trần Duy Cẩn dịu dàng nói và vươn tay đắp áo cho nàng. Tiểu Nguyệt không phản ứng, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Hôm nay, đoàn nhân mã bắt đầu lên đường.

Dạ Nguyệt đứng ngay cửa lớn nhìn Trần Duy Cẩn, bây giờ nàng ta chỉ toàn thù hận và cố chấp. Nàng ta không tin Trần Duy Cẩn có thể vứt bỏ vương vị của mình, bỏ lại tất cả sau lưng. Nàng là Uy vương phi, nàng sẽ ở đây, mãi mãi ở đây để chờ hắn về.

Về sau, ở Uy vương phủ càng lúc càng vắng vẻ, người làm mỗi lúc một bỏ đi, vương phủ càng lúc càng trở nên hoang phế. Thỉnh thoảng, có người nghe thấy tiếng nói cười như oan hồn từ trong Uy vương phủ phát ra lúc nửa đêm.

Người ta truyền nhau rằng trong vương phủ hoang tàn kia có một vị vương phi...

Trần Duy Cẩn không nhìn Dạ Nguyệt lấy một lần. Ra lệnh cho đoàn xe khởi hành, chậm chậm rời đi.

Đi được một đoạn, Trần Duy Cẩn phát hiện Lăng Nguyệt đang đứng bên đường, hắn lệnh cho xe ngựa dừng lại.

Lăng Nguyệt không thích những chuyện ồn ào, càng không thích không thích những cuộc chia tay như thế này nên hắn đã nói hắn sẽ không tới đưa tiễn. Nào ngờ, đôi chân của hắn lại không nghe lời mà đến đây.

Lăng Nguyệt một lúc lâu mới mở lời:

- Tiểu Nguyệt...

Tiểu Nguyệt đưa mắt nhìn Lăng Nguyệt, vẫn một biểu tình vô cảm. Lăng Nguyệt chần chờ một lúc lâu mới khó khăn nói được hai chữ:

-...bảo trọng!

Tiểu Nguyệt cúi đầu, Trần Duy Cẩn thở dài một hơi rồi cho xe ngựa tiếp tục đi.

Trên xe ngựa, Tiểu Nguyệt lẩm bẩm:

- Tạm biệt. Lãng... thúc.

Câu thì thầm đó lọt vào tai Lãng Nguyệt, hoá ra, nàng đã biết hắn chính là người nàng đã cứu năm xưa.

Hai tiếng “Lãng thúc” này đã bao lâu hắn mới được nghe?

Nàng gọi hắn như vậy, có phải hay chăng trí nhớ của nàng đang trở lại?

50. Chương 51: Ngoại Truyện 1

qua mặt, quay lại chỉ trích hắn. Không dừng ở đó, Lãng thiếu chủ còn muốn diệt cỏ tận gốc, làm hại hắn bị đuổi giết khắp nơi.

Đêm hôm đó, hắn bị thương nặng, chạy trốn vào trong một biệt viện. Ở đó, hắn đã gặp được một đứa bé kỳ lạ. Nó cứ đem thức ăn tới cho hắn, đó toàn là cơm thừa của người khác, đến thức ăn cho chó còn tử tế hơn. Hắn đương nhiên không ăn, trong người hắn vẫn còn một số đan dược, ăn nó cũng có thể duy trì được mấy hôm. Hôm sau rồi hôm sau nữa, đứa bé đó vẫn cứ đều đặn mang cơm tới cho hắn. Phát hiện thấy cơm hôm trước vẫn còn thì nó liền buồn bã quơ quào tay chân muốn nói gì đó mà hắn không hiểu. Cuối cùng, nó bỏ cuộc, cầm lấy chén cơm thừa kia ăn hết lại mang một chén cơm mới đến cho hắn.

Hắn thật sự cảm thấy bất lực với đứa bé đó, hắn lại phát hiện, trên người của đứa bé có rất nhiều vết thương. Mỗi ngày, lại có thêm một vết thương mới. Xem như hắn trả công, hắn nói với đứa bé:

- Lại đây!

Đứa bé như hiểu được liền lại gần hắn. Hắn nhíu mày nhìn đứa bé đó, nó có thể nghe được sao?

- Người... có nghe ta nói rõ không?

Đứa bé gật đầu.

Sau khi hắn đã khám hết cho đứa bé đó thì biết được nó không phải bị câm, vậy tại sao đến giờ nó vẫn không biết chuyện? Nghĩ ngợi một lúc, hắn lại nghĩ đến một lý do: là vì không có người dạy nó nói ư? Hay là... nó không được nói?

Hắn vẫn còn phải trốn lại biệt viện này ít lâu, còn đứa nhỏ xem như cũng có lòng. Đột xuất, hắn nảy ra ý định sẽ dạy nó nói chuyện.

Hắn chỉ vào chén cơm, buông ra lời vàng ngọc.

- Cơm!

Đứa bé nhìn hắn ngạc nhiên, nó biết đó là cơm mà. Hắn gắt:

- Nói!

Thế là đứa bé bắt đầu chuỗi ngày khó khăn tập phát ra những âm thanh đầu tiên.

Nhiều ngày sau, nó mới có thể nói ra được một vài chữ tạm cho là rõ ràng.

Bình thường, hắn có thói quen viết y thư. Bị lưu lạc đến đây, hắn vẫn không bỏ được thói quen đó. Hắn ngồi một chỗ, cào bằng phẳng chỗ đất trước mặt, dùng thanh cây luôn tay viết. Viết đầy thì xoá, xong lại tiếp tục viết. Đứa nhỏ nhìn hắn viết mà mê say. Phát hiện ra vẻ mong mỏi của nó, hắn hỏi:

- Muốn học?

Đứa nhỏ gật đầu.

Thế là hắn bắt đầu viết những chữ đơn giản, vừa viết vừa đọc qua một lần. Hắn trước giờ không có kiên nhẫn một thứ phải lặp lại nhiều lần, chỉ qua một lần là giới hạn của hắn rồi. Đối với một đứa nhỏ như nó, với cách dạy của hắn mà nhớ được vài chữ cũng là thần kỳ rồi, hắn chỉ đơn giản nghĩ không phải dạy đứa nhỏ học chữ mà là giúp nó phát âm thôi. Hắn vốn cũng chẳng thích nói nhiều, làm sao có thể trò chuyện cả ngày với nó.

Đứa nhỏ đó lại tiếp tục gây cho hắn ngạc nhiên, những chữ hắn đã từng dạy qua cho nó, nó đều nhớ được và viết lại không sai một nét. Hắn bỗng nhận ra rằng đứa nhỏ này có trí nhớ siêu việt. Nếu như nó được lớn lên một cách bình thường, có thể bây giờ đã là một nhân tài nổi trội rồi.

- Người có tên không?

Đứa nhỏ lắc đầu.

Hắn im lặng, không nói nữa.

Một ngày kia, thương thế của đã khá hơn, hắn quyết định rời khỏi chỗ này. Nhưng hắn vẫn có chút lo lắng cho đứa nhỏ kia. Mặc dù hắn thừa nhận khả năng của nó nhưng hắn cũng biết rõ tâm tính của đứa nhỏ đó bị thiếu sót. Sợ rằng nó phải một đời nhờ vào sự chiếu cố của người khác mới có thể sống được. Mà thân phận hắn bây giờ là một kẻ bị truy sát, hắn có thể chăm sóc cho nó được sao.

Hắn là một kẻ lãng khách, cũng không mong muốn sẽ bị ai đó làm chùn bước.

- Ta gọi Lãng.

Đứa bé nhìn hắn râu róc mọc lĩa chĩa, liền gọi:

- Lãng thúc.

Hắn già đến như vậy sao? Đối với một đứa bé như nó có thể là hắn già thật. Hắn không thèm so đo.

Mấy ngày sau, hắn biến mất.

Sau này, hắn nghĩ lại. Khi đó, dù cho hắn không bị truy sát, hắn cũng không cho rằng mình sẽ mang đứa nhỏ đó đi. Hắn không thích bị làm phiền, ghét nhất chính là những vật yếu ớt, lệ thuộc, lại càng sợ cái gọi là trách nhiệm với một người nào đó.

Lúc đó, nếu nói hắn chạy trốn khỏi sự truy sát của kẻ thù thì nói rằng hắn trốn khỏi đứa nhỏ đó thì chính xác hơn.

Hắn sợ bị ràng buộc, sợ... chữ “tình”.

...

Vào ngày hôm đó, vừa nhìn thấy, hắn đã nhận ra nữ nhân dưới tuyết kia chính là đứa bé năm xưa hắn đã gặp. Nàng bây giờ đã có tên gọi, là Tiểu Nguyệt, còn có cả đứa nhỏ của mình.

Trong lúc nàng hôn mê, hắn đã dùng hết bảo vật trong Tuyết Sơn cốc để cứu nàng. Nhưng, cuối cùng, hắn vẫn không thể cứu được nàng, chỉ có thể kéo dài sự sống cho nàng.

Nàng quyết định học Hàn Băng Công, hắn đương nhiên biết hậu quả khi học môn võ công đó, nhưng hắn vẫn không ngăn cản nàng. Chỉ âm thầm giúp nàng vượt qua khó khăn.

Nàng muốn đến kinh thành để gặp Trần Duy Cẩn, hắn từ sớm đã biết được tin kẻ đó sẽ thành hôn, cũng quyết định đưa nàng đến đó. Thật sự, chỉ có mình hắn biết được, hành động đó là sự ích kỷ bản thân mình. Hắn muốn nàng chết tâm, sẽ ở lại bên cạnh hắn như trước kia.

Nào ngờ, hắn đã quá tự phụ, đã khiến nàng bị tổn thương đến mức quên đi tất cả, trở thành một cái xác không hồn.

Hắn nói:

“Ta đưa nàng đi!”

Đó là câu hắn nên nói từ mười năm trước.

Hắn chính là một kẻ xấu xa và ích kỷ như vậy đấy. Nhưng nàng vẫn tin tưởng hắn, làm hắn luôn cảm thấy hổ thẹn với nàng.

Nếu năm xưa hắn không hèn nhát mà đưa nàng cùng rời đi khỏi nơi đó, với y thuật của hắn, cũng có thể chữa trị được phần nào bệnh tình của nàng. Nhưng, khi đó hắn lại chọn cách trốn tránh. Nếu hắn chịu chữa trị cho nàng, chí ít dù miễn cưỡng nàng cũng sẽ có một cuộc sống như người bình thường. Nhưng, hắn lại làm ngơ.

Nếu năm xưa hắn đưa nàng đi, có phải hay không bây giờ nàng đã ở lại bên cạnh hắn?

Nếu như...

Chỉ tiếc rằng, hắn có thể trị bệnh khắp thế gian này lại không thể chữa được bệnh hối hận của hắn.

“Tiểu Nguyệt”

Cùng một chữ “Nguyệt” trong tên của hắn. Mỗi lần nhắc đến tên mình là một lần hắn cảm thấy bị ai và nực cười cho sự hèn nhát của hắn.

Bây giờ, điều hắn có thể làm là chúc phúc cho nàng. Cầu mong kẻ đó, người chí ít có dũng khí nắm lấy tay nàng, sẽ yêu thương chăm sóc nàng cả đời.

51. Chương 52: Ngoại Truyện 2

Hắn gọi là Thanh Phong. Lúc nhỏ, hắn may mắn được lão tướng quân cứu nên mới sống được đến bây giờ. Trong thâm tâm, hắn tôn sùng lão tướng quân, vì để trả ơn cho ông, hắn quyết định sẽ tận trung với con của ông là Trần Duy Cẩn.

Đó là một vị chủ nhân tài giỏi, hay ít nhất trong thâm tâm, hắn luôn nghĩ rằng chủ nhân của hắn là người tài giỏi nhất, ngài không bao giờ phạm sai lầm.

Một ngày kia, chủ nhân bị hạ chỉ thành hôn, không ngờ tân nương bị tráo đổi, là một kẻ ngốc. Nàng ta bị chủ nhân đẩy đến Ưu Trì viện, một cái viện heo lạnh, không ai lui tới. Hắn vẫn không cảm thấy an tâm nên thỉnh thoảng cũng đến giám sát nàng.

Nào ngờ, nàng thật cái gì cũng không làm, cái gì cũng không biết. Hắn cũng có chút cảm thấy thương hại, nhưng điều đó không thể thay đổi được gì. Hắn vẫn là hắn, nàng vẫn là nàng, vương phi bị vứt bỏ.

Thật ngạc nhiên, chủ nhân lại đem lòng thích nàng. Lúc đó, hắn và Thanh Ca cũng có cùng suy nghĩ, tuy rằng nàng ta thật sự đáng thương, nhưng để chủ nhân lấy một thê tử khờ khạo như vậy thật không xứng đáng với ngài. Dần dần, hắn thay đổi suy nghĩ. Hoá ra, nàng không ngốc như đã tưởng, năng lực của nàng ở một số mặt thậm chí còn hơn cả mười người như hắn cộng lại. Ai cũng có thiếu sót, chủ nhân cũng chấp nhận nàng thì hắn còn ý kiến gì nữa. Thế là, từ đó hắn xem nàng như chủ tử mà đối xử.

Chủ nhân gặp nạn, hắn nhận lãnh nhiệm vụ bảo vệ an toàn cho nàng. Trên đường rất cực khổ, nàng một tiếng cũng không than vãn.

Không ngờ... nàng lại đang mang thai. Hắn kinh ngạc tới há hốc mồm.

Vì sức khỏe của nàng không cho phép, nên hắn phải lưu lại thị trấn đó. Để che mắt mọi người, hắn nhận làm tướng công của nàng. Nàng lại ỷ khuất hỏi hắn:

“Chỉ là giả phải không? Vậy tướng công vẫn là Cẩn, phải không?”

Đương nhiên là giả rồi, hắn làm sao có thể là tướng công thật sự của nàng được. Hắn muốn gào thét như thế, nhưng... tại sao khi nghe nàng nói ra câu đó trong lòng hắn lại có cái gì hụt hẫng.

Mỗi khi hắn về nhà, nàng đều đều tươi cười chào đón:

“Thanh Phong, đã về!”

Khi nhìn thấy nụ cười đơn thuần của nàng, hắn phần nào hiểu được vì sao chủ nhân luôn muốn nhanh chóng về nhà, chỉ cần nhìn nụ cười của nàng, tất cả mọi ưu tư, mệt mỏi liền biến mất.

Hôm đó, nàng mang cơm ra đồng ăn cùng hắn, mọi người xung quanh đều trêu chọc làm hắn bất giác thấy xấu hổ. Đây chỉ là giả thôi, tại sao hắn lại cảm thấy xấu hổ đến như vậy chứ.

Nàng nói bụng nàng đau, hắn liền quên hết tất cả bề ngoài đến tìm đại phu. Đại phu nói rằng đó chỉ là máy thai, một việc rất bình thường.

Lần đầu tiên, nàng cảm nhận rõ ràng sự hiện diện của đứa nhỏ, nàng đã nở nụ cười hạnh phúc, và nhớ đến người đó đầu tiên.

Không biết tại sao, khi nghe nàng gọi tên người đó, trái tim của hắn liền nhói đau. Hắn dường như cũng đã nhận ra tình cảm mà hắn dành cho nàng đã đi quá giới hạn, hắn muốn vạch ra một ranh giới cho bản thân mình. Còn nàng lại thật sự xem hắn như một người nhà, hoàn toàn không đề phòng, nàng nắm tay hắn đặt lên bụng mình để cảm nhận quấy đạp của đứa nhỏ.

Đáng tiếc, hạnh phúc này lại không dành cho hắn.

Kẻ địch đã đuổi tới, hắn lại tiếp tục đưa nàng trốn chạy. Sức khỏe của nàng càng lúc yếu, lại không dám đưa nàng đi gặp đại phu. Mỗi lần nhìn thấy nụ cười miễn cưỡng của nàng, hắn lại đau nhói.

Bị đuổi bắt đến Tuyết Sơn. Hắn đã bị thương. Nàng trong đêm lại bắt đầu đau bụng muốn sinh.

Nàng bị hành hạ suốt một đêm, nhìn thấy nàng đau đớn như vậy hắn thật hận không thể chịu đau thay nàng. Cuối cùng, đứa nhỏ cũng ra đời. Nàng van xin hắn hãy đưa đứa nhỏ rời đi, mang về cho người đó.

Hắn thật sự quá vô dụng, hắn không thể bảo vệ chu toàn cho nàng. Hắn đã thề nhất định sẽ quay lại tìm nàng.

Ông trời trêu ngươi, hắn bị kẻ địch phát hiện, rơi xuống núi trôi theo dòng nước. May mắn là hắn được cứu sống, đứa nhỏ cũng không bị gì quá đáng ngại, nhưng hắn bị gãy xương nhiều chỗ, phải nằm bất động mấy tháng.

Đến lúc hắn trở về được vương phủ thì mới biết được tin người đó đã cưới một thê tử khác mà ruồng bỏ nàng, lại còn không chịu nhìn nhận đứa nhỏ. Hắn thật sự nổi giận, bỏ qua lời thề của mình mà trở mặt với người đó.

Trong suốt năm năm, hắn luôn tìm kiếm tung tích của nàng. Hắn gần như đã san bằng cả Tuyết Sơn, tại sao hắn vẫn không tìm được nàng.

Còn người đó, lại có thể tìm được?

Không cam tâm!

Nhưng... lại không làm gì được.

Trong lòng nàng chỉ có một người, hắn mãi mãi không thể bước vào trái tim của nàng.

Chỉ có người đó mới có thể làm nàng cảm nhận được hạnh phúc.

Có người hỏi hắn:

“Ước nguyện của ngươi là gì?”

Hắn đáp rằng:

“Mãi mãi như vậy.”

Mãi mãi được ở bên cạnh nàng, nhìn nàng hạnh phúc, mãi mãi như vậy là đủ rồi...

52. Chương 53: Ngoại Truyện 3

Ta gọi là Nam Thiên Thần, thân phận là tứ hoàng tử Nam Quốc.

Cuộc sống của ta trước giờ chưa từng dễ chịu, từ lúc hiểu chuyện lúc nào cũng phải hành sự dè chừng, lúc nào cũng phải cẩn thận bị ám sát, độc hại.

Mong ước trước giờ của ta là sau này sẽ trở một vị nhân vương, không cần quyền lực cũng được, chỉ mong giữ được mạng sống là tốt rồi.

Chẳng thể nào ngờ được, một ngày kia Uy vương Trần Duy Cẩn lại tìm đến muốn hợp tác với ta. Hẳn trước giờ không quan hệ với bất kỳ thế lực nào, nhưng chẳng ai dám xem thường hay trêu vào hần. Ta cũng biết dạo gần đây, hần có một số xích mích với thái tử, việc phải xác nhập vào một phe cánh là không tránh được, chỉ không ngờ người hần chọn lại là ta.

Lúc đầu, ta cũng nghĩ rằng đây là âm mưu, muốn dụ ta vào tròng. Nhưng cuối cùng, ta vẫn chọn hợp tác với hần. Và đây chính là quyết định sáng suốt nhất trong cuộc đời của ta.

...

Phụ hoàng băng hà, mẫu phi tuần táng. Xung quanh ta chẳng còn ai là người thân nữa.

Đêm đó, cái đêm đưa phụ hoàng nhập lăng, Trần Duy Cẩn đã đến an ủi ta. Ta chưa từng nghĩ có kẻ sẽ an ủi người khác bằng những lời khó nghe như vậy. Nhưng như vậy, mới là Trần Duy Cẩn.

Quan hệ hai chúng ta là hợp tác, nhưng không hiểu vì sao ta lại tin tưởng Trần Duy Cẩn gần như là tuyệt đối đến như vậy. Có lẽ, là vì con người của hần, có lẽ là vì một người yêu thương thê tử hết lòng như hần đem lại một niềm tin cho người khác?

Có tin báo Uy vương bị ám sát, mất tích.

Nhận được tin tức, ta cảm thấy choáng váng. Nếu Uy vương thật sự chết...

Ta hiểu cũng không thể chỉ dựa vào Uy vương mãi như thế. Phải tự đứng lên gánh vác trách nhiệm rồi.

Trong những ngày đó, bầu trời thật u ám, âm mưu, lừa gạt, chém giết cứ liên tiếp diễn ra. Ta đã chính thức bị vướng vào cuộc chiến tranh giành ngai vị.

Tam hoàng huynh chết, ai cũng tự hiểu, người đứng sau cái chết của tam hoàng huynh là ai. Thái tử, à không, à Phượng gia đã sử dụng tới vũ lực công khai công kích những người chống đối.

Phượng gia từ sớm cũng đã phát hiện ra bí mật của ta, sau khi diệt xong tam hoàng huynh liền chĩa mũi nhọn vào ta.

Di chiếu được công bố, ta được chọn làm tân hoàng. Nhiều bá quan khi biết được đã hoang mang một lúc lâu. Ta bấy giờ mới biết hoá ra phụ hoàng đã lo nghĩ chu toàn như thế nào. Những nguồn trợ lực cho ta được ẩn náu rất sâu, không dễ bị phát hiện. Bấy giờ, tất cả đã về trong tay của ta. Ít nhất, hiện tại, ta cũng có thể đánh một trận sống mái với Phượng gia.

Nhìn vạn binh trước mắt, Phượng gia lại không ngờ rằng người đang giữ binh phù của Trần Duy Cẩn không phải là tam hoàng huynh mà là ta.

Đúng lúc dầu sôi lửa bỏng đó, Uy vương xuất hiện. Hần dẫn binh đánh nhau với Phượng gia, biến kinh thành thành một chiến trường. Cuối cùng, hần giẫm lên hơn mấy ngàn thi thể của Phượng gia.

Khi đó, Uy vương đã nói rằng:

“Phượng Thành thất bại không phải vì ta, mà vì hậu nhân của hần!”

Ừ, Phượng Thành cả đời suy tính, nhưng đến cuối cùng lại không tính được sự phản trắc của con cháu của hần.

Phượng gia thất bại. Thái tử xem như cá nằm trên thớt. Cuối cùng, thái tử tự kết liễu mạng sống của mình. Trước khi chết nói rằng:

“Mạng của ta không ai lấy được. Ta không thua...”

Cuộc chiến xem như hạ màn.

Điều nhức nhối là nhị hoàng huynh trong suốt cuộc chiến kia luôn làm kẻ bàng quan, không để lộ thế lực của mình ra, cũng chẳng ai làm gì được hắn.

Lễ đăng ngôi diễn ra chóng vánh. Ngày đó, Trần Duy Cẩn đã hỏi ta:

“Ước nguyện của ngài là gì?”

Ta suy nghĩ một lúc lại nói:

“Ta muốn khi ta làm vua. Ít nhất, những đứa con của ta có được tuổi thơ của mình.”

Ta không dám chắc có thể bảo toàn cho tất cả, nhưng ít nhất, ta thật sự mong muốn chúng nó được trải qua những ngày còn bé không phải lo nghĩ.

Trần Duy Cẩn nói hắn muốn lập vương phi mới. Ta ngạc nhiên, không phải hắn luôn yêu vương phi của mình sao. Tại sao bây giờ lại muốn lập người mới?

Nghe hỏi, hắn nhũn mày nói rằng:

“Nàng xứng sao?”

À, hắn muốn nói nàng xứng đáng làm thê tử của hắn sao. Xứng đáng để hắn yêu không ư?

Chẳng lẽ ta phải kể lại từng sự tích tình trường của hắn? Nói rằng hắn rất yêu thương nàng, rất đau nàng? Cả nhà Lương thừa tướng có thể thoát được tử tội mà chỉ chịu lưu đầy biệt xứ cũng là một trong những việc hắn vì nàng làm ra?

Ta khó xử! Lại nghĩ hắn bị thương chưa khỏi ảnh hưởng đến đầu óc liên triệu tập thái y khám cho hắn. Hắn khó chịu ra mặt, cuối cùng, toàn bộ thái y đều kết luận rằng Uy vương không còn bị thương thể nào nữa. Khám qua bao nhiêu lần, toàn bộ thái y vẫn kết luận như thế.

Đúng nha! Hắn trông hoàn toàn khoẻ mạnh, hành sự cũng y như trước kia, hoàn toàn không có gì khác. Chỉ có... mỗi việc liên quan đến nàng ấy là thay đổi. Chẳng lẽ chính hắn đã thay đổi sao?

Cuối cùng, ta cũng không tiện lên tiếng phản đối.

Uy vương phế phi, lập vương phi mới.

Ngày hôn lễ của hắn, ta không tham dự.

Hôm đó, nghe nói nàng đã xuất hiện, buổi lễ trở nên náo loạn. Mặc cho thám tử huyền thuyên kể lễ, ta chỉ lưu ý mỗi tình tiết nàng trở lại một mình, không người bảo vệ. Lại nhớ đến những lần ta gặp nàng trước kia, mỗi khi không có Trần Duy Cẩn kề bên, trong mắt nàng chỉ toàn sự cô đơn...

Bây giờ, nàng thật sự trở nên cô độc rồi.

Ta thở dài không cho ý kiến, chỉ thầm nhủ:

“Này vương. Mong rằng sau này ngươi sẽ không phải hối hận vì quyết định hôm nay...”

Mấy năm trôi qua, ta càng lúc càng bận bù đầu, đến thời gian thờ cũng không có, lại nghĩ đến bây giờ Uy vương cùng gia đình của hắn đang ở phương Nam hưởng phúc mà uất hận.

Hắn dám quăng hết mọi việc lại cho ta, còn bản thân mình thì nhàn hạ tận hưởng như vậy ư?

Càng nghĩ càng hận, ta quăng tấu chương sang một bên, hạ lệnh:

“Trẫm sẽ đi vi hành đến phương Nam.”

...

Gặp Trần Duy Cẩn, ta chưa kịp hất cằm khinh khi hắn thì đã bị hắn quăng cho ta một ánh mắt không kiên nhẫn, lạnh nhạt nói:

“Ngài đến đây làm gì? Về kinh thành của ngài đi!”

Chỉ trong một câu vừa tỏ ý chán ghét vừa đuổi người?

Đương nhiên là ta không chịu bị đuổi đi đơn giản như vậy, cứ lì mặt ở lại.

“Ta đã không còn là thần tử của ngài nữa.”

“Trẫm không nhớ mình có đồng ý với tấu chương từ chức của ngươi nha...”

Hừ, cái tên Trần Duy Cẩn lại nhỏ mọn, đem việc năm xưa đổ lên đầu ta. Hắn nói nếu lúc đó ta mở miệng nói ra mọi chuyện với hắn, có thể hắn sẽ suy xét lại, sẽ không hồ đồ mà làm vậy.

Thật oan ức nha, không phải hắn từng tuyên bố tất cả mọi chuyện là trách nhiệm của hắn, ai hắn cũng không truy cứu sao? Tại sao ta lại bị liên lụy, bởi vì ta là hoàng đế sao? Có hoàng đế nào chịu oan khuất như ta không?

Số phận lại thật kỳ lạ.

Lần đầu tiên gặp Noãn Noãn, nàng mới hơn mười tuổi thôi. Mà ta đã xúc động đến mức đem trái tim cho đi.

Trần Duy Cẩn phát giác ra liền mang nữ nhi giấu đi không để ta tìm ra. Ta thật sự nổi giận mà đánh nhau một trận với hắn, rồi quyết tâm không tìm được rồi quyết không rời đi. Vào lúc đó, mấy quan đại thần lại tìm đến năn nỉ ỉ ôi thỉnh ta hồi kinh. Ta vẫn chưa gặp lại Noãn Noãn nha. Thế là từ van xin nài nỉ tới bắt ép, Trần Duy Cẩn trối gô ta lại quăng lên xa giá. Quãng đường hồi kinh của ta lại bị thống đến như thế. Sau này, ta mới biết những quan đại thần kia xuất hiện ở đó đều có bàn tay của Trần Duy Cẩn giấu phía sau.

Thống hận. Ta gào lên:

“Trần Duy Cẩn. Trẫm và ngươi thề không đội trời chung...”

Sau phút bùng bột, ta liền hối hận, Trần Duy Cẩn là phụ thân của Noãn Noãn nha... có thể... rút lại lời thề không?

Cuộc kháng chiến của ta dài đến sáu năm.

Một ngày nọ, Trần Duy Cẩn hỏi ta:

“Ngươi có thể mang lại hạnh phúc, bảo vệ Noãn Noãn cả đời hay không?”

Ta trầm ngâm, thú thật:

“Ta không dám chắc sẽ mang lại hạnh phúc cho nàng, nhưng, có một việc ta dám khẳng định, ta sẽ không để nàng sống trong bóng tối.”

Phải, ta sẽ toàn lực bảo vệ nàng, ít nhất, không để nàng sống một đời bi thương như mẫu thân...

53. Chương 54

Ta là tỳ nữ thân cận của vương gia. Năm xưa, cùng với Thanh Phong và Thanh Y, ta được ban tên gọi Thanh Ca.

Trước kia, ta đã từng có một suy nghĩ: có thể, sau khi vương gia lập phi, sẽ trở thành một vị thiếp của ngài và cũng nghĩ rằng đó là số phận của mình. Nhưng, sau nhiều năm, ta cũng hiểu ra vương gia bất quá chỉ xem ta như một muội muội, người trong gia đình nên ta đã bỏ suy nghĩ kia sang một bên.

Sau này, vương gia kết hôn lập phi, người đó gọi là Tiểu Nguyệt.

Có thể nói... ờ, nàng là một kẻ ngốc, cái gì cũng không biết, chuyện gì cũng không hiểu rõ ràng. Thế thì sao? Vương gia yêu nàng ấy. Chỉ cần nàng có thể khiến vương gia cảm thấy hạnh phúc thì nàng đã xứng đáng trở thành thê tử của ngài rồi. Những chuyện nàng không làm được, ta sẽ làm thay nàng, chỉ cần... vương gia được vui vẻ.

Nào ngờ, một ngày kia, vương gia lại quên nàng đi.

Ngài trở nên giống như trước kia, lạnh lùng, tàn quyết và không nỡ nụ cười nữa.

Ngày tân hôn, vương phi Tiểu Nguyệt mất tích một năm kia trở về, vương gia đối xử tàn khốc với nàng. Dù ta không biết rõ nhưng ta có thể cảm nhận được trái tim nàng đã vỡ tan.

Nàng bỏ đi.

Sau đó, ta mới biết được trong thời gian mất tích kia, nàng đã hạ sinh một nhi tử. Hoá ra... trước lúc chạy loạn đã mang thai? Ta như bị sét đánh ngang đầu.

Trời ạ. Ta chính là người chịu trách nhiệm chăm sóc cho nàng, thế mà... ta lại không biết nàng đã mang thai. Lúc đó, xảy ra rất nhiều chuyện, ta cứ ngỡ... cứ ngỡ nàng không khoẻ nên kinh nguyệt không đến, lại thờ ơ không cho gọi đại phu. May mắn... may mắn là khi đó ta chỉ cho nàng dùng thuốc bổ, nếu không... tội nghiệt này có chết ngàn lần ta vẫn không trả được.

Vì mặc cảm tội lỗi đó, lại thấy vương gia trở nên như vậy, ta quyết tâm làm cho vương gia khôi phục ký ức của mình. Nhưng không ai biết được rốt cuộc vương gia đang mắc bệnh gì.

Suốt năm năm đó, Tiểu Nguyệt nàng chịu khổ, ta biết. Nhưng ta lại càng rõ ràng vương gia đã khổ sở như thế nào.

Vương gia không bao giờ đụng vào tân vương phi kia, mỗi khi nàng ta chạm vào, ngài liền bài xích. Vương gia lúc nào cũng nhớ tới người gọi là “Nguyệt Nhi”, người ngài đã yêu, nhưng ngài không biết được đó là ai. Mỗi lần nhớ đến nàng, vương gia lại bị hành hạ đau đớn, đau đến chết đi sống lại.

Năm năm đó, vương gia đã trải qua thế nào, ta là người rõ ràng nhất.

...

May mắn, cuối cùng vương gia cũng đã nhớ lại và tìm được Tiểu Nguyệt trở về. Hoá ra, chính tân vương phi Dạ Nguyệt là người đã gây ra tất cả những chuyện này, ta hận đến mức muốn giết chết nàng ta. Nàng đã cứu mạng vương gia rồi lại hại vương gia như vậy sao.

Tiểu Nguyệt lần nữa lại mất tích, vương gia đã bị kích động đến mức thổ huyết mấy lần, vết thương trước ngực lại bị rách ra, thấm ướt cả áo.

Khi tìm ra nàng, nàng lại lần nữa biến đổi. Mọi người sợ rằng lần này nàng sẽ không thể vượt qua vết thương tinh thần của mình. Kỳ tích xảy ra khi nàng vẫn còn nghe thấy tiếng khóc của hai đứa nhỏ.

Vương gia vẫn theo dự định chuyển nhà về phương Nam, khi Dạ Nguyệt nói rằng nàng ta sẽ ở Uy vương phủ đợi ngài trở về thì vương gia đã lạnh lùng phân phó:

- Vậy để nàng ta ở lại vương phủ mãi đi.

Về sau, ta không nghe thấy tin tức về nàng nữa, nhưng trong lòng cũng tự hiểu chắc chắn nàng cũng ta cũng không thể sống vui vẻ.

...

Dù ngài nói vứt bỏ chức vụ của mình nhưng ta vẫn theo thói quen gọi người là “vương gia” và gọi nàng là “phu nhân”.

Thanh Phong... thích phu nhân cũng không phải là chuyện bí mật. Nhưng có lẽ hẳn cũng hiểu rằng mình không thích hợp với nàng nên vẫn giữ đúng mực, không làm gì quá đáng, chỉ có ánh mắt mỗi lần nhìn nàng

thật sự làm người khác đau lòng. Vương gia đương nhiên cũng biết tình cảm của hắn, nhưng ngài vẫn để hắn ở gần nàng. Có lẽ, vương gia một phần tin tưởng Thanh Phong, phần lại là vì cảm thấy tội lỗi chăng.

Lăng Nguyệt cũng có thái độ đặc biệt đối với phu nhân, nhưng hắn không được chào đón như Thanh Phong. Mỗi lần thấy Lăng Nguyệt đến thăm phu nhân, vương gia liền thập phần cảnh giác, sát sao bám lấy phu nhân không buông ra, chỉ thiếu mỗi điều lông tóc trên người dựng ngược lên xông vào Lăng Nguyệt thôi. Lăng Nguyệt chỉ quan tâm đến phu nhân, xem như không thấy sự khó chịu của vương gia, càng làm cho vương gia tức đến bể phổi.

Lão thái gia vẫn cứ như trước kia, thoát ần thoát hiện. Một ngày kia, lão thái gia gặp được Hàn lão, hai người liền nhận làm tri kỷ, chỉ hận không quen biết sớm hơn. Thế là, từ đó hai lão gia nhân cùng nhau ngao du tứ hải. Chỉ mong... hai lão sẽ không gây ra chuyện lớn gì.

...

Một ngày kia, phu nhân đột ngột nói:

- Ta muốn nấu cơm.

Ta nghe mà choáng váng, vương gia càng làm quá hơn, đánh rơi luôn tách trà trên tay. Phu nhân vẫn bình thản ngồi chờ đợi, vương gia quýnh quýnh khuyên ngăn không được liền quát cho ta một ánh mắt đầy trách nhiệm khuyên nàng cho ta.

Ta cười đau đớn, đến ngài còn không khuyên được, làm sao ta có thể khuyên? Vẫn không thể trái lệnh, ta đành phải suy nghĩ cách đối phó. Phu nhân nhìn bề ngoài yếu đuối như vậy, nhưng mỗi khi nàng đã muốn làm chuyện gì lại cứ khăng khăng phải làm cho được, không biết là đây là tính tốt hay xấu đây.

- Phu nhân, người có thể làm điểm tâm nha.

- Điểm tâm?

- Đúng vậy. Điểm tâm có thể dùng lúc nào cũng được, công tử và tiểu thư cũng rất thích nha. Đặc biệt là có món không cần thiết phải trực tiếp nấu nha.

Câu sau đương nhiên là để cho vị vương gia đang lo sốt vó kia nghe.

May mắn là phu nhân cuối cùng cũng chấp nhận, ta liền đi chuẩn bị mọi thứ, đặc biệt phải nghĩ ra món nào nàng chỉ cần nhào nặn một tí là xong, chứ không cần thiết phải nấu nướng. Trước khi đi, vương gia còn quát cho ta vài cái nhìn đe dọa.

Phu nhân đến phòng bếp, mọi người dưới bếp liền náo loạn lên dọn dẹp mọi thứ, những thứ dao kéo nguy hiểm đều được dẹp đi, bếp lò cũng bị tắt. Tuyệt không thể để xảy ra sai sót với nàng, nếu không vương gia luôn hiền lành nói cười bên cạnh nàng liền biến thành ác thần ngay.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, nàng chỉ việc nặn thành hình là món điểm tâm đơn giản đã được hoàn thành.

Không phải mọi người xem thường hay lường gạt nàng, dù nàng ít nói, không hay cười nhưng nàng là một người lương thiện, lại không hiểu chuyện đời. Trong tâm trí nàng thiếu sót rất nhiều về cuộc sống nên vương gia luôn cố gắng che chở, bảo vệ nàng, không nỡ nhìn nàng phải gặp chuyện gì không hay.

Có lúc ta suy nghĩ, liệu có phải vì ngài muốn bù đắp lại quá khứ làm tổn thương nàng nên mới làm như vậy? Rồi ta lại nhận ra, bởi vì ngài yêu nàng, đau nàng nên mới sủng nàng, trân trọng từng cái nhỏ nhất.

Phu nhân được dẫn tới nhà bếp, ta bắt đầu chỉ cách nhào bột cho nàng. Những cái bánh đủ hình dạng méo mó được ra đời. Nhìn thấy vậy, ta lại bỗng nổi lên cảm giác chua xót. Nếu là nàng trước kia, nhất định, nàng có thể bắt chước lại y chang, không sai một lỗi nhỏ. Trí nhớ của nàng có khôi phục hay chưa, không ai biết được, vì nàng không bao giờ nói đến chuyện của quá khứ.

Nhìn cái bóng thấp thoáng bên ngoài, ta lại muốn khóc, không cần nghĩ cũng biết được đó là vương gia vì lo lắng mà len đến xem chừng. Bộ dạng ngài bây giờ còn chút gì là hình tượng vương gia lạnh lùng, cao cao tại thượng chứ? Thật đúng là bi hài kịch.

Ta rất muốn hét lên:

“Vương gia, ngài có thôi đi không? Ta nhất định sẽ trả lại một phu nhân hoàn hảo cho ngài mà...”

...

Biết được đây là bánh do phu nhân tự làm, công tử và tiểu thư đều hào hứng ăn. Nàng vốn không phân biệt được vị ngon dở, nên chỉ có thể nhận định qua người khác. Thấy được mọi người vui vẻ như vậy, nàng cũng cảm thấy mãn nguyện, liền quyết tâm làm mỗi ngày ọi người ăn.

Thời gian đầu, ba người còn ăn nhiệt tình, nhưng ngày nào cũng phải ăn như vậy thì lại thành nỗi ám ảnh. Sợ làm nàng thất vọng nên ai cũng ráng sức ăn. Nhìn thấy đáng thương như vậy, ta lại ráng sức nghĩ ra nhiều món không cần dùng lửa để nấu bày cho nàng làm để thay đổi.

Nào ngờ, nàng càng lúc càng muốn làm nhiều hơn, ta thật khóc không ra nước mắt, cố sức ngăn nàng lại:

- Phu nhân à, không cần phải làm quá nhiều đâu...

Nàng nhìn ta khó hiểu nói:

- Chia ọi người... hạnh phúc...

Ta bưng hiểu, thì ra nàng nghĩ rằng ai ăn bánh cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc nên muốn chia cho những người khác sao?

Ừ, chắc chắn sẽ có người cảm thấy rất hạnh phúc đây.

...

Đôi khi ta tự hỏi:

Nàng đã tha thứ cho vương gia chưa?

Nàng bây giờ có yêu vương gia không?

Nàng có cần người khác thương hại mình?

Bỗng nhiên, ta nảy ra một so sánh:

Con kiến kia có cảm thấy mình đáng thương không? Nhỏ bé, không có sức mạnh, từng ngày, từng ngày phải vất vả tìm mồi. Nó có cần người ta thương hại nó không? Nhưng nếu như không có lòng thương đó, con người sẽ tàn nhẫn giết chúng đi. Thật mâu thuẫn.

Nàng ấy cũng vậy, nàng không cần người khác thương hại mình, nhưng vì vậy, người khác càng muốn bảo vệ nàng. Nàng không hề cảm thấy mình đáng thương, mọi người lại đau lòng, muốn yêu thương nàng hơn.

Có nhất thiết phải nói ra từ “yêu” mới thật sự là yêu? Chỉ có thể đạt được những thứ to lớn mới gọi là hạnh phúc?

...

Trước kia, ta nghĩ rằng, với thân phận thấp hèn của mình, ta không thể nào có một cuộc sống hạnh phúc. Nhưng từ khi biết nàng, ta một lần xét lại, hạnh phúc là gì? Hạnh phúc thật sự rất khó đạt được sao?

Cứ trải qua từng ngày từng ngày như vậy, được ở cùng mọi người, nhìn mọi người vui vẻ, ta đã cảm thấy rất mãn nguyện, rất hạnh phúc. Hoá ra, chỉ cần biết đủ, hạnh phúc lại đơn giản như vậy đấy...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-thanh-hoa>